Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

COLIN FALCONER

FRUMOASA MEA SPIOANĂ

Pentru frumoasa mea Karen-Maree

CARTEA I.

București, septembrie 1944

În alte împrejurări, s-ar fi aventurat cu precauție în ruinele Bucureștiului după lăsarea întunericului. La șase străzi distanță de hotel, orașul era o lume a tenebrelor și a umbrelor înspăimântătoare, luminată doar de flăcările albastre ale plitelor alimentate cu spirt, unde refugiații stăteau înghesuiți în ceea ce mai rămăsese din blocurile distruse.

Se rătăci curând. Trase o înjurătură cu voce scăzută. Dumnezeule! Chiar și cu revolverul care îi atârna greu în buzunarul de la haină, tot îi era teamă. Orașul era plin de căutători prin gunoaie și de dezertori.

Coti pe o stradă și se lovi de un alt bărbat. Se sperie și se dădu înapoi, gata să se apere de un eventual atac. Dar bărbatul îl ignoră și își văzu de drum.

Dădu și el să meargă mai departe, dar ceva îl făcu să se întoarcă în loc și să-l urmărească. Bărbatul ieși din întuneric și atunci îi zări pentru o clipă trăsăturile, conturate în lumina lunii: avea o față lată și pătrată, plată și aspră ca o lopată, iar părul era tuns scurt. Își dădu seama că era bărbatul pe care îl văzuse în acea după-amiază în biroul lui Demișenko, stând în spatele șefului său, cu o față lipsită de orice fel de expresie.

Bărbatul intră într-o clădire aflată la capătul străzii. Gata! Ăsta era blocul unde locuia ea.

Își scoase revolverul. Trăsese la țintă la poligon, dar nu trăsese niciodată la mânie, pe întuneric sau într-un spațiu strâmt. Auzi pașii rusului răsunând pe scări deasupra lui. Începu să urce treptele în fugă.

Se împiedică în beznă de niște gunoaie și căzu cât era de

lung, lovindu-se cu fluierul piciorului de ciment. Înjură de durere.

Rusul dărâma deja ușa. Strigă la el, sperând să-i distragă atenția, și se năpusti orbește pe scări.

Ușa apartamentului zăcea pe jos, smulsă din balamale.

Pe o masă din mijlocul camerei ardea o singură lumânare. O strigă pe Daniela, dar nu primi nici un răspuns.

Nu erau prea multe locuri în care să se ascundă și nu avea decât câteva secunde să se hotărască. Nu putea să aștepte în cadrul ușii. Ținând revolverul cu ambele mâini, alergă în bucătărie.

Nu era nimeni acolo.

— Daniela!

„Trebuie să vină mai întâi după mine. Nu pot lăsa să i se întâmple ei ceva."

Auzi un zgomot în spatele lui, venind dinspre dormitor. Se întoarse și, la lumina lumânării, zări silueta rusului în cadrul ușii. Văzu pistolul îndreptat spre el și se simți foarte calm. Avu un sentiment brusc de seninătate. Se terminase. Știa ce avea să se întâmple și își îndreptă într-o fracțiune de secundă revolverul în direcția cea bună, știind că lucrul ăsta ar putea să aibă o importanță vitală pentru ea, dacă pentru el nu.

Împușcătura răsună ca o bubuitură de tun în spațiul acela strâmt. Trase și el în același timp. Nu simți glonțul. Nici măcar nu-și dădu seama că era rănit. Se concentră asupra țintei lui, de parcă ar fi fost din nou la poligon, și mai trase de două ori înainte să cadă la pământ. Nu simți nici o durere.

Davis o văzu pentru prima dată pe Daniela Simonici în barul american din hotelul Athénée Palace din București în iunie 1940. Nu-și putu lua ochii de la ea. Orașul era plin de femei frumoase, de contese fără nici un ban și de femei căzute în dizgrație care voiau să fie salvate, și până atunci nu le aruncase decât o privire apreciativă, cum face orice bărbat.

Dar femeia asta era diferită.

Majoritatea celor prezenți erau ziariști britanici și americani, plus o mână de diplomați, cum era și Nick. Ea intră împreună cu un turist german, care făcea parte din SD sau lucra pentru

serviciul german de informații – la fel ca toți – și care era deja beat. Vorbea prea tare și râdea prea mult și toată lumea din bar se uita la el. Nici celor câțiva germani din legația de pe strada Victor Emanuel III nu le plăcea ce vedeau.

Iubitul ei era tânăr, înalt și blond, un exemplu minunat al visului lui Hitler, cu excepția faptului că nu putea sta în picioare fără să fie ajutat. Buzele îi sclipeau umede, iar ochii îi rătăceau fără țintă. Încântătoarea femeie care îl însoțea era extrem de jenată; privirea ei se plimbă prin încăpere și de mai multe ori se opri speculativă asupra lui Nick.

Tinerii germani erau la mare căutare. Aveau bani și tocmai cuceriseră Polonia. Era o combinație irezistibilă. Asta și ochii lor albaștri ca de gheață.

Bendix își termină paharul cu gin tonic și își aprinse încă o țigară.

— E din ce în ce mai rău. Doi tipi din serviciul de informații au fost bătuți săptămâna trecută chiar în fața caselor lor. Oamenii ăștia vor să ne alunge, Davis.

Nick se întrebă dacă Bendix era alegerea potrivită pentru operațiune, dacă își putea păstra calmul. Îl avertizase pe Abrams în privința lui, dar, date fiind împrejurările, nu prea exista altă alternativă.

— Mai rezistă încă puțin, zise Nick.

— Pentru voi e ușor.

Nick se uită în direcția femeii. Aceasta își ridicase din nou privirea, iar el i-o surprinse. Brusc, îi fu greu să se concentreze.

— Noi avem nevoie de ajutorul tău, spuse el.

— Noi?

— Guvernul. Nu-i putem lăsa pe germani să vină și să ia petrolul ăla.

Zăcămintele din Ploiești erau cele mai mari rezerve de petrol din Europa. Hitler avea nevoie de petrol pentru blindatele lui. Înainte de război, multe companii britanice dobândiseră concesiuni acolo. Germanii îl forțaseră pe regele României să-i alunge, iar el se supusese. Nu prea avusese de ales.

— Și cum intenționați să-i opriți?

— Avem planurile noastre. Dar avem nevoie de tine, Bendix. Ai relații acolo, știi pe cine trebuie să mituim.

— Să mituiți? pentru numele lui Dumnezeu, ce aveți de gând să faceți?

— Avem nevoie de cineva care să dea bani cui trebuie. Crezi că poți face asta pentru noi?

Bendix își netezi mustața. Își roti privirea prin bar; mâinile îi tremurau. Era om de afaceri, nu spion. MI6 recrutase mulți dintre directorii executivi ai companiilor britanice de petrol din Ploiești, dar acum numărul celor pe care îi puteai ademeni cu vorba era din ce în ce mai mic.

— Nu sunt făcut pentru asta, răspunse Bendix.

Își termină băutura și se ridică.

— Bine. O să-mi păstrez calmul. Spune-mi ce vrei să fac.

Nick îi dădu instrucțiunile în drum spre ieșire. Șoferul lui Bendix aștepta într-un Opel de culoare închisă.

— Mult noroc, Bendix! îi ură Nick și îi strânse mâna. Bendix se urcă în mașină și plecă. Nick vru să ia un taxi, dar se răzgândi. Nu avea de mers decât trei străzi până la apartamentul lui. Traversă piața și trecu pe lângă Ateneu, ignorând înjurăturile vizitiilor.

Auzi zarvă la intrarea în hotel. Germanul blond și fata pe care îi văzuse la bar se certau, iar fata țipa. Se întoarse.

— E totul în ordine? O întrebă el în franceză.

Neamțul încerca să o tragă spre un taxi care aștepta. O ținea de braț, iar ea încerca să se elibereze din strânsoarea lui. Portarul îi ignora cu desăvârșire, la fel ca șoferul taxiului.

— Pleacă de aici, englezule! Nu e treaba ta! strigă blondul.

Fata îl înjură pe tânăr în franceză și îl lovi în fluierele picioarelor. El icni de durere și îi trase o palmă peste obraz.

Nick îl răsuci spre el și îl lovi cu putere în stomac, doborându-l la pământ.

În timp ce neamțul zăcea pe jos, femeia îl lovi în coaste cu tocurile ei ascuțite. Se pregătea să îl lovească din nou, dar Nick o opri.

— Cul de vache! 1 strigă ea.

— Încântător tip. Îl cunoști de multă vreme?

— Destul de multă.
— Cine e? O întrebă el.
— Îl cheamă Haller.
— E iubitul tău?
— A fost în seara asta, dar acum nu mai e.
— De ce v-ați certat?
— Insista să mă duc la el acasă, iar eu am refuzat.
— E dreptul unei doamne să refuze.
— Germanii ăștia nu sunt de aceeași părere.
Haller se târâse până la ghiveciul cu flori aflat la intrarea în foaierul hotelului și dădea cu zgomot afară alcoolul pe care îl băuse în seara aceea. Portarul era îngrozit.
— Numele meu e Nick. Nick Davis. Fac parte din legația britanică.
— Daniela Simonici.
Era înaltă și subțire, cu un păr negru care îi ajungea până la umeri și cu ochi strălucitori. Avea haine scumpe, cumpărate dintr-unul din magazinele pariziene de pe Chaussée. O femeie ca ea nu era obișnuită să meargă oriunde.
— Ei bine, întrucât nu mai ai iubit și străzile sunt periculoase pentru o doamnă la ora asta târzie, îi permiți unui gentleman englez să te însoțească până acasă?
Ea zâmbi ușor.
— Chiar ești?
— Englez.
— Un gentleman.
— Bineînțeles.
— Numai dacă nu te aștepți să-ți dau un sărut de noapte bună.
— Mă mulțumesc cu un salut nazist și cu promisiunea că o să-mi scrii.
Ce însemna privirea asta a ei?
— Stai să chem o trăsură. Unde locuiești?
Făcu un semn cu capul unei trăsuri care aștepta în fața hotelului și al cărei proprietar îi privea cu ostilitate de pe capră.
— Lângă strada Lipscani.

Strada Lipscani era în cartierul evreiesc și Nick se întrebă dacă femeia era evreică. Lucrul ăsta ar putea să-i aducă necazuri. Dar o luă de braț și o conduse la trăsură.

— Să mergem!

De la balconul hotelului Athénée Palace, trăsurile păreau romantice, dar de aproape miroseau a cal și a transpirație de la vizitiu. Nick putu să distingă coastele calului prin pielea lui de culoarea bronzului.

— Te întâlnești des cu germani?

— Părea un băiat de treabă. E destul de arătos și spune lucruri amuzante. Dar unii bărbați se schimbă după ce beau câteva pahare. Nu știu de ce.

— Ce face în București? întrebă Nick.

Profesionistul din el nu se odihnea nici o clipă.

— Ceva în legătură cu petrolul, cred.

Ceva în legătură cu petrolul. Singurul motiv pentru care germanii erau în România era petrolul; avea legătură cu faptul că Hitler îl voia pe tot.

— Cred că o să-și dea palme mâine dimineață când o să-și aducă aminte cum s-a purtat. Nu-mi pot imagina de ce ar prefera un bărbat compania unei sticle în locul tău.

— În ceea ce mă privește, îmi pare bine că s-a îmbătat, fiindcă acum sunt salvată de un englez fermecător cu ochi albaștri. Cred că totul a ieșit foarte bine până la urmă.

Își ridică privirea spre el și Nick își dădu brusc seama cât de aproape stătea de ea. Și era atât de frumoasă!

Pe măsură ce se depărtau de hotel, bulevardul devenea din ce în ce mai întunecat. Era o noapte periculoasă și agitată. Se auzeau gardiștii cântând prin piețe și biserici și din când în când se vedeau gloate de tineri agresivi hoinărind pe străzi, cântând și fluturând steaguri românești, sărbătorind iminenta cădere a Parisului. Era o atmosferă de carnaval, cu o nuanță ascunsă de violență.

— Locuiești singură?

— Nu e nevoie să-mi mai vorbești în franceză, răspunse ea într-o engleză perfectă.

— Unde ai învățat engleza?

— Am învățat idiș, franceză și engleză de la tatăl meu. Germana am învățat-o de la mama mea, care s-a născut în Timișoara. Îmi dau seama că ești surprins. Probabil crezi că sunt supracalificată pentru actuala mea ocupație, nu-i așa?

— Și care e actuala ta ocupație?

— Dansez cu germani și îi las să-mi facă cinste cu băuturi și să-mi cumpere dresuri de mătase.

Nick vru s-o întrebe dacă asta era tot ce făcea. Bucureștiul nu era Londra; aici femeile făceau cam ce voiau ele și a se culca cu un bărbat era la modă pentru o româncă în aceeași măsură în care era și cumpărarea unei pălării. Prin urmare, lăsă chestiunea învăluită în mister.

Părăsiră Calea Victoriei, însoțiți de zgomotul făcut de copitele calului pe caldarâm. Bulevardele deveniră străzi și străzile deveniră alei. La acea oră din noapte, femeia ar fi fost o țintă sigură dacă ar fi mers de una singură. Cui din Bucureștiul de azi i-ar păsa dacă o evreică ar fi violată sau omorâtă? se întâmpla destul de des.

— Unde e familia ta?

— Mama a murit chiar înainte de război. Tata și-a făcut un obicei din a fi infractor. Insistă să se poarte ca un evreu de fiecare dată când are ocazia, așa că polițiștii au fost nevoiți să-l închidă.

— Înțeleg.

— Dar dumneata, monsieur? Ești diplomat, nu-i așa?

— Se vede?

— Dacă îți dau bani, ai putea să-mi faci rost de trei vize?

Era o întrebare care i se punea tot timpul, dar nu chiar atât de direct și nu de o femeie frumoasă în toiul nopții. Ezită, iar ea luă asta ca pe un răspuns.

— Nu contează.

— Vrei să părăsești Bucureștiul?

— Sunt evreică. Bineînțeles că vreau.

— Trei vize?

— Am un. Frate. Încă mai încercăm să-l scoatem pe tata din închisoare și, când vom reuși, vrem să părăsim țara asta îngrozitoare și să plecăm departe de fasciști cât mai repede

posibil.

În România, vizele erau mai valoroase ca aurul; guvernul britanic îi instruise pe diplomați să nu dea vize decât în cazuri excepționale. Nu voiau ca toți acești evrei să ia cu asalt Palestina și să-i deranjeze pe arabi.

— O să văd ce pot face. Dar în zilele astea e foarte greu; Ministerul de Externe din Londra.

— Nu-i nimic. N-ar fi trebuit să-ți cer asta. Îl bătu pe vizitiu pe umăr.

— Oprește aici!

Se opriră în fața unei clădiri dărăpănate; deasupra unei uși verzi ardea un felinar cu gaz, iar vopseaua era crăpată din pricina vechimii. Singura lumină care se mai zărea era licărirea slabă a unui felinar aflat mai încolo pe alee. Era genul de loc unde gardiștilor le plăcea să arunce un evreu bătut.

Fata văzu întrebarea din ochii lui: „Ce caută o femeie care știe patru limbi străine și poartă haine scumpe cumpărate din magazinele de pe Chaussée într-un apartament dărăpănat din cartierul evreiesc?”

— Locuiam pe strada Brătianu înainte ca guvernul să ne ia tot ce aveam, explică ea.

Îi atinse ușor mâna.

— Îți mulțumesc că ai fost drăguț cu mine.

— Poate că ne vom revedea.

— Sper, monsieur.

O ajută să coboare din trăsură.

— Stai puțin! O opri el.

Scoase din buzunarul de la haină o carte de vizită și un stilou și i le dădu femeii.

— Scrie-mi numele fratelui și al tatălui tău și o să văd ce pot face în privința vizelor.

Ea îi zâmbi sceptic. Bineînțeles că nu-l credea.

Brusc, se aplecă spre el și-l sărută. Trecuse mult timp de când nu-l mai sărutase cineva așa. Apoi, fata se îndepărtă de el și dispăru în spatele ușii. Nick se urcă înapoi în trăsură și vizitiul dădu bice calului, care începu să înainteze din nou cu greu pe

străzile întunecate.

Asta fu tot. O întâlnire întâmplătoare. Un gest cavaleresc. Un flirt scurt. El era însurat, iar ea era probabil prea tânără. Crezu că n-avea s-o mai revadă vreodată.

Dar, după o săptămână, tot nu reușea să și-o scoată din minte.

Își privi soția turnându-și băutură într-un pahar și își dădu seama că își urăște căsnicia. Nu mai aveau nici un subiect de discuție, iar relația lor era moartă. Era vina amândurora; el se dedicase complet muncii lui și fusese esențial să aibă o soție pe post de decor. Dar credea că fusese un soț foarte bun, dacă nu unul plin de pasiune.

Se obișnuiseră unul cu celălalt. Dar oare nu toate cuplurile trăiau așa? Cei mai mulți cunoscuți de-ai lui suportau situația cu calm și își condimentau plictiseala cu câte o aventură amoroasă discretă. De ce-ar fi viața lui altfel?

Divorțul părea de neconceput. Jennifer ar fi fost devastată. Și cum ar fi reacționat băieții? Totuși, războiul îl făcuse să-și dea seama cât de prețioasă era viața și nu voia să mai irosească nici o clipă cu această căsătorie ratată.

Fusese mai ușor când erau și băieții cu ei; distanța sentimentală dintre ei nu contase chiar atât de mult. Acum, că erau singuri, își dădea seama cât de goală era viața pe care o duceau împreună.

O adiere de vânt însoți căderea serii, rupând tăcerea mormântală a după-amiezei. Frunzele arborilor se făcuseră maronii din pricina căldurii. Un soare roșu ca focul transformase cupola aurie a bisericii bizantine de peste drum într-o flacără. Pe măsură ce se înserа, o lumină trandafirie apăru pe zidurile sobre ale palatului regal.

Era ora la care burghezia Bucureștiului ieșea la plimbare pe Calea Victoriei. Clasa mijlocie din România era șterșă; femeile se îmbrăcau în negrul parizian, cu perlele și blănurile de vulpe argintie pe care și le puteau permite. Numai țăranii purtau culori vii. Prin urmare, un român își proclama statutul social îmbrăcându-se în haine închise la culoare.

Dar în seara asta trecătorii aveau un aer de solemnitate.

Războiul se apropia din ce în ce mai mult.

De un an, ziarele își tot băteau joc de germani și de grandioasele lor pretenții militare; căderea Poloniei, a Norvegiei și a Țărilor de Jos fusese explicată în presă ca o gafă a unor generali prost pregătiți.

Dar pentru clasa mijlocie din București, căderea Parisului era similară cu jefuirea Romei de către barbari. Nu i se spunea Bucureștiului „micul Paris”? arhitectura și bulevardele erau inspirate după cele din Franța; exista chiar și un Arc de Triumf, construit pentru a sărbători sfârșitul primului război mondial. Când germanii invadaseră Parisul, distruseseră cultura, arta și moda; nimeni nu-i iubea pe francezi mai mult ca românii și, acum că centrul lumii civilizate era sub semnul svasticii, toate certitudinile vechi dispăruseră.

Nick era aici de peste un an și încă nu reușise „să-i ia pulsul” acestei țări. Uneori se simțea ca și cum ar fi fost aruncat pe o scenă unde se juca o operă italiană de proastă calitate. Regele era un clovn care cheltuia banii țării ca să-și renoveze palatul și să cumpere bijuterii pentru amanta lui, în timp ce germanii și rușii complotau să pună mâna pe silozurile de grâu și pe zăcămintele de petrol ale României. Între timp, la legație, Nick și colegii lui discutau despre diferite căi de a sabota barjele de petrol de pe Dunăre, în vreme ce noaptea făceau rost de secrete la mâna a doua în hotelul Athénée Palace.

Vechiul București se ducea de râpă; cu o vară înainte puteai cumpăra caviar cu kilogramul de la „Lucchiano”, parfumuri franțuzești și mănuși de mătase pentru soție aduse direct din Paris în prăvăliile de pe Calea Victoriei. Acum, magazinele de pe Chaussée erau închise din pricina fasciștilor și se auzea că hrana avea să fie insuficientă în timpul iernii.

Nick închise ochii și se gândi din nou la Daniela Simonici, amintindu-și mirosul parfumului ei.

— La ce te gândești? îl întrebă Jennifer.

Femeia ieși pe balcon ținând câte un pahar cu gin tonic în ambele mâini. Bărbatul luă băutura oferită de ea.

— Mă întrebam unde vom fi peste un an, răspunse el, lucru care nu era adevărat, dar era plauzibil.

— Probabil că tot în țara asta îngrozitoare, ispășindu-ne păcatele.

— Nu cred. Germanii au invadat Parisul. Până la sfârșitul anului vor fi deja în Marea Britanie.

— O, nu se va ajunge la asta!

Felul ei de a se complăcea îl înfurie.

— Și ce-o să-i oprească?

Ea se așeză pe scaun, picior peste picior.

— Sunt îngrijorată din pricina băieților.

— Și eu.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă. Am auzit că Hoare se gândește să evacueze familiile și personalul care nu e esențial.

Nick bău jumătate de pahar și rămase tăcut. Hoare era ministrul, principalul reprezentant al Marii Britanii la București, șeful legației. Era adevărat, situația devenea din ce în ce mai periculoasă pentru britanici; recent, unii directori executivi ai companiilor petroliere din Ploiești fuseseră arestați și bătuți. Naționaliștii români urau toți străinii cu excepția germanilor și, curând, se putea ca Bucureștiul să nu mai fie un loc sigur.

Nici lui nu-i plăcea să-i știe pe băieți atât de departe. Londra era bombardată din greu de aviația germană, iar lui îi trecuseră prin minte mii de scenarii de coșmar: că Jamie nu ajunge la timp la adăpost, că Richard doarme în camera lui de la internat când o bombă rătăcită cade prin acoperiș. Voia ca Jennifer să fie acolo cu ei, de parcă prezența mamei lor i-ar fi protejat într-un fel.

Mai avea un motiv, unul egoist. Ar putea astfel să descopere cum e viața fără ea.

— Ce s-a întâmplat, Nick? Sau ar însemna să încalci clauza de confidențialitate dacă mi-ai spune?

Era un fel de glumă de-a lor; ea nu-l întreba niciodată ce făcea sau unde se ducea când avea de rezolvat „treburi de-ale ambasadei”. Uneori trecea o săptămână fără să primească vești de la el. Dar știa că nu trebuie să întrebe nimic.

— Nick?

— Poftim?

— Te-am întrebat acum un secol dacă s-a întâmplat ceva.
— Nu s-a întâmplat nimic. Mă gândeam doar.
— La chestiuni legate de serviciu?
— Nu mă gândesc mereu numai la serviciu.
Jennifer îl privi mirată.
În semiîntunericul din cameră, el îi studie trăsăturile luminate de lămpile de pe masă. Era încă o femeie foarte atrăgătoare, slabă, cu spatele drept, cu trăsături de o frumusețe clasică, așa cum erau când o cunoscuse pentru prima dată, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Se întrebă ce-ar face ea fără el, dacă ar fi să ajungă vreodată în situația asta; se întrebă ce-ar face el fără ea. Dar nu mai putea continua să trăiască în acest spațiu lipsit de sentimente. Cândva, fusese prea obsedat de cariera lui ca să mai observe lucrul ăsta; acum era mai matur și ambițiile lui nu i se mai păreau chiar așa de importante ca înainte. Se ridică să-și mai toarne un pahar.
— Bei cam mult.
— Două pahare de gin tonic nu te transformă într-un alcoolic.
Se lăsă brusc întunericul. Apartamentul lor era la trei străzi distanță de piața principală și de la balcon Nick putea să distingă palatul regal. Era cufundat în beznă, cu excepția unei explozii de lumină la al treilea etaj, unde Carol se întâlnea cu consilierii lui într-o ședință de urgență. Regele – sau Carol Ticălosul, cum îi spuneau prietenii apropiați – era încolțit. Nopțile languroase cu amanta lui pe Aleea Vulpache erau pe sfârșite. Acum era asaltat de probleme de stat, de chestiuni cu care refuzase să-și bată capul până atunci. O mulțime de oameni se adunaseră tăcuți în fața porților, stând de veghe, uitându-se la candelabrele venețiene de la etajul al treilea, de parcă ar fi așteptat un miracol divin. Rușii se apropiau dinspre nord, germanii invadau țara pe la Dunăre, ungurii și bulgarii stăteau ca niște ulii la pândă. Era greu să-ți dai seama ce i-ar putea salva acum pe toți. Carol nu era cu siguranță omul care să se descurce într-o asemenea situații; de criză; era cel mai incompetent și corupt om pe care îi întâlnise Nick vreodată.

— O, Doamne! O auzi el pe Jennifer exclamând din balcon. S-au întors.

Bărbatul ieși cu paharul afară și privi în jos. În jur de o sută de tineri îmbrăcați în uniforme verzi mărșăluiau de-a lungul bulevardului, strigând sloganuri. Unii din ei aveau arme. Se îndreptau spre piața principală și spre palat.

— Garda de Fier, zise Nick.

— De ce nu-i arestează poliția? întrebă femeia.

— Unii din ei sunt polițiști.

— Și regele ce face?

— O să se ascundă sub cearșafuri, cu capul între coapsele amantei lui, ca să nu audă zgomotul.

— Nu fi vulgar!

— Acum nu se mai poate face nimic în privința lor, Jen. Ei sunt viitorul.

— Eu i-aș împușca pe toți.

— A încercat și regele chestia asta, dar n-a mers.

Chiar înainte de război, mii de partizani fuseseră executați din ordinul lui Carol. Se spunea în glumă că gardiștii erau precum cartofii: partea mai bună era sub pământ. Majoritatea se refugiaseră în Berlin; acum se schimbase situația și se întorceau buluc înapoi, din ce în ce mai mulți mergând fuduli pe stradă în fiecare zi.

Nick se așeză pe scaun și privi gloata înaintând pe bulevard spre luminile palatului.

— S-ar putea ca lucrurile să devină cam incomode în curând, remarcă el.

— Nu ne vor face nici un rău, zise Jennifer.

— De ce? Pentru că avem imunitate diplomatică? Pentru că suntem britanici? Pentru că tatăl tău e o rudă îndepărtată a ducelui de Norfolk?

Ea sesiză supărarea din vocea lui și se încruntă.

— E totul în ordine, Nick?

— E cam răcoare aici, răspunse el și, ridicându-se, intră.

Adevărul era că, până de curând, existaseră puține scăpări. Fusese o viață plină de secrete bine păstrate, atât din punct de vedere particular, cât și din punct de vedere profesional. Dar

bărbatul se săturase de viața asta secretă, de tainele pe care le păstrase față de alții și față de el însuși.

Postul ăsta li se părea cam departe unora și, când fusese trimis prima dată la București, Nick crezuse că acesta era sfârșitul carierei lui în serviciile secrete. Dar acum nu mai era așa; își dădu seama că soarta fusese blândă cu el. Aici, războiul putea fi evitat: cheia planurilor lui Hitler erau zăcămintele de petrol din Ploiești.

Nimeni din legație nu știa pentru cine lucra Nick în realitate. Nu-și făcuse prieteni apropiați în clădire pentru că asta era politica lui. Doar ambasadorul, Hoare, atașatul militar și superiorul lui Nick din cadrul Biroului de Control al Pașapoartelor știau care era adevărata lui slujbă. Stătuse retras ca să-și mascheze viața secretă.

Avea un birou mic și înghesuit, în care îl trăgea curentul. Nu avea încălzire centrală și nu exista decât o singură ferestruică; iarna era prea frig, iar vara era prea cald. Pereții erau plini de dulapuri și pe biroul lui tronau mormane de dosare prăfuite pe care nu le deschisese niciodată. Adevărata lui muncă era în siguranță într-un seif gri din metal aflat într-un colț al încăperii și numai Nick și ambasadorul cunoșteau combinația.

Până acum câteva săptămâni, avusese o secretară de origine română, pe nume Nadia, care îi bătea la mașină scrisori pe care el nu le trimitea niciodată; își cifra singur rapoartele pentru guvernul britanic și le înmâna ambasadorului ca să le dea personal funcționarilor de la subsol însărcinați cu cifrarea.

Nadia era o femeie de la țară, cu păr negru și des și cu o aluniță mare pe obrazul stâng. Într-o zi, nu mai venise la serviciu. Lucrul ăsta îl surprinsese, întrucât ea era întotdeauna punctuală. A doua zi aflase că fusese arestată. Întrebase în dreapta și-n stânga la jandarmerie, dar nu mai auzise niciodată de ea. Soțul ei era croitor evreu. Și el dispăruse.

Șeful legației era Abrams, șeful Biroului de Control al Pașapoartelor, un funcționar distant de vârstă mijlocie, care părea prea taciturn pentru munca pe care o făcea. Părul cărunt de la tâmple era atât de perfect, încât ai fi zis că era pictat.

Abrams era una din acele ființe rare, un evreu educat în Cambridge. O astfel de coliziune între ambiție și religie își lăsase amprenta asupra lui și-l transformase într-o parodie a gentlemanului englez. Bea cantități enorme de ceai și vorbea cu respect despre rege, în felul șoptit care e rezervat în mod normal unei zeități. Iar despre cricket și despre rugby vorbea cu solemnitate.

Îi măsura pe străini cu o privire liniștită și fixă pe care cei care nu-l cunoșteau o considerau înspăimântătoare. Trăsăturile lui erau șterse, cu excepția unei cicatrici albe de pe frunte, care îl făcea să pară ușor sinistru și care era rezultatul unei căzături pe scările școlii unde învățase.

Nu era căsătorit și majoritatea personalului îl considera rece. Se zvonea chiar că era homosexual.

* * *

În dimineața care urmă demonstrației din piața palatului, Nick fu chemat în biroul lui Abrams. Acesta îi făcu semn să se așeze pe un scaun și începu să vorbească despre vreme. Își bău ceaiul încet, cu blândețea unui preot de la țară, în timp ce se plânse de căldură. Nick se agită pe scaun, așteptând să treacă la afaceri.

Abrams puse ceașca de ceai pe masă cu un aer de regret.

— Suntem aproape gata, zise el.

— S-a aranjat? întrebă Nick.

Abrams împinse spre el un dosar pe care scria TOP SECRET cu litere roșii de tipar. Apoi se așeză pe scaun ca să-i dea timp lui Nick să-l citească.

Nick deschise dosarul, încercând să-și stăpânească emoția. Era schița unui plan de a sabota sondele de petrol din Ploiești. A cincizeci și patra companie de teren a inginerilor Maiestății Sale fusese trimisă la Istanbul din Egipt și era deja sechestrată în secret de turci în afara orașului, deghizată în unitatea numărul unu de construcție de drumuri a Istanbulului. Un vas comercial britanic aștepta în Bosfor, încărcat cu explozivi și echipament.

Era un plan îndrăzneț, aproape nesăbuit. Aveau să moară mulți oameni. Dar fără petrolul ăla, Hitler avea să fie

paralizat; astfel de lovituri tactice mici, precum cea pe care o plănuiau ei aici, schimbau cursul războaielor.

Nick își ridică privirea spre Abrams, nerăbdător și temător în același timp.

— Era și timpul!

— Guvernul britanic așteaptă să-i dăm de veste când va fi totul pregătit.

— Pregătit?

— Nava care urmează să-i aducă pe acești oameni și echipamentul lor va acosta în apropiere de Constanța. Militarii români vor asigura transportul.

— Drăguț din partea lor, observă Nick.

— Urmează să fie plătite sume considerabile de bani. Dumnezeule! Atât de multe lucruri puteau merge prost! Mita va trebui să includă șoferii militari români, gărzile de la graniță, vameșii și destul de mulți generali; poate că erau prea mulți oameni implicați pentru ca un astfel de plan să aibă succes. Fusese conceput în lumea confortabilă a guvernului britanic, nu în București. Dacă vor reuși, sabotajul ăsta ar putea să amâne planurile de invazie ale lui Hitler și să salveze Europa de la dezastru.

— De ce ne ajută turcii?

— Ankara crede că petrolul românesc va alimenta într-o zi o invazie a Turciei. Turcii sunt de părere că e în interesul lor să ne ajute, păstrând în același timp iluzia de neutralitate.

— Iluziile sunt importante.

— Bendix se va ocupa de plăți. În seiful din biroul ambasadorului te așteaptă o valiză în care se află o grămadă de lire. Te vei duce la Ploiești mâine seară și i-o vei da personal lui Bendix.

— Da, domnule.

— Asigură-te că a înțeles de ce avem nevoie și că e necesar să păstreze o discreție totală. Asta e tot. Succes!

— Mulțumesc, domnule.

Se ridică și dădu să plece.

— Apropo, voiam să vă vorbesc despre niște vize.

— Ce vize?

— Sunt niște prieteni de-ai mei. Evrei. Erau bogați, dar legionarii le-au luat absolut tot.

— Sună familiar.

— Sunt prieteni. Vreau să-i scot din țară.

— Cunoști politica britanică în ceea ce-i privește pe evreii români, Davis.

— Nu sunt decât trei.

— E doar vârful aisbergului.

— Sau o picătură în ocean. Depinde din ce unghi privești.

— Au făcut cerere?

— Încă nu.

În ochii lui Abrams nu se putea citi nimic.

— Spune-mi cum îi cheamă. Vor fi nevoiți să vină la ambasadă și să completeze formularele așa cum se obișnuiește. O să văd ce pot face.

— Vă mulțumesc, zise Nick, și Abrams se întoarse la hârtiile lui.

* * *

Îl întâlni pe Jordon pentru prima dată într-un birou prăfuit dintr-un colț al subsolului. Dădu întâmplător peste el. Omul avea o șurubelniță în mână și o pipă în gură și era preocupat de micul aparat din metal care zăcea pe birou în fața lui.

— Tu cine mai ești? întrebă Nick. Ce naiba faci cu chestia aia?

Jordon își ridică privirea și zâmbi, dezvelindu-și fermecătoarea strungăreață.

— Jordon. Secțiunea D.

Secțiunea D – prescurtare de la Diverse șmecherii – era o ramură a serviciului din care făcea și el parte, serviciul secret britanic. Nu se obosise nimeni să-i spună că Jordon era acolo.

— Eu sunt Davis, zise el. Nick Davis.

— A, da! Am auzit de tine.

Halal securitate!

— Ce faci aici?

— Nu ți s-a spus?

— Se pare că nu.

— Îmi pare rău. Am crezut că o să-ți zică cineva.

— Ăla e cumva un detonator? întrebă Nick, știind exact ce era.

Jordon îl dezarma cu un rânjet.

— Dacă auzi o bubuitură, fugi spre cea mai apropiată ușă și trimite pe cineva aici cu o pungă să adune rămășițele.

Își îndesă tutun în pipă.

— M-au trimis aici de la Cairo. Se vorbește ceva de dinamitarea unor barje la Porțile de Fier de pe Dunăre și blocarea canalului.

— Serios?

— Cei din guvernul britanic au trimis explozibil într-o geantă diplomatică.

— Drăguț din partea lor.

— E în seiful de acolo, zise Jordon, arătând spre o cutie gri din metal aflată într-un colț al încăperii.

Rânjetul îi pieri.

— Trebuie să-l oprim cu orice preț pe Hitler să pună mâna pe petrolul ăla.

— Cu orice preț, spuse Nick.

Jordon se întoarse la detonatorul lui și continuă să mestereasă la el. „Ce război suprarealist!" se gândi Nick. Abrams nici măcar nu catadicsise să-i spună că cei din Secțiunea D erau în clădire. Se întrebă ce altceva îi mai ascundea.

August, 1940

Cartierul evreiesc, cu străzile lui înguste și pietruite, cu evreii ortodocși care purtau șuvițe și bărbi lungi și cu croitoriile care vindeau păr de cal, pânză aspră și baloți de căptușeală, avea ceva medieval în el. Și ura pe care o nutreau acești oameni avea ceva medieval. Nimic nu-l face mai popular pe un politician decât chinuirea unui evreu.

Nick găsi librăria pe care o căuta lângă strada Lipscani, o piață zgomotoasă din centrul cartierului. Era prăfuită, mică și înghesuită, cu rafturi înțesate de cărți și de comentarii religioase. Aștept în spatele magazinului, fără să se prefacă prea mult că e client. Nu fusese urmărit.

Un evreu voinic cu o pălărie de fetru pe cap intră în librărie

și privirile lor se întâlniră pentru o clipă. Bărbatul se prefăcu interesat de o anumită carte, exagerându-și gesturile, așa cum fac de obicei amatorii. În cele din urmă, luă un volum gros de comentarii religioase și strecură un plic înăuntru. Puse cartea la loc și ieși.

Nick găsi cartea, scoase plicul din ea și-l băgă în buzunarul de la haină. Evreul era directorul general al unei fabrici de armament; plicul conținea planul de producție din ultimele trei luni.

Ieși din librărie, în lumina puternică a soarelui, simțind cum caldarâmul dogorea sub talpa pantofilor lui. Era epuizat de căldură și de inutilitate; planul de producție avea să ajungă într-un dulap prăfuit al guvernului britanic și n-avea să influențeze în nici un fel desfășurarea războiului. Dacă ar putea sabota zăcămintele de petrol din Ploiești, ar simți că a făcut într-adevăr un serviciu țării sale, dar bănuia că funcționarii din Londra amânau operațiunea pentru că nu voiau să supere un guvern neutru cu o acțiune atât de bruscă, indiferent ce zicea Jordon.

Și atunci o văzu, îi zări pentru o clipă fața în mulțime, și inima îi bătu cu putere. Îl trezi din gândurile lui ca o ușă care se trântea; n-o văzu decât pentru puțin timp: un șal verde ca jadul, fluturând într-o mare de zulufi și de pălării de fetru de culoare neagră. Daniela coti pe strada Zarafi. Nick alergă după ea, dar femeia dispăruse.

Rămase locului, simțindu-se ca un prost.

Se urcă într-o trăsură care aștepta în apropiere și îi zise vizitiului să-l ducă înapoi la legația britanică.

Vizitiul dădu bice calului și trăsura porni. Bancheta din piele era fierbinte în locul unde coviltirul nu o ferea de soare. Acum, bărbatul nu voia decât să se întoarcă la legație, departe de cerșetori, de vacarm și de înghesuială. Orașul se topea din pricina căldurii, aerul era prăfuit și gălbui ca o perdea de fum.

O motocicletă cu ataș în care se aflau trei gardiști în cămăși verzi țărănești trecu cu zgomot pe lângă ei, atât de aproape, încât calul o luă la goană și vizitiul fu nevoit să folosească biciul pentru a putea stăpâni animalul. Câteva secunde mai

târziu, trecu și o mașină de poliție, cu sirena pornită, iar polițistul aflat la volan îl înjură pe vizitiu, care îl ignoră cu desăvârșire.

În schimb, acesta își îndreptă furia asupra calului.

— Liniștește-te, evreu prost ce ești! Urlă el și-l lovi din nou cu biciul.

Evreu prost. Chiar și vizitiii vorbeau așa.

Nick simți că i se zburlește pielea. Se răsuci pe banchetă și privi mașina de poliție dispărând pe aleile întortocheate de lângă Lipscani. În aer plutea un miros de violentă. Calul se dădu înapoi și se smuci. Fu copleșit de un presentiment al morții, amar și covârșitor.

* * *

Levi, care mergea în față, fu primul care văzu motocicleta cu ataș oprită în fața apartamentului lor. Scoase un strigăt de avertizare:

— Gardiștii!

Simon o apucă pe Daniela de mână și amândoi se întoarseră și o luară la fugă. O mașină de poliție neagră ieși de după colț în spatele lor, blocându-le drumul. Doi polițiști săriră afară din ea. Unul avea în mână o bâtă din lemn, celălalt un bici.

— Fugi! îi strigă Simon lui Levi.

Levi alunecă pe caldarâm și căzu. Cei doi polițiști tăbărâră imediat asupra lui și începură să-l bată. El țipă când căzu pentru a doua oară, dar asta nu făcu decât să-i încurajeze.

Daniela nu se putea mișca. Se retrăsese în cadrul unei uși și stătea acolo, acoperindu-și fața cu mâinile și țipând. Simon ajunsese deja la capătul străzii. Doi gardiști ieșiră din apartament, puseră mâna pe el și îl traseră înapoi spre mașina de poliție. Îl aruncară înăuntru și mașina plecă, săltând pe caldarâm. Câțiva trecători înspăimântați săriră în lături din fața ei.

Cei doi bărbați care îl băteau pe Levi se plictisiră. Aveau stropi de sânge pe fețe și pe cămăși. Levi nu mai arăta ca un om; părul îi era pătat de sânge, iar chipul lui era de nerecunoscut. Zăcea ca o zdreanță pe jos.

Bărbații își ridicară privirile și o văzură pe femeie, iar unul

din ei rânji și îi făcu cu ochiul. Ea își dădu seama ce avea să urmeze.

Cineva o apucă de mână. Crezând că era gata să fie prinsă, încercă să se elibereze din strânsoare. Dar nu era un gardist, era el, străinul din seara precedentă, englezul care o condusese acasă în trăsură. Îl privi cu uimire.

Bărbatul o trase după el pe o alee îngustă, cu ziduri de cărămidă pe ambele părți. La capăt aștepta o trăsură, al cărei vizitiu arunca priviri neliniștite peste umăr. Când îi văzu pe gardiști, trase de frâie și dispăru într-o clipă.

— Ticălosule! strigă englezul în urma lui.

Fata se uită în spate. Cei doi gardiști aproape că îi ajunseseră. Își aruncă din picioare pantofii cu toc înalt și, încă ținându-l de mână, îl urmă pe străin prin labirintul de străzi, care erau dintr-o dată pustii, simțind cum îi ard plămânii.

Holul hotelului Athénée Palace fusese martorul multor intrări neobișnuite, dar apariția unei femei frumoase și desculțe, cu fusta pătată de sânge, ținând de mână un englez zburlit și transpirat stârni numaidecât rumoare.

Nick se gândi că barul american era plin de lume, așa că o conduse pe fată într-o curte mică aflată în spatele hotelului, la care se putea ajunge numai prin glasvandurile din salonul unde se servea micul dejun. Un ofițer român și iubita lui veniseră acolo pentru o întâlnire clandestină și îi priviră cu ostilitate pe intruși. Nick și Daniela se așezară sub arbori, la o masă cenușie, bătută de intemperii.

— Așteaptă aici! zise el.

Se duse la bar și se întoarse cu două pahare de țuică. Mâinile Danielei tremurau atât de tare, încât nu putu să țină paharul. Avea cămașa sfâșiată, iar fața îi era pământie și plină de transpirație.

— Cred că arăt ca naiba, îngăimă ea.

Nick o ajută să bea țuica. Femeia inspiră puternic când simți alcoolul arzându-i gâtul.

Îl luă de mână; avea niște mâini mici, delicate, fragile și palide.

— De ce ai făcut asta? șopti ea.

— Nu știu, îi răspunse el.

— Mi-ai salvat viața.

— Cine erau cei doi bărbați?

— Cel pe care l-au aruncat în mașină era. Fratele meu. Levi. Levi era un prieten.

— Nu puteai face nimic.

— Trebuie să-l găsesc.

Încercă să termine de băut țuica și o vărsă puțin pe fusta ei. El îi luă paharul din mână.

— Unde l-au dus?

— Cred că la prefectură.

„Bietul de el!" vru Nick să adauge. Prefectura avea o reputație înspăimântătoare și polițiștii de acolo făceau ce voiau ei cu nefericiții care le cădeau în mână.

— Trebuie să-l găsesc, repetă ea.

Acum tremura violent. Bărbatul o luă în brațe, iar ea începu să plângă. Lacrimile ei îi udară cămașa; se aplecă spre ea și îi simți parfumul părului.

— De ce te urmăreau gardiștii? murmură el.

Fata îi povesti că tatăl ei fusese proprietarul unei bănci, Banca de Credit București. Simon fusese directorul băncii. Fusese acuzat de fraudă și condamnat în absentia, dar era doar o scuză, ca să nu pară că autoritățile le furaseră banca. De două luni, de când tatăl lor fusese arestat, se ascundeau amândoi de poliție.

Tinerii români se uitau la ei din celălalt capăt al curții. „Probabil că părem ciudați", se gândi Nick.

— Nu te poți întoarce la apartamentul tău. Cu siguranță te vor aștepta acolo. Ai unde să stai în noaptea asta?

— N-am nici un ban. Tot ce am e în apartament.

— Atunci va trebui să-ți găsim un loc unde să dormi, zise el.

* * *

Stătu în mijlocul camerei, ținând-o de încheietura mâinii. Părea pierdută, ca o fetiță. Trase draperiile și, în același timp, privirea ei căzu pe patul uriaș.

Fusese dusă în câteva ore dintr-o clădire dărăpănată din cartierul evreiesc într-un salonaș din Versailles, cu draperii

grele de culoarea aurului la ferestre și cu scaune aurite, în stil Ludovic al XVI-lea, acoperite cu brocart trandafiriu. Ușa de la balcon era întredeschisă și adierea vântului aducea cu ea parfumul trandafirilor din grădină.

— Ce se va întâmpla cu Simon? întrebă Daniela.

Nick dădu la o parte părul negru de pe fața ei.

— O să văd ce pot face.

Fata avea acea privire distantă pe care bărbatul o văzuse la soldații care se întorceau de pe câmpul de luptă în timpul Războiului Civil din Spania. O luă în brațe și o simți mișcându-se la pieptul lui. Vru s-o ridice și s-o ducă în pat. Dar ceva îl opri; știa că ea nu se va opune, întrucât era singurul fel în care îl putea răsplăti, iar el nu voia să fie răsplătit, nu voia să murdărească gestul pe care îl făcuse cu o simplă partidă de sex. În plus, nu asta voia orice bărbat de la ea?

Iar el nu era genul care să aibă aventuri amoroase la întâmplare. Nu era deloc stilul lui.

— Ce s-a întâmplat? murmură femeia.

— Trebuie să plec.

Era greu de descifrat expresia de pe fața ei.

— O să mă întorc mâine dimineață și vom vedea ce putem face pentru fratele tău, zise el.

Se îndepărtă de ea și se urî pentru că era atât de integru. Se îndreptă repede spre ușă și părăsi camera.

* * *

În timp ce întorcea cheia în broască, ușa se deschise larg și Jennifer i se aruncă în brațe.

— Unde ai fost? I-am sunat pe toți din legație.

Făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am pățit nimic.

— Ai sânge pe cămașă.

— Stai liniștită, nu e al meu.

„Nu e al meu.” Ce voia să spună cu asta? „Nu e sângele meu, așa că nu trebuia să-ți faci griji?” Se întrebă cum ajunsese sângele acolo; poate atunci când Daniela căzuse în timp ce

fugeau de gardiști. Se putea să fi fost de la zgârietura de pe mâna ei.

Nu putu s-o privească în ochi.

— N-am nimic, Jen.

Se desprinse din brațele ei și intră în apartament. Avea mare nevoie de un whisky. Se duse la dulăpiorul cu băuturi și își turnă trei degete într-un pahar.

„Așa mai merge!”

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Gardiștii s-au hotărât să spargă niște capete în cartierul evreiesc. Am fost prins la mijloc.

— Prins în ce anume? Al cui e sângele ăsta?

— Habar n-am.

Jennifer îl privea ca și când ar fi fost un străin care tocmai intrase clătinându-se în sufrageria ei. Poate că așa și era.

Se zări pentru o clipă în oglinda din hol. Arăta de parcă s-ar fi bătut într-un bar. Avea pete de sânge pe cămașa lui albă și o privire rece și periculoasă.

— Te simți bine? îl întrebă Jennifer din cadrul ușii.

— Nu. Era cât pe ce să fiu omorât.

Femeia primi vestea cu calm. Poate că îi trecuse prin cap o altă posibilitate, mult mai îngrozitoare.

— E aproape miezul nopții, Nick. Unde ai fost?

— Am băut câteva pahare la barul american ca să mă liniștesc.

— Și nu te-ai gândit să-mi dai un telefon, să-mi spui că ești teafăr?

— Știi cum sunt telefoanele în orașul ăsta blestemat.

— E la doar trei străzi distanță. Puteai să vii acasă.

Vocea ei, din ce în ce mai ridicată, era plină de mânie amestecată cu grijă.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Eram pe strada Lipscani. Am văzut niște evrei atacați de gardiști și l-am ajutat pe unul din ei să scape. Asta e tot.

Își goli paharul.

— Ar trebui să pleci din București, zise el. E prea periculos aici.

Se întoarse la dulăpiorul cu băuturi și își mai turnă niște whisky. Își petrecuse toți acești ani sub acoperire, păstrând secretele guvernului. Dar acum se întrebă dacă mai putea continua să pretindă că e ceva ce nu fusese niciodată, zi după zi, la serviciu și acasă, pentru rege și pentru țară.

Daniela se pregătea să plece din hotel când fu sunată de la recepție să i se spună că un anume domn Davis o aștepta în hol. Nu se așteptase să-l mai vadă vreodată. Se îmbrăcă repede și coborî scările. Englezul stătea lângă unul din stâlpi; era un bărbat distins și atrăgător, într-un costum negru, cu ochi albaștri și cu păr negru și creț. Îi zâmbi când se apropie de el. Majoritatea bărbaților rânjeau la ea ca niște lupi, dar Nick era diferit și fata nu știa ce să creadă despre el.

Afară îl aștepta o mașină, un Humber negru, cu un șofer de la legație. Îi ținu portiera deschisă, apoi se urcă în spate lângă ea.

— Ai dormit bine? O întrebă el în engleză.

Bineînțeles că nu dormise mai deloc, căci plânsese și își făcuse griji din pricina lui Simon. Reușise doar să ațipească puțin și se trezise după câteva minute țipând, cu ochii mari, văzându-l pe Levi zăcând pe stradă plin de sânge și bătut. Dar îi răspunse că dormise bine, gândindu-se că ar fi părut nerecunoscătoare dacă i-ar fi spus altceva.

— Eu n-am dormit deloc, zise el.

Cuvintele lui sunară ca un reproș și Daniela regretă că nu-i spusese adevărul.

— Nu ești obligat să faci asta, îi spuse ea. Ai fost deja prea bun cu mine.

— Face parte din meniu, mademoiselle.

Îl văzu jucându-se cu verigheta de pe deget, scoțând-o și punând-o la loc, privind absent pe geam.

— Ai avut necazuri cu soția ta?

El se uită la ea.

— Nu.

Fata îi luă mâna și îl sărută cu tandrețe pe obraz; era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat din partea ei.

— Mulțumesc, șopti ea.

Se opriră în fața prefecturii, el intră și lipsi mult timp. Când se întoarse, era sumbru. Se urcă din nou în mașină și dădu din umeri. Nu avea ce să spună. Cândva, o vizită din partea unui membru al legației Maiestății Sale, cu bani pregătiți, ar fi avut o oarecare greutate în fața polițiștilor români; dar zilele alea se duseseră de mult.

Daniela se uită pe geam la zidurile reci ale secției de poliție și se întrebă ce i se întâmpla lui Simon acolo.

În ciuda dimineții călduroase, îi era frig. Respira prea repede și Nick o luă în brațe și o trase spre el. Îl lăsă să o țină la pieptul lui; refuza să creadă că n-o să-l mai vadă niciodată pe Simon. Nu voia nici măcar să gândească așa ceva.

* * *

O luară pe strada Zarafi, acolo unde fugiseră de gardiști cu o zi înainte. Geamurile librăriei erau sparte. Gardiștii prădaseră tot, iar pe jos zăceau cărți rupte și pe jumătate arse. Nick simți o zguduitură când roțile mașinii trecură peste ele.

Se opriră în fața clădirii unde locuiau ea și Simon. Strada era pustie. Oamenilor le era teamă să iasă din casă în dimineața asta.

Nick coborî din mașină în urma Danielei.

— Doar tu și Simon locuiați aici?

Ea încuviință din cap.

— Mai am un. Frate. Îl cheamă Amos. A fugit din oraș când tata a fost arestat. Nu l-am mai văzut de săptămâni întregi.

— Dar celălalt bărbat cu care erai?

— Levi?

El dădu afirmativ din cap, gândindu-se la tânărul care zăcea pe jos ca o bucată de carne însângerată.

— Se ascundea de echipele de muncă.

Echipele de muncă; dacă n-ar fi fost atât de îngrozitoare, ar fi fost amuzant. Guvernul refuzase să înroleze evrei în armată, dar în ziare aceștia erau calomniați pentru că nu voiau să lupte pentru țara lor. Așa că toți tinerii evrei majori erau forțați să lucreze pentru armată la săpat tranșee.

Femeia privi deznădăjduită spre fereastra de la etajul întâi al clădirii.

— În clipa asta mănânci homar la Capșa și în clipa următoare te trezești într-un apartament fără baie, mâncând supă de orz. Acum tatăl meu zace într-o celulă de la subsolul prefecturii, iar eu n-am destui bani să-l scot de acolo. Și chiar dacă aș avea, unde ne-am putea duce?

— Cred că-ți pot face rost de vizele alea.

— Acum e prea târziu.

— Nu și pentru tine.

Daniela deschise ușa de la intrarea în clădire și urcă scările, urmată de Nick. Pe scară era întuneric și bărbatul fu nevoit să se țină bine de balustrada rece din fier, pipăindu-și drumul spre palier.

Ușa apartamentului zăcea pe podea; câteva aschii din toc rămăseseră atârnate de balamale. Fata intră înăuntru, trecând peste mobila ruptă și călcând pe cioburi de sticlă, care scrâșniră sub talpa pantofilor ei. Gardiștii luaseră ce voiseră și distruseseră restul.

Daniela păru gata să leșine. Căzu în genunchi și începu să plângă, tremurând din tot corpul. El îngenunche lângă ea, tresărind ușor când un ciob îl înțepă în genunchi.

— Nu-i nimic, șopti el și o cuprinse ezitant cu brațele.

Ea îl lăsă să o îmbrățișeze pentru o clipă, apoi se eliberă din strânsoare. El se ridică în picioare, simțindu-se neajutorat.

— Daniela.

— Pleacă!

— Ce-o să faci?

— O să stau aici.

— Nu ești în siguranță.

— N-am unde altundeva să mă duc.

— Poate îți găsesc eu un loc.

O ajută să se ridice, iar ea se sprijini de el, lipsită de vlagă. Apoi, Nick o ajută să coboare scările până la mașina care îi aștepta afară. Îi dădu șoferului o adresă de pe bulevardul Brătianu. Se așezară pe bancheta din spate și el o luă în brațe. La naiba cu toți cei care-l vedeau! N-o putea lăsa să zacă singură în apartamentul ăla. O să-i găsească un loc unde să stea. Și știa la cine să apeleze ca să-l ajute.

Ploiești era la doar cincizeci și nouă de kilometri la nord de București, în Câmpia Română. Cea mai mare rezervă de petrol a Europei era un oraș industrial trist și cenușiu, unde petrolul ieșea uneori din pământ și rămânea lipit de pantofi. Cu mult înainte de a ajunge la periferie, Nick văzu luminile sondelor.

Valiza maro din piele era lângă el pe bancheta din spate. Puse o mână pe ea să se asigure că e încă acolo și fixă cu privirea ceafa șoferului, fascinat de straturile groase de piele care cădeau peste gulerul cămășii bărbatului. Extraordinar! Omul nu avea gât deloc.

Îl chema Ionescu, Ilie Ionescu, unul din șoferii de la legație. Judecând după mărimea și comportamentul lui, Nick bănuia că avea talente ascunse și că de asta fusese trimis să-l însoțească în această mică plimbare la Ploiești. O gorilă cu mașină.

Privi pe geam în întuneric. Dacă Abrams reușea, avea să fie una din cele mai mari lovituri din istoria spionajului. Poate că n-avea să oprească bombele care cădeau asupra țării lui, dar îl putea împiedica pe nebunul ăla din Berlin să-și continue invazia.

Ionescu opri la un control al armatei. Gărzile se uitară cu ostilitate la pașaportul diplomatic al lui Nick până când găsiră bancnotele care fuseseră vârâte înăuntru. Banii fură transferați repede în buzunarele lor și militarii le făcură semn să treacă.

Nick zâmbi în sinea lui. Se spunea că limba folosită de obicei în România era franceza, dar nu era deloc așa; banii erau limbajul universal. Lucrul ăsta îi dădu speranța că planul avea să funcționeze. Dacă lui i se permitea să intre în Ploiești pentru câteva mii de lei, atunci un milion de lei ar putea să permită unei armate de ingineri să ajungă la zăcămintele de petrol. Dar trebuiau să facă asta acum, înainte de a fi prea târziu.

* * *

Bendix locuia singur într-o casă cu etaj lângă Gara de Sud. În timp ce se apropiau de ea, Nick fu cuprins de teamă. Casa era cufundată în întuneric, Ionescu trase mașina în fața casei, opri motorul și așteptă.

Strada era întunecată și pustie. Nick zăbovi puțin, privi și ascultă cu atenție, dar zgomotul motorului care se răcea era singurul sunet care se auzea.

— Stai aici! îi ceru el lui Ionescu.

Luă valiza, ieși din mașină și merse pe aleea întunecată cu mai multă încredere decât simțea de fapt. Bătu la ușă. Nu primi nici un răspuns. Se uită pe toate ferestrele din partea din față a casei, dar nu văzu nici o mișcare înăuntru.

Se întoarse la mașină, Ionescu era agitat.

— E periculos să stăm aici, domnule Nick, spuse el în română.

— E o lanternă în torpedou, zise Nick și întinse mâna.

Ionescu i-o dădu.

— Lasă-mă cinci minute.

Bărbatul ocoli casa și încercă ușa din spate. Era deschisă. Semn rău. Ezită; ca să se liniștească, pipăi revolverul marca Webley din buzunarul hainei.

— Bendix?

Apăsă pe întrerupător. Nimic. Cineva tăiase curentul. Lumină cu lanterna prin cameră; pe jos erau bucăți de ceramică, iar masa din bucătărie fusese răsturnată în toiul unei lupte. Nick strânse cu putere valiza. Conținea douăzeci de mii de lire sterline; o avere. Își simți inima bătând nebunește.

— Bendix?

Scoase revolverul din buzunar, ridică piedica și înaintă prin bucătărie. Îndreptă lanterna spre o ușă care dădea în sufragerie; fasciculul de lumină dezvălui o canapea tapisată, două rafturi joase de bibliotecă aflate lângă fereastră și un suport pentru lampă. Bendix trăia simplu; sau, mai bine zis, trăise simplu, căci lampa stătea acum înclinată într-o parte, căzută pe cadavrul lui de pe podea.

Nick îngenunche lângă el și îi luă pulsul. Corpul nu se răcise încă. Când își retrase mâna, simți ceva ud pe degete. Sânge. Capul lui Bendix zăcea într-o baltă de sânge coagulat, asemănător gelatinei. La lumina lanternei se văzură bucăți de scalp înșirate pe covor.

Englezul auzi un zgomot în bucătărie, se ridică în picioare și

se întoarse. Avu prezența de spirit să stingă lanterna, ca să nu fie o țintă sigură. Auzi niște voci în întuneric strigând în germană și fu orbit de lumina a două lanterne. Ridică revolverul Webley pe care-l ținea în mâna dreaptă, dar își dădu seama că nu avea timp să tragă. Se aruncă instinctiv în dreapta. Auzi împușcături atât de aproape de el și atât de zgomotoase, încât îi răsunară urechile. Așteptă să moară.

— De ce n-ai tras, domnule Nick? strigă Ionescu de pe scaunul din față.

Gesticula ca un nebun, cu o mână pe volan.

— De ce n-ai folosit arma?

Nick zăcea moale pe bancheta din spate, amețit, copleșit de un sentiment de irealitate. Deschise valiza aflată lângă el, verificând din nou – inutil, de altfel – dacă grămezile de lire sterline mai erau încă acolo. Apoi o încuie la loc.

Ionescu șofa mult prea repede, dar avea un motiv bun. Pe covorul lui Bendix zăceau doi germani, amândoi împușcați în spate; trebuiau să ajungă în București înainte ca poliția secretă a lui Moruzov să descopere cadavrele.

— De ce n-ai folosit arma? repetă Ionescu.

Dacă Ionescu ar fi așteptat cinci minute, așa cum îi ordonase Nick, acesta ar fi fost mort; englezul știa că, dacă Ionescu n-ar fi așteptat în umbră, ca un profesionist ce era, dacă nu ar fi intrat în casă în urma celor doi germani, cu pistolul în mână, el ar fi zăcut acum cu fața în jos pe covor, într-o baltă de sânge, la fel ca Bendix.

— N-am avut timp, îi răspunse el lui Ionescu. Concentrează-te asupra drumului. Tocmai mi-ai salvat viața. Vrei să mă omori într-un accident de mașină?

Ionescu clătină din cap și mormăi ceva în barbă.

Merseră ca nebunii prin noaptea neagră. În mintea lui Nick era un haos total. Fuseseră trădați. Cineva anunțase serviciul german de informații; se aflase de planul lor înainte ca armata română și vama să fi auzit de el. Probabil că trădătorul era cineva din legație. Mâinile îi tremurau din pricina adrenalinei. Se simți cuprins de mânie. Înainte de asta, considerase trădarea ca pe ceva impersonal, ca pe o crimă împotriva țării

lui.

Dar acum era personal. Fusese cât pe ce să moară din cauza cuiva.

* * *

Se dezbrăcă pe întuneric și se băgă în pat lângă soția lui. Jennifer murmură în somn și se îndepărtă de el.

— Ești rece, mormăi ea.

El îi sărută spatele, vrând să simtă căldura unui alt trup omenesc. Fusese la un pas de moarte în seara asta, iar ea nu va ști niciodată. Îi plăcuse multă vreme să aibă secrete, dar în seara asta se simțea singur și îi era teamă.

Cu o oră mai devreme, Abrams îl întâmpinase la ușa apartamentului său de pe strada Brătianu în halat și în papuci. Chiar și trezit din somn arăta calm, distins și netulburat. Părul îi era la fel de frumos aranjat, chiar dacă dormise.

— Davis? Ce s-a întâmplat?

— Avem probleme, domnule! Trebuie să vă vorbesc.

— Ar fi bine să intri.

Se așezaseră pe fotolii în sufragerie, ca niște adevărați gentlemeni englezi, cu excepția faptului că unul din ei avea sânge pe cămașă. Abrams ascultase înspăimântat relatarea lui Nick despre cele petrecute la Ploiești.

— Ești un om foarte norocos, zisese Abrams la sfârșit. Cei doi făceau fără îndoială parte din forțele speciale germane.

— L-au omorât pe Bendix și apoi m-au așteptat pe mine. Știau că vin.

— Așa se pare.

— Cine mai știa?

Abrams rămase tăcut mult timp.

— Despre Bendix? clive Allen a fost cel care l-a recrutat.

Allen era corespondentul la București ai ziarului London Times. Lucra pentru serviciile secrete britanice de șase ani și slujba lui – care era cât se poate de adevărată – îi oferea o acoperire perfectă pentru activitățile sale.

— Altcineva?

Abrams clătinase din cap.

— Doar cele două persoane din camera asta.

— Clive Allen? De ce?

— Nu întrebi niciodată de ce, Davis. Nimeni nu înțelege lucrurile astea. Sunt o sută de motive.

Abrams privise spre ceasul nichelat de pe servantă.

— E târziu. Ar trebui să te duci acasă și să încerci să dormi puțin. Nu mai putem face nimic în seara asta. O să fie un iad mâine la legație. Mai vorbim mâine dimineață.

Așa că stătea acum întins în patul lui, epuizat, dar nereușind să doarmă, întorcând în minte pe toate părțile evenimentele din seara aia. Îl usturau ochii și se simțea amețit din pricina oboselii. La răsărit se zărea o rază slabă de lumină. Se crăpa de ziuă.

„Dacă aș fi murit în seara asta, aș fi fost mulțumit de viața mea?" se gândi el. Își puse întrebarea de mii de ori, stând în întuneric și ascultând bătăile inimii lui panicate. „Dacă aș fi murit, a meritat să fac toate astea? Există regrete? Da, există. Înainte de a muri, aș vrea să știu cum e să iubești cu adevărat pe cineva."

Se gândi la Abrams, corect și distant până în măduva oaselor, și se văzu pe sine peste câțiva ani, dacă supraviețuia războiului ăsta. Nu așa voia el să fie.

Se gândi la Daniela, la felul în care îl sărutase în trăsură, și se simți vinovat că se gândește la o altă femeie în vreme ce soția lui dormea lângă el. Brusc, viața i se păru mult mai prețioasă și nu mai rămăsese prea mult timp de irosit. Pe măsură ce lumina zilei pătrundea în cameră, Nick se simți dezorientat și încurcat. Își dădu îngrozitor de clar seama că ura viața, secretele și detașarea de propriile dorințe; cu multă vreme în urmă, își calculase viața până la cel mai mic detaliu, doar ca să descopere acum că toate calculele fuseseră greșite.

Germanii înființaseră un birou de propagandă în centrul orașului, numit Biroul German. O hartă a Franței stătuse luni de zile agățată la fereastră, acoperită de săgeți care arătau înaintarea forțelor armate germane, toate convergând ca o gheară spre Paris. Recent fusese înlocuită cu o hartă a insulelor britanice, ale căror orașe principale fuseseră încercuite cu roșu. Nick își zise că ar trebui să fie în Anglia în

seara asta, în loc să stea aici și să bea cafea și țuică în holul călduț al unui hotel, jucând jocuri psihologice cu dușmanul. În Londra, oamenii se înghesuie în stații de metrou în fiecare seară, în timp ce aviația germană transformă orașul într-o ruină.

Bombardându-i fiii.

Era greu să-i vadă pe acești germani în fiecare zi și să-și stăpânească ura. Trecuse atât de mult de când nu-i mai văzuse pe băieți! Dacă n-ar fi fost război, ar fi venit și ei aici în vacanța de vară, dar lucrul ăsta era imposibil acum. Știa că erau soldați care luptau în Burma și în peninsula Malaya care probabil nu-și mai văzuseră familiile de tot atâta timp ca el, dar cel puțin ei știau ce făceau și de ce o făceau. El era blocat aici, ducând un război fals pe care se părea acum că nimeni din guvernul britanic nu voia ca el să-l ducă.

Traversă piața, îndreptându-se grăbit spre Athénée Palace. Hotelul era o atracție a orașului la fel de mare ca palatul regelui; fusese construit în 1910, arhitectul său inspirându-se după hotelurile Maurice și Ritz din Paris, deși cariatidele și turnulețele originale fuseseră înlocuite. Cu timpul, fațada devenise de un galben murdar, iar obloanele fuseseră vopsite în albastru țipător, denotând o lipsă totală de gust.

Statuia lui Carol I, călare pe un cal de bronz, gesticula eroic spre palatul descendentului său, aflat la celălalt capăt al pieței. Uriașele gladiole roșii din curtea hotelului înfloreau lângă un petic amărât și uscat de iarbă. Baldachinul de deasupra intrării nu oferea mai deloc umbră.

Trecu prin furcile caudine ale cerșetorilor instalați în fața hotelului, majoritatea profesioniști orbiți sau mutilați de părinții lor în copilărie. Globi oculari opaci, bube pline de puroi și cioturi de membre îi erau vânturate pe sub nas în același fel în care vânzătorii ambulanți încercau să-l ispitească cu plăcinte de casă.

— Mi-e foame, foame, foame.

Dar căldura îi moleșise complet, așa că cerșetorii nu-l mai urmăriră cu obișnuitul lor entuziasm. Intră fericit pe ușa turnantă în holul răcoros al hotelului.

Foaierul era întunecos chiar și în cea mai luminoasă zi a verii și cele trei rânduri de stâlpi galbeni din marmură îi dădeau hotelului înfățișarea unei catedrale. Zidurile din marmură de culoarea ruginei și covoarele de un roșu aprins sporeau atmosfera rece ca de iarnă. Singura lumină venea de la candelabrele electrice.

Max King îl aștepta la barul american. Max era reprezentantul Reuters la București, simbolul masculinității engleze fumătoare de pipă, în pantaloni din flanel gri și cu haină din tweed cu petice galbene din piele la coate. Majoritatea ziariștilor își petreceau zilele la bar. Munca era cea care venea la ei; aici era locul spre care se îndreptau toți cei aflați în București dacă aveau zvonuri sau bârfe de vândut.

Făcuseră cunoștință din motive profesionale, căci informatorii lui Max erau mai buni ca ai lui. Nick nu știa de unde primea ziaristul informațiile, dar se părea că acesta știa mereu ce avea să se întâmple în palat cu douăzeci și patru de ore înaintea celor din legație. Cu timpul, Max devenise cel mai bun prieten și confident al lui Nick. Ziaristul mai comandă un rând de băuturi și puse paharele cu gin tonic pe tejghea. Clive Allen era și el acolo.

Max își scoase pipa din gură și rânji.

— Nick! Spionul meu preferat!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Max!

— Ce mai faci, bătrâne? îi povesteam lui Clive de mica ta aventură de aseară.

Nick se uită la Clive. Nu petrecuseră prea mult timp împreună. Nu era deloc ca Max; râdea rar și nu spunea multe despre el. „Ar trebui să te scot chiar acum afară și să aflu de la tine adevărul despre misiunea din Ploiești”, își zise Nick. „Dar dacă Abrams se înșală?”

— Mai bine ai povesti-o tu, sugeră Max.

— Eram pe strada Lipscani. Niște gardiști au atacat câțiva evrei chiar acolo, pe stradă. Erau și polițiștii de față. L-au bătut măr pe un nefericit chiar în fața mea. Celălalt a fost aruncat într-o mașină de poliție și de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

Max clătină din cap.

— Mi-e teamă că s-a zis cu vechiul București. Lucrurile o să devină foarte neplăcute aici. Mai ales după plecarea lui Carol.

Toți în afară de rege știau că acesta va trebui să plece. Nu era numai din pricina faptului că era corupt sau că lăcomia lui era legendară. Nick primea deseori musafiri care îi povesteau cum regele deținea monopolul asupra fabricării de uniforme militare și apoi le cerea soldaților lui niște prețuri exorbitante ca să le cumpere de la el. Odată împrăștiase chiar zvonuri pe piața de acțiuni ca să destabilizeze moneda națională și să obțină profit la negru. Cu adevărat uimitor era faptul că majoritatea românilor nu erau nici șocați, nici măcar surprinși de corupția lui.

Pierderea de teritorii și a mândriei naționale fusese lucrul care îi întorsese pe oameni împotriva regelui. Rușii tocmai anexaseră două din provinciile din nord, iar regele nu făcuse nimic în privința asta. Ironia era că fusese una din deciziile lui înțelepte, căci era un război pe care România nu l-ar fi putut câștiga; dar supunerea lui făcuse ca Bucureștiul să-și piardă în cele din urmă încrederea în Carol Ticălosul. Poporul aștepta acum salvarea de la naționaliști și de la oameni ca Horia Sima, șeful Gărzii de Fier. Disperat, regele încercase să liniștească mulțimea declarând amnistie pentru membrii Gărzii de Fier și îl făcuse pe Sima ministrul culturii și artelor. Nu fusese un succes răsunător. Din noul lui post, Sima ordonase arestarea, torturarea și executarea a sute de evrei.

De fapt, făcuse din asta o formă de artă, după cum obișnuia să glumească Max.

Și vocile celor ridicați împotriva regelui tot nu tăcuseră. Erau demonstrații în piață în fiecare zi, majoritatea organizate chiar de Horia Sima.

Clive nu discutase prea mult. Acum își termină băutura, își luă rămas bun scurt și politicos și plecă.

— E totul în ordine, bătrâne? întrebă Max după plecarea lui Allen.

— Da. Sigur că da.

— Te-a supărat cu ceva?

— Nu. De ce crezi asta?

— Din cauza felului în care te uitai la el, băiete. Bietul Clive! Orice-a făcut, nu fi prea dur cu el. Bea mai mult decât trebuie, adăugă Max și mai comandă un rând.

Era ora unsprezece noaptea.

— Ce mai face Daniela? întrebă Nick, schimbând subiectul.

— Nu-ți face griji din pricina ei. Ai încredere în Max. Face bine.

Îl bătu pe umăr. De o săptămână, Max o adăpostea pe Daniela în apartamentul lui de pe strada Brătianu, ferind-o de pericole. Când Nick apăruse la ușa lui în dimineața aceea, însoțit de o femeie frumoasă cu lacrimi pe obraji, nu pusese nici o întrebare. Dar făcuse presupuneri.

— Fii discret, Nick. Ești căsătorit.

— Nu știu despre ce vorbești, zise Nick, tresărind când își auzi dorințele ascunse afirmate atât de îndrăzneț.

— Femeilor ca Jennifer nu le scapă nimic.

— Ar trebui s-o angajezi la Reuters.

— Aș vrea eu, dar nu pare genul care să bea mult. Ridică paharul.

— Sănătate! exclamă ziaristul, cu obișnuitul lui fler pentru profețiile care se împlinesc exact pe dos.

Stăteau în grădina restaurantului Cina, pe scaune din răchită; gata să apună, soarele se zărea printre frunzele arborilor care aruncau umbre lungi asupra curții. O mulțime de oameni se strânseseră în piață în fața porților palatului. O altă demonstrație împotriva regelui.

Luminile colorate care atârnau în copaci dădeau grădinii un aer de basm. Chelneri în haine albe se mișcau grăbiți de la o masă la alta, în timp ce clienții obișnuiți ai restaurantului îi apucau de frac, cerând să fie serviți.

Nick reuși în cele din urmă să atragă atenția chelnerului. Jennifer comandă sparanghel cu sos olandez și zmeură cu frișca la desert; nu avusese niciodată o poftă prea mare de mâncare.

— Iar ai de gând să fii morocănos? întrebă ea. Sper din tot sufletul că o să fii o companie mai veselă în seara asta; nu ești

în apele tale de săptămâni întregi.

Bărbatul se întrebă cum avea să-i spună lucrul ăsta. Ceva se schimbase în el în ultimele săptămâni, mai mult decât își dădea el seama.

* * *

Se întâlniseră în vara anului 1924, la un bal în hotelul Savoy. El venise de la Oxford și stătea cu fratele lui în Kensington. Ea era frumoasă, călătorise mult și studiase la Roedean. Tatăl ei era diplomat și ambiția lui Nick de a intra și el în diplomație fusese întâmpinată cu multă bucurie de Jennifer. El avea nevoie de o soție; era aproape o cerință obligatorie, la fel ca diploma de la Oxford. Ea căuta un soț potrivit și, privind acum în urmă, ceea ce se întâmplase între ei fusese inevitabil. Probabil că era un bărbat foarte diferit atunci. În schimb, lui i se părea că ea rămăsese aceeași; schimbările din interiorul lui fuseseră cele care le zguduiseră căsnicia. Privind înapoi, îl deranja că nu-și putea aminti cum o ceruse în căsătorie sau dacă măcar o ceruse. Făcuseră dragoste pentru prima dată cu o lună înainte de a se căsători, într-un hotel din Brighton aflat pe malul mării. Nu fusese așa cum sperase, dar își zisese că avea să fie mai bine.

Jennifer rămăsese imediat însărcinată cu Jamie; doi ani mai târziu se născuse Richard. Atunci viața părea simplă. El muncea foarte mult și, dacă l-ar fi întrebat cineva în perioada aia, i-ar fi răspuns că o carieră de succes și un cămin stabil era tot ce-și putea dori un om. Nu crezuse niciodată altfel.

Locuiseră trei ani în Buenos Aires, dar, la începutul carierei lui, ambițiile lui Nick în cadrul diplomației se îndreptaseră cumva spre domeniul mult mai misterios al informațiilor. Primise curând posturi în Lisabona și Madrid, lucrând pentru Biroul de Control al Pașapoartelor.

Când se căsătoriseră, juraseră să fie împreună la bine și la rău. Nick avea douăzeci și trei de ani și nu știa ce însemnau astfel de cuvinte pentru el sau pentru ea. Nu-și imaginase niciodată că într-o zi avea să simtă ce simțea acum.

Timpul era un farsor, te lăsa să-ți pierzi vremea căutând unde nu trebuie; oare n-o iubise într-adevăr niciodată sau

iubirea lor dispăruse cu atât de mult timp în urmă, încât doar credea că nu existase deloc?

Iar acum erau în București; lumea intrase în război și el intrase în conflict cu el însuși. Norii de furtună se adunaseră deasupra Europei și deasupra micului său univers și Nick nu știa care avea să fie rezultatul nici uneia dintre bătălii.

— Ești fericită, Jen?

— Ce vrei să spui?

— Ești mulțumită de mine, de căsătoria noastră?

— Bineînțeles că sunt, răspunse ea, iar el văzu o licărire de teamă în ochii ei.

Nick își dădu seama că, în ciuda nemulțumirii ei, soția lui nu se gândise niciodată să facă altceva decât să ia lucrurile așa cum erau.

O trupă de țigani în bluze albe și pantaloni din catifea cântau melodii orientale triste în chioșcul chinezesc din mijlocul grădinii. De regulă, bărbatului nu-i plăcea muzica țigănească, i se părea prea sentimentală, dar în seara asta se potrivea cu starea lui de spirit.

— Ți se pare de ajuns?

Jennifer îl privi încruntată.

— De ajuns?

— Nu-ți dorești să existe puțină. Pasiune în viața noastră? Să petrecem mai mult timp împreună? Să vorbim mai mult?

— Nu cred că te înțeleg, Nick. Despre ce vrei să vorbim?

Și atunci își dădu seama. El era cel nefericit, nu ea. Jennifer accepta distanța dintre ei, tăcerile lui lungi, orele petrecute la serviciu până târziu. Poate că și lui îi plăcuse stilul ăsta de viață cândva. Când se schimbase? Și cum? Iar acum voia să schimbe și regulile pe care i le impusese. Nu i se părea corect.

Pentru prima dată, Nick își dădu seama că soția lui era mulțumită de căsnicia lor, că, în ciuda tuturor lamentărilor ei de-a lungul anilor, cerea foarte puțin de la el. Fără încuviințarea ei, era imposibil să pună capăt căsătoriei. Știa că nu putea fi el cel care s-o părăsească primul. Nu avea destule motive, nu exista infidelitate, nu existau certuri îngrozitoare. Și cum rămânea cu băieții?

— Nu cred că am fost vreodată mai nefericit ca acum, zise el.

— Suntem în mijlocul unui război, Nick, după cum îți place chiar ție să spui. Zi-le asta oamenilor de acasă care se adăpostesc de bombe.

Bărbatul inspiră adânc și mai încercă o dată.

— Sunt nefericit. Din pricina relației dintre noi.

Văzu suferința din ochii ei și fu nevoit să-și întoarcă privirea în altă parte.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun. Te-ai gândit vreodată că ar fi mai bine dacă ne-am despărți?

Ochii femeii se umplură brusc de lacrimi.

— Nu, Nick. Nu m-am gândit niciodată la asta. Își dădu seama că nu-i putea face așa ceva.

— Dumnezeule! Ce e zgomotul ăsta? întrebă ea.

Pe deasupra viorilor, bărbatul auzi ropotul îndepărtat al unor pași și un murmur în piață care deveni o scandare distantă și insistentă:

— Abdică. Abdică.

Nick știa că primul ministru al regelui, generalul Antonescu, era în palat în momentul acela, încercând să-l convingă pe rege să abdice în interesul României. Se părea că alții se hotărâseră să sporească presiunea asupra lui Carol.

— Ce se întâmplă, Nick?

— Obișnuitele aiureli, răspunse el.

Nu-și dădu seama de ce nu încerca să-i explice; probabil pentru că se săturase de politica României și nu voia decât să uite de ea pentru o vreme. Sau poate că prefăcătoria devenise un obicei pentru el. Soldații ridicau baricade în jurul pieței, gărzile alergau spre porțile palatului. Se auzi o împușcătură, apoi încă una. Ceilalți meseni săriră de pe scaunele lor, răsturnând pahare și farfurii. Unii se năpustiră spre gardul scund să vadă mai bine ce se petrece. Cei care erau mai fricoși fugiră înăuntru.

O mulțime de gardiști mărșăluiseră în piață, scandând „Jos regele!” și cântând imnul lor. Câteva minute mai târziu, un camion pătrunse în piață și din el săriră soldați, tropăind cu

bocancii pe caldarâm. Un tanc, vopsit în albastru deschis, se poziționa cu gălăgie în fața palatului.

— Acum o să înceapă distracția, zise Nick.

— Hai să mergem acasă! îl rugă Jennifer.

Un camion militar cu o portavoce montată pe capotă se apropie de porțile palatului. O voce metalică ordonă tuturor să părăsească piața și să rămână în casele lor. Toți cei care aveau să fie găsiți pe stradă după o jumătate de oră aveau să fie arestați. Nick o luă pe Jennifer de mână și ieșiră amândoi din restaurant. Intenționau să se strecoare prin spatele Ateneului ca să evite mulțimea.

— Voiai să-mi spui altceva, zise Jennifer.

— Salvat de revoluție, murmură Nick în barbă și începură să alerge.

* * *

A doua zi de dimineață, la ora patru, Carol era în drum spre Constanța, într-o mașină aparținând corpului diplomatic german, împreună cu amanta lui. Mihai, fiul de optsprezece ani al lui Carol, fu investit rege în locul lui, dar adevărata putere trecu în mâna lui Antonescu, care deveni „Conducător". Legionari în uniforme verzi mărșăluiau prin piață cântând, în timp ce gărzile care trăseseră asupra lor cu o seară înainte îi aclamau și îi salutau în stil fascist.

Când Antonescu își numi guvernul câteva zile mai târziu, jumătate din el erau fasciști bine cunoscuți și simpatizanți ai naziștilor. Horia Sima fu numit vicepremier, iar în bisericile românești înnegrite de fumul de tămâie, preoții anunțară că-i vor canoniza pe martirii Gărzii de Fier.

Și mai mulți soldați germani apăruseră pe străzi. Circulau zvonuri că două divizii de infanterie fuseseră trimise să păzească sondele de petrol de la Ploiești, ca să nu fie sabotate de englezi.

„Cu toate astea, noi continuăm să stăm aici și să pierdem vremea, așteptându-i pe cei din guvernul britanic să ne dea mână liberă", își zise Nick. Ar fi putut la fel de bine să fie în Chile, la cât de multe făcea în privința războiului.

Se lăsa frigul în oraș. Cafenelele de pe Chaussée își dădură

jos acoperișurile de pânză, iar mesele și scaunele fură băgate înăuntru. Aproape nimeni nu mai ieșea să se plimbe seara. Iarna se apropia cu pași repezi.

Max deschise ușa îmbrăcat în halat. Își legă cordonul și rânji.

— Sir Galahad, zise el.

— Pot să intru?

— Simte-te ca acasă. Așa fac toți.

Nick intră în bucătărie în urma lui Max. Ziaristul puse un ibric de cafea pe foc și își aprinse o țigară. Începu imediat să tușească, ținând-o așa vreo cinci minute și făcându-l pe Nick să creadă că prietenul lui era la un pas de a da ortul popii, cu excepția faptului că acesta mai fusese și înainte martorul unor astfel de scene. În cele din urmă, Max se opri din tușit și respiră adânc.

— Așa mai merge, spuse el și trase din nou din țigară. E prima pe ziua de azi. Îți curăță plămânii.

De aproape, Nick putu să vadă că Max avea părul cărunt la rădăcini. Fuseseră prieteni mult timp până să-și dea seama că ziaristul își vopsea părul. Vanitatea lui era oarecum neașteptată.

— Ce mai face Daniela? îl întrebă Nick.

— Minunat. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Nu se poate dezlipi de mine. Dar n-ar trebui s-o lași să stea prea mult aici; mă epuizează.

— Foarte amuzant.

Tocmai atunci se auzi deschizându-se o ușă și Daniela ieși din dormitor, îmbrăcată, strălucitoare, perfectă.

— Vrei cafea, dragă? O întrebă Max.

Ea îi zâmbi lui Nick.

— Bună, Nick. Nu-l băga în seamă pe Max. Mă tachinează tot timpul.

— Știu.

— Prin urmare, m-ai salvat din nou, îi zise ea.

— Nici pe departe, replică Max. E apartamentul meu.

Ziaristul turnă cafeaua în cești.

— Ei bine, sclavul a pregătit micul dejun. Acum, dacă nu vă supărați, mă duc să mă îmbrac.

După plecarea lui, cei doi se uitară pentru o clipă unul la altul în tăcere.

— Arăți minunat! exclamă Nick.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse ea, iar el ajunse la concluzia că probabil vorbea adevărat.

— Am fost din nou la prefectură. N-am avut noroc. Îmi pare rău.

Daniela stătu prea aproape de el și îl atinse cu mâna. Bărbatul ar fi vrut ca ea să-și ia mâna de acolo și în același timp și-ar fi dorit ca fata să se apropie și mai mult.

— Nu pot sta aici o veșnicie.

— Lui Max îi place să te aibă în preajmă. Toți cred că ești amanta lui. Reputația lui printre femeile din București a crescut.

— Cum rămâne cu reputația mea? întrebă ea.

Nick își dădu seama că presupusese prea multe în ceea ce o privea, doar pentru că toate celelalte femei din București se culcau cu germani.

— Ești în siguranță aici.

— Sunt evreică, Nick. Noi nu suntem în siguranță nicăieri.

— E mai bine decât în cartierul evreiesc.

Ea încuviință din cap, fiind cel puțin de acord în această privință.

— De ce faci asta? De ce mă ajuți?

— Trebuie neapărat ca toți să vrea ceva în schimb?

Daniela își îndepărtă mâna de a lui.

— Așa se întâmplă de obicei.

— Atunci, o fac pentru binele sufletului meu.

— Ce-o să se întâmple cu Simon?

Nick dădu din umeri. Putea ghici, dar nu voia să-i spună că nu prea exista șansa să-și mai vadă fratele vreodată.

— Ești atât de bun! Ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut!

Bărbatul se întrebă dacă Jennifer ar fi de acord cu afirmația asta. Se uită la ceas.

— Trebuie să plec la serviciu. Stai aici cât dorești. Nu e nici o problemă.

Dădu să plece, dar ezită. Uneori, femeia părea indestructibilă, dar alteori, ca acum, arăta ca o pasăre mică și rănită.

Ea întinse o mână ca să-l atingă pe obraz, însă el zâmbi și se îndepărtă. Știa că, dacă l-ar fi atins din nou, n-ar mai fi putut să se controleze și asta nu se cuvenea deloc. Mai ales în bucătăria lui Max.

* * *

În dimineața aia, Abrams intră în biroul lui Nick și se lăsă să cadă pe un scaun. Își părăsea rar biroul ca să se aventureze atât de mult prin clădire, așa că Nick își dădu seama că era vorba de ceva important.

— Vreau să percheziționezi apartamentul lui Clive Allen.

— Ce trebuie să caut, domnule?

— Nu știu. Dar a fost implicat în moartea lui Bendix. Sunt sigur de asta.

— Avem dovezi?

— Nu mai există nici un alt suspect, Davis.

Abrams începu să deseneze cu degetul pe lemnul lăcuit al biroului.

— Ne-a trădat. Și-a trădat țara.

Șovăi o clipă, păru că vrea să mai spună ceva, apoi se ridică în picioare și plecă la fel de brusc și inopinat cum venise.

Nick nu avusese niciodată încredere în Clive Allen; avea ceva ce nu-i plăcuse la el, ceva în priviri, dar nu crezuse că putea fi trădător. Planul de a sabota sondele din Ploiești fusese singura lor șansă de a afecta cursul războiului din interiorul României, dar acum, că germanii își mutaseră două regimente din divizia Brandenburg în Ploiești, orice sabotaj era imposibil.

Clive Allen.

Nick luă haina și merse să ia o mașină și pe Ionescu.

* * *

Clive locuia într-un apartament în apropiere de blocul Carlton de pe strada Brătianu. Nu le fu prea greu să intre, Ionescu îl găsi pe administrator și, după ce se tocmi cu el în română, îi dădu niște bani și făcu rost de o cheie.

Odată înăuntru, Nick inspectă rapid apartamentul. Clive era

un adevărat beţivan; locul era plin de sticle goale, aruncate pe podea şi chiar în chiuvetă. Erau băuturi tari: whisky şi ţuică. Nu era un semn bun.

Ionescu rămase de pază la uşă; Nick era rapid şi expert în astfel de treburi. Într-o jumătate de oră găsi ceea ce căuta în dormitorul lui Clive, într-un sertar fals de la servantă. Era un plic maro, plin de lire sterline, iar pe spate era un număr de telefon. Nick formă numărul, folosind telefonul din sufragerie; îi răspunse o voce în germană.

Îşi notă numărul, puse plicul la loc în sertar şi ieşi afară, încuind uşa în urma lui.

Abrams era la Biroul de Control al Paşapoartelor. Secretara îl conduse pe Nick înăuntru. Deasupra capului lui Abrams atârna un portret prăfuit al regelui George al V-lea, solemn ca Dumnezeu.

Abrams nu-şi ridică privirea din hârtiile lui.

— Ce ai găsit, Davis?

Nick îi spuse despre plic şi despre numărul de telefon scris pe spate.

— Ai sunat la numărul ăla?

— E al legaţiei germane de pe strada Victor Emanuel.

— Înţeleg. Ai tras vreo concluzie?

— Nu pot să trag decât una singură.

— Sunt de acord. Mulţumesc, Davis. Asta e tot.

— Mai e ceva.

— Spune repede! am cereri pentru vize de analizat, îmi afectează munca, dar Ministerul de Externe refuză să-mi mărească bugetul ca să angajez mai mulţi oameni.

— Ştiu cum să împiedicăm petrolul românesc să ajungă în Germania.

— Am mai discutat asta. Cei din guvernul britanic nu-l vor mai aproba acum. Dezastrul de la Ploieşti i-a speriat.

— Nu vor fi implicaţi cetăţeni britanici. Vom folosi membri ai Haganah, forţele evreieşti de apărare. Oferim în schimbul lor femei şi copii evrei români, îi aducem pe ei ilegal în ţară şi eliberăm un număr egal de vize pentru evreii care vor părăsi România. În schimb, membrii Haganah rămân aici ca luptători

de gherilă pentru a sabota legăturile cu calea ferată și cu Dunărea.

Abrams îl fixă mult timp cu privirea. Era o idee genială și Nick știa asta. În felul ăsta, sioniștii scoteau evrei din România, iar guvernul britanic putea spune sincer că nu sporea numărul imigranților în Palestina. Și ar opri livrarea petrolului către Hitler.

Abrams dădu din umeri.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să mă duc la Istanbul să vorbesc cu Ben-Arazi, reprezentantul sioniștilor de acolo.

— Foarte bine. O să transmit un mesaj cifrat la Londra. Nick se ridică să plece, apoi se întoarse.

— Și cu Clive Allen cum rămâne?

— Asta e tot, răspunse Abrams și își concentra atenția asupra mormanelor de hârtii din fața lui.

* * *

Era o zi frumoasă de toamnă când germanii intrară în București. Toată dimineața, escadrile de avioane Messerschmitt și Heinkel zburară pe deasupra acoperișurilor, anunțând Bucureștiul că aviația germană venise să se joace.

Antonescu îi invitase pe nemți să trimită o misiune militară în România, deși nu prea avusese de ales în privința asta. România prefera o alianță decât o invazie; în plus, cine altcineva i-ar fi putut salva de jafurile din nord ale armatei ruse? toți românii cu care vorbise Nick îi spuseseră că Hitler îi va ajuta să ia înapoi Basarabia și Bucovina de la ruși, uitând că Hitler susținuse pretențiile lui Stalin asupra acelor teritorii cu doar șase luni înainte.

În cinstea sosirii noilor prieteni, conducerea hotelului Athénée Palace atârnase svastica pe fațada hotelului, masivul steag roșu cu negru întinzându-se pe trei etaje și oprindu-se deasupra acoperișului de pânză de la intrare. Nick nu mai văzuse niciodată atât de mulți oameni adunați în hol la un aperitiv. Veniseră cu toții să ia parte la scrierea acestei mici pagini din istorie: diplomați, petroliști, ziariști și, desigur, femei în blănurile lor de vulpe. În aer plutea teama, dar

românceleerau chiar entuziasmate. Tensiunea spori pe tot parcursul dimineții, ca o amantă care își așteaptă frumosul, dar brutalul iubit.

Nick i se alătură lui Max în hol să privească spectacolul.

— Ce mai face Daniela? întrebă el.

— A plecat, răspunse Max.

Nick se uită speriat în jurul lui.

— A plecat? Unde?

— Nu știu, bătrâne. Am ajuns ieri-seară acasă și nu mai era. A lăsat niște bani pe masă pentru mâncarea pe care a mâncat-o și un bilet în care îmi mulțumea foarte mult. Am găsit și asta pentru tine.

Îi dădu o scrisoare.

— N-ai de gând s-o deschizi? Nick se uită la plic.

Max mai comandă un rând de băuturi. Își ridică paharul și murmură:

— Noroc!

Nick desfăcu scrisoarea și citi cele câteva cuvinte pe care Daniela i le scrisese în franceză: Cher Nicholas, ai fost un om foarte bun. Dar sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine și nu mă pot baza chiar atât de mult pe bunătatea ta și a prietenilor tăi. Voi locui o vreme la niște prieteni de-ai tatălui meu. Sunt sigură că ne vom revedea în hotelul Athénée Palace. Tot Bucureștiul se întâlnește acolo mai devreme sau mai târziu. Îți mulțumesc din nou că mi-ai salvat viața și că ai încercat să mă ajuți, monsieur Ochi Albaștri. Daniela.

Se auzi un murmur de agitație când primul Mercedes opri la intrare. Câteva clipe mai târziu, ofițeri cu grad înalt în armata germană invadară holul, strălucind în uniformele lor cenușii și rigide, cu gulere roșii lăcuite și cu vipușcă roșie la pantaloni, mulți purtând Crucea de Fier, clasa I.

Zgomotul făcut de bocancii lor pe podeaua de marmură răsună în tot foaierul. Îi salutară în stil nazist pe diplomații germani și pe ofițerii din armata română veniți să-i întâmpine. Nu era obișnuitul salut rapid preferat de cei din Gestapo și chiar de Hitler însuși; oamenii ăștia erau aristocrați, își loveau călcâiele cu un zgomot care semăna cu o împușcătură și

întindeau brațele drept în fața ochilor. Max se întoarse spre Nick și ridică din sprâncene.

— Se schimbă calimera, remarcă el.

Era una din glumele ziaristului, dar nu râse niciunul din ei. Știau amândoi că România nu mai era doar un loc ciudat aflat în mijlocul unui război european. Brusc, Bucureștiul devenise extrem de periculos.

* * *

Daniela privi de-a lungul străzilor înguste și pietruite ale cartierului evreiesc. Știa că Nick Davis nu va afla niciodată cât de mult însemna pentru ea. Era acea pasăre extrem de rară, un bărbat care o trata cu bunătate și nu voia nimic în schimb. O salvase de două ori, îi găsise un loc unde să stea atunci când nu avea unde să se ducă și nu-i ceruse favoruri sexuale. Din momentul în care îl văzuse, știuse că putea avea încredere în el. Era oare ceea ce se numea dragoste la prima vedere? Avea cei mai albaștri și mai blânzi ochi pe care îi văzuse vreodată la un bărbat și, ori de câte ori îl vedea, avea o senzație ciudată în stomac.

Da, poate că se îndrăgostise de el, cel mai neobișnuit erou al ei. Dar nu era bună pentru el. Era însurat și curând avea să plece din București. Bărbați ca Nick Davis nu aveau aventuri amoroase, iar ea nu intenționa să-l despartă de soția lui. În plus, erau multe lucruri pe care el nu le știa despre ea, pe care ea nu i le spusese și care făceau ca orice relație dintre ei să fie imposibilă.

Îl mințise în privința multor chestiuni, dar acele minciuni nu-l vor răni niciodată, pentru că nu se putea întâmpla nimic între ei. Poate altădată, în alt loc, într-o altă viață, ar putea exista o altă șansă.

Dar acum ar putea fi prea crud.

Două zile mai târziu, Clive Allen era în Piața Universității, făcând un reportaj despre o demonstrație a Gărzii de Fier. Câțiva studenți alergară după el, pentru că era străin. Îl încolțiră într-o alee lăturalnică și îl bătură cu pumnii și cu rângi de fier. Un alt ziarist de la Havas, o agenție franceză, reuși să scape și se întoarse la Athénée Palace să aducă

ajutoare.

Când Max și alți câțiva ziariști ajunseră în piață cu Humber-ul lui Max, îl găsiră pe Clive zăcând cu fața în jos pe caldarâm, cu capul într-o baltă de sânge. În jurul lui se strânsese o mulțime de oameni.

Fusese bătut atât de rău, încât își pierduse un ochi și avea toți dinții sparți. Din fericire pentru el, era inconștient. Avea capul atât de umflat, încât Max nu-l recunoscu decât după haine.

Îl luară de acolo și-l transportară la cel mai apropiat spital, unde un doctor român îl lăsă să zacă pe o targă timp de două ore. A doua zi, ministrul Hoare aranja să fie dus la bordul unui vas înapoi în Anglia, dar Clive muri la jumătatea drumului dintre Constanța și Istanbul.

Nick nu-i pomeni niciodată lui Abrams de acest incident. Dar se întrebă de multe ori despre cele întâmplate. Din experiența pe care o avea, nu prea existau accidente sau coincidențe în profesia lui.

* * *

În aceeași seară, Nick o văzu pe Daniela Simonici în barul american.

Era înconjurată de trei ofițeri din armata germană. Fața distrusă și răvășită pe care o văzuse el ultima dată în același loc dispăruse. Transformarea era uimitoare.

Probabil că femeia îl simți uitându-se la ea, pentru că își mută privirea de la însoțitorii ei spre el și, când îl văzu, zâmbetul strălucitor îi pieri.

Unul din ofițeri îl văzu pe Nick uitându-se fix. O luă pe Daniela pe după umeri și zâmbi prin perdeaua de fum de țigară. Mai întâi Parisul, apoi Dunkerque; obțineau tot ce voiau.

Haller privea gelos de la o masă din colț. Nu mai era așa de beat ca atunci când îl întâlnise Nick pentru prima dată; era în stare să stea fără să fie susținut, ceea ce era o îmbunătățire semnificativă.

— Ai un foc? întrebă o voce în germană.

Nick se întoarse. Bărbatul era scund și gras, cu părul cărunt,

iar la reverul hainei avea prinsă o insignă nazistă. Nick scoase o brichetă și îi aprinse țigara.

— Ești englez.

— Ce m-a dat de gol?

— Nu ești însoțit de nici o fată, răspunse el chicotind. Siegfried Maier, la dispoziția dumitale!

Își înclină ușor capul și își lovi călcâiele în stil prusac.

— Nick. Nicholas Davis. Fac parte din legația britanică.

— Aha, un diplomat! de când sunt în București, am întâlnit o mulțime de diplomați.

— E un loc care cere multă diplomație. Dumneata ce faci aici, Herr Maier?

— Am venit în interes de afaceri, răspunse el simplu.

Nick își imagina care erau acele afaceri. De luni de zile, guvernul închidea afacerile conduse de evrei și instala comisari gardiști în locul lor, care nu știau nimic despre comerț. Dacă nu, poliția gardistă descindea în timpul nopții și îi ducea pe oamenii de afaceri evrei la prefectură în baza unor acuzații false, unde aceștia zăceau la mila temnicerilor lor până când erau de acord să-și cedeze proprietățile. Acum, afaceriștii germani și italieni dădeau năvală în România să cumpere bănci, magazine și instituții de presă la un preț derizoriu.

— De când ești în România, Herr Davis? întrebă Maier.

— De aproape un an.

— Îți place mult aici?

— E minunat, dacă îți plac țuica și fasciștii.

— Mie personal îmi place foarte mult țuica. Dar n-ar trebui să te atașezi prea tare de oraș. Nu vei sta prea mult aici.

— Păcat. Începuseră să-mi placă fasciștii.

— Desigur, e posibil să fim din nou prieteni foarte curând. Războiul se va termina repede și toată lumea va uita deja de el până la Crăciunul următor. În cele din urmă, poate că e mai bine așa pentru toți. Totuși, ar fi păcat dacă ar trebui să pleci. Femeile de aici sunt foarte frumoase.

— N-am observat.

— Cu atât mai bine, pentru că se pare că preferă germanii

tineri. Oricum, sunt sigur că ne vom reîntâlni. Asta dacă mai rămâi pe-aici.

— Voi aștepta cu nerăbdare această plăcere.

Germanul zâmbi ușor și plecă. Nick o căută din priviri pe Daniela. Femeia scăpase de divizia Panzer care se ținuse scai de ea prin bar și ieșise pe hol. El se duse după ea, o văzu intrând în salonul unde se servea micul dejun, apoi ieșind afară în micuța curte unde o dusese el după ce o ajutase să scape de gardiști.

Stătu o clipă în cadrul ușii, privind-o. Fata se uita la cerul întunecat al nopții. Pe neașteptate, se întoarse și-l văzu. Zâmbi cu aceeași ușurință cu care îți pui un pulovăr ca să nu-ți mai fie frig.

— Cred că am băut prea mult vermut, zise ea.

— Ar trebui s-o iei încet, replică el. E încă devreme.

— Încerc, dar băieții continuă să-mi umple paharul.

— Băieții? Vrei să spui naziștii.

Ea se strâmbă.

— Ești prost dispus. Poate că ar trebui să te las singur.

— Haller s-a uitat la tine toată seara.

— Haller?

— Tânărul care a vomitat în ghiveciul cu flori.

— Nu mai țin minte partea aia. Nu-mi amintesc decât că am întâlnit un englez cu niște ochi albaștri frumoși și că el a fost foarte galant și m-a condus acasă. Cred că l-am sărutat în trăsură.

— E un om foarte norocos.

Își scoase haina și i-o puse pe umeri.

— Nu cred. Dacă ar ști totul despre mine, ar fugi cât de repede ar putea.

— La ce te gândeai când am ieșit afară după tine?

— Mă gândeam că viața e ciudată. Acum un an locuiam pe bulevardul Brătianu și totul părea simplu; îmi planificasem perfect următorii zece ani. Și acum uite!

— Ce aveai în plan?

— Știi tu. Lucruri obișnuite. Un soț care să mă iubească și să se poarte frumos cu mine. Copii. Toate acele lucruri pe care le

ai deja, monsieur.

Îi aruncă o privire care semăna a reproș.

— N-am plănuit asta, Daniela. S-a întâmplat. Un alt lucru ciudat de care ai parte în viață. Am senzația că am trăit ca un somnambul până acum.

Privirile lor se întâlniră. Înțelegeau deja atât de multe unul despre altul!

— Unde stai acum?

— Într-un apartament, aproape de locul unde am stat înainte.

— Te-am căutat. Cred că pot să-ți fac rost de vizele alea.

— De vize?

— Bănuiesc că acum tocmai ai nevoie de așa ceva.

Zări o licărire de durere în ochii ei.

— Te poți duce în Palestina. Poate chiar în Anglia.

— Dar nu pot. Nu fără. Simon. E încă în închisoare.

„Deja mort", își zise Nick.

— Vino la ambasadă, completează o cerere și adu o fotografie. Pot organiza totul.

Ea clătină din cap.

— Mulțumesc, dar nu pot. Nu acum.

El vru să-i spună: „Gândește-te la tine, căci pe Simon nu-l vei mai vedea niciodată." Dar nu putu s-o facă.

Femeia tremura. În aer se simțea un miros de iarnă.

— E frig aici, observă ea.

Stătea prea aproape. Avea niște ochi mari și un zâmbet trist. Distanța mică dintre ei îl neliniștea, dar nu făcu nici un efort să se îndepărteze de ea.

— Îmi amintesc când te-am văzut prima dată la bar, zise fata. Am simțit ceva pentru tine chiar din prima clipă; am știut că ești diferit.

Îi dădu haina înapoi.

— Mulțumesc, monsieur. Ți-am spus că arăți foarte bine în seara asta?

— Credeam că preferi bărbații în uniformă.

— În locul unui bărbat cu niște ochi albaștri atât de minunați și o haină alb-gălbuie? Niciodată.

Și, aplecându-se brusc spre el, îl sărută pe gură. Nick încercă să o strângă la piept, dar ea se răsuci ca o zvârlugă și scăpă, râzând.

„Ce naiba fac?" se gândi el. „Sunt încă însurat, iar fata asta nu poate decât să mă compromită, atât din punct de vedere particular, cât și pe plan profesional."

— N-o să te uit niciodată, spuse Daniela, apoi se întoarse și intră.

El se uită lung după ea și își dori s-o fi cunoscut mai demult. Dar atunci n-ar mai fi fost omul care era acum, iar ea ar fi fost prea tânără. Poate că acum era momentul cel mai potrivit, deși numai în timp avea să se vadă dacă va ieși sau nu ceva din asta.

* * *

Haller aștepta în hol. Era beat, căci era aproape zece și lui i se părea ceva indecent să fie treaz după ora opt. Nick ar fi vrut ca toți germanii să fie ca Haller: divizia Panzer ar fi intrat în șanțuri și în pomi înainte de a părăsi tărâmul Rinului.

— Ce-ai căutat afară? întrebă Haller în engleză, cu un puternic accent german.

— Pleacă de aici!

Nick încercă să treacă pe lângă el, dar Haller îl apucă e umăr.

— O să vă dăm afară din București.

Englezul n-avea chef de asta. Haller mirosea de la o poștă a băutură. Oamenii din hol se uitau la ei. Era genul de spectacol pentru care veneau la Athénée Palace, iar el nu voia să fie implicat în așa ceva.

— Ești beat.

Haller își luă un elan sălbatic și-l pocni pe Nick în falcă, spărgându-i buza. Bărbatul își dădu seama ce voia germanul să facă, dar fu prea uimit ca să se ferească. Într-o fracțiune de secundă, îl doborî pe Haller la pământ. Nu fu nevoie decât de o singură lovitură, pe care o regretă imediat, pentru că tânărul ar fi putut vomita pe pantofii lui lustruiți. Maier își făcu pe neașteptate apariția. Îl apucă pe Haller de braț, îl ridică în picioare și îi șuieră ceva la ureche. Haller se îndepărtă

clătinându-se.

Maier se întoarse spre Nick și dădu ușor din cap.

— Îmi cer scuze, Herr Davis.

— Nu te scuza. Am câștigat.

— O experiență nouă pentru un englez. Îți sângerează buza.

— Nu-i nimic.

Nick o văzu pe Daniela privindu-l de la intrarea în barul american. Expresia de pe fața ei făcu ca sentimentul lui de triumf să se evapore. Mica lui victorie nu o impresionase deloc. Plecă, puțin rușinat, simțind în gură gustul sărat al propriului sânge.

Jennifer nu se culcase încă atunci când Nick ajunse acasă. Era în cămașă de noapte, așezată pe scaunul favorit, citind o carte. Lampa arunca o lumină galbenă pe pagini.

Femeia își ridică privirea și se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Sângerezi.

— M-am luat la bătaie.

— În hotel?

— E teritoriul cucerit de noi în Balcani.

— Sper că glumești.

— Un nazist înfierbântat mi-a dat un pumn.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Suntem în război.

— În Europa, nu în holul hotelului Athénée Palace.

— A uitat unde era.

— Acum ești neserios.

— Era beat.

Jennifer închise cartea cu zgomot.

— De câte ori o să mai vii acasă plin de sânge, Nick? se presupune că ești diplomat.

— Bănuiesc că n-am fost prea diplomat în ultima vreme.

Ea așteptă ca soțul ei să mai spună ceva, dar el n-o făcu.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Te-ai schimbat. El o privi fix.

Oare auzise vreun cuvânt din ceea ce îi spusese în

restaurantul Cina?

— Există o altă femeie, Nick?

Bărbatul simți o greutate în capul pieptului.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse el.

Era adevărat, nu exista o altă femeie, pentru că nu avea să se culce niciodată cu Daniela Simonici. Dar în mintea lui făcuse deja dragoste cu ea de mii de ori, așa că nici măcar adevărul ăsta nu era atât de clar pe cât ar fi putut să fie. Dacă avea să găsească vreodată curajul și convingerea morală de a pleca, nu voia să fie din pricina altei femei.

— Mă duc să mă culc, zise el.

* * *

Ceva mai târziu, Jennifer veni și ea să se culce. Nick se prefăcu că doarme. Statură așa cu spatele unul la altul. El privi lumina galbenă care pătrundea printr-o deschizătură a perdelelor, știind că venea de la hotelul Athénée Palace, unde Daniela Simonici râdea și flirta cu ofițeri germani beți. Jennifer se întoarse cu fața și îl luă în brațe, cuibărindu-se lângă el. Apoi îi sărută umărul.

— Îmi pare rău, zise Nick. Sunt obosit.

Se întoarse cu fața la tavan. Ea își plimbă mâna de-a lungul corpului lui, o rutină pe care el o cunoștea foarte bine acum. Când el fu gata, Jennifer îl trase spre ea, îndemnându-l să pătrundă înăuntrul ei.

Făcu dragoste cu ea cu o pasiune înverșunată, imaginându-și că lângă el era Daniela, cu părul ei negru împrăștiat pe pernă ca un evantai, cu capul dat pe spate, cu o picătură de sudoare pe frunte, în timp ce vena de la gât îi zvâcnea ușor. Își imagină că în jurul taliei lui erau coapsele ei, că vocea ei îi șoptește la ureche, îndemnându-l s-o iubească. Când ajunse în punctul culminant, scoase un strigăt, ceea ce nu făcuse niciodată până atunci, și aproape că-i rosti numele.

— Dragul meu, șopti Jennifer și îi sprijini capul de umărul ei, în timp ce el încerca să-și tragă sufletul.

Își dădu seama că se trădase.

— Dragul meu, te simți bine?

— Te iubesc, șopti el.

Dar se gândea tot la Daniela. De ce spusese asta? Doar din vinovăție, pentru că era ceea ce se aștepta ea să audă?

— Și eu te iubesc, zise femeia, iar el se cutremură, căci ar fi vrut să simtă ceva ce de fapt nu simțea. A fost. Intens.

Credeam că ești obosit.

— Îmi pare rău. Te-am rănit?

— Nu, șopti ea. Nu m-ai rănit.

Pentru că Nick nu voia s-o rănească. Ăsta era adevărul. Nu voia s-o rănească, voia doar să fie din nou liber.

Toți bucureștenii erau spioni și, dacă nu erau spioni, atunci erau diplomați și atașați militari care voiau să dea impresia că sunt spioni. Inginerii petroliști britanici și francezi ieșeau din țară, iar cei germani și italieni intrau; Gestapo-ul plătea blonde austriece în speranța de a seduce românii și de a obține informații de la ei, iar romăncele se plimbau de braț cu ofițerii din legația germană din același motiv.

Toți erau atrași de hotelul Athénée Palace, pentru că aici era locul unde lumea din București venea să se afișeze, să vândă și să cumpere secrete.

Cei care lucrau în hotel lucrau de asemenea pentru poliția secretă a lui Moruzov: valeții, hamalii, femeia cu șorț alb de la toaletă, chiar și lacheii cu obraji rumeni și cu chipiele legate sub bărbie. Te duceai seara acolo și, până a doua zi de dimineață, cineva din palatul aflat dincolo de piață știa cu cine și unde ai luat cina, ce ai mâncat, când te-ai întors la hotel și cu cine te-ai culcat.

Nick știa cine pentru cine lucrează; era meseria lui: vânzătorul de tutun cu barbă din colț care citea un ziar grecesc era plătit de germani; femeia drăguță cu ochi negri care stătea la bar și bea vermut lucra pentru francezi. Grăsanul cu ochi de vultur în costum alb și cu barbă căruntă lucra pentru toți, dar se culca cu un german – un băiat drăguț din Stuttgart așa că nu mai era considerat un om de încredere, nici măcar ca agent dublu.

Masa mare din hol era un barometru al războiului, toate ziarele străine zăceau acolo: Voelkische Beobachter și Boersenzeitung erau vechi de o zi, în timp ce titlul de pe

inima pagină a exemplarului boțit din London Times anunța retragerea francezilor dincolo de Marna în 12 iunie și era atât de deteriorat și de zdrențuit, încât era imposibil să-l mai ții în mână. Unui oaspete obișnuit al hotelului, datele și starea ziarelor le-ar fi spus tot ce voiau să știe despre cei care erau în avantaj.

Germanii se instalaseră acum în România ca la ei acasă. Oficial, prezența lor era explicată ca o misiune militară de instruire; în barul american, ziariștii râdeau și se întrebau ce putea face o țară de mărimea României cu două sute de mii de instructori militari. Germanii puseseră stăpânire și pe hotelul Athénée Palace. În ziua sosirii lor, conducerea hotelului eliberase mai multe etaje pentru a fi folosite exclusiv de ofițerii din armata germană. Mulți din personalul legației britanice fuseseră trimiși acasă și majoritatea ziariștilor străini plecaseră și ei; Max King era printre puținii care se hotărâseră să rămână.

Duminică dimineața era liniște în hotel; câteva grupuri de bărbați și femei șușoteau despre întâlnirile avute cu o seară înainte sau discutau despre politică și negociau prețuri pentru secrete adevărate și imaginate. Era atât de liniște, încât scârțâitul pantofilor pe parchetul dintre covoarele lungi, înguste și roșii ca vinul semăna cu scrâșnetul unor frâne hidraulice.

Nick și Max stăteau într-un salon aflat lângă hol, pe una din canapelele din pluș de culoarea cireșei, bând țuică și cafea turcească. Un portret cu ramă aurie reprezentându-l pe Antonescu fusese sprijinit de glasvanduri pe un șevalet unde cu câteva săptămâni înainte se aflase un tablou în ulei al regelui Carol.

Regele a murit. Trăiască regele!

Nick își studie prietenul: Max avea aerul unui diletant. De la distanță, părul lui negru și des și trupul deșirat și slab îi dădeau înfățișarea unui om la vreo patruzeci de ani, când de fapt el se apropia de șaizeci, iar la o cercetare mai atentă a feței lui descopereai o mulțime de vase capilare pe nas și pe obraji de la prea multă băutură și prea multe nopți pierdute.

Avea o soție și familie în Hampstead, despre care vorbea foarte rar. Ceilalți ziariști cedau cu respect în fața lui; semnase articole despre unele din cele mai infame orașe, le luase interviuri lui Hitler și lui Lenin și făcuse reportaje despre războiul civil din China și despre masacrele din Shanghai. Stătea aplecat, cu coatele pe genunchi, și vorbea cu voce scăzută. Complicitatea lor se reflecta în oglinzile aurite de pe pereți.

— Se zvonește că germanii se pregătesc să intre în Grecia, zise Max, încercând să obțină informații. Au de gând să lanseze invazia de aici.

— N-am de unde să știu, replică Nick. Eu sunt doar atașat militar adjunct.

— Așa e, am uitat.

Max își puse trei linguriță de zahăr în ceașcă.

— Presupun că nu știi nimic nici despre cealaltă chestiune pe care am auzit-o.

— Care chestiune?

— Că se plănuia trimiterea unui regiment de ingineri ai Maiestății Sale să saboteze zăcămintele de petrol de la Ploiești.

— Asta ar însemna comiterea unui act de război într-o țară prietenă. Ar viola suveranitatea României.

Lui Max îi plăcu răspunsul ăsta. Râsul lui atrase privirile celorlalți oameni prezenți în încăpere.

— E mai bine să pierzi războiul decât să-l lași pe regele României să creadă că ești nepoliticos.

Nick îl privi cu calm. Cum aflase despre ingineri? probabil că de la Clive Allen. Dar acum nu mai conta; moartea lui Bendix compromisese operațiunea și a cincizeci și patra companie de teren ridicase tabăra și se întorsese în liniște înapoi în Egipt. Jordon dispăruse din biroul murdar de la subsol la fel de misterios cum apăruse.

— Acum e prea târziu, zise Max. Am ratat ocazia. Germanii nu ne vor lăsa să ne mai apropiem de Ploiești. Când vor ataca Rusia, vor avea nevoie de petrolul ăla pentru tancurile lor.

— Eu doar urmez politica guvernului, Max, n-o stabilesc.

— Cel puțin am ajutat și eu cauza seara trecută, spuse ziaristul.

— Povestește-mi!

— În fiecare seară, familia Kraut își lasă pantofii afară ca să fie lustruiți. Așa că m-am sculat la patru azi-dimineață și i-am amestecat. Când ofițerii germani s-au dat jos din pat, niciunul n-a putut să-și pună pantofii în picioare. Știi că mințile teutonice nu suportă dezordinea.

Era o farsă copilărească, dar Nick izbucni în râs. Ar fi vrut să fi fost și el de față. Era mai mult decât făcuseră ei în ultimele șase luni ca să-i frustreze pe germani.

Bău din cafeaua turcească, foarte amară și foarte tare. Ceșcuțele fără toartă lăsară urme mici și rotunde pe suprafața de marmură a mesei.

— Știi că România e nevoită să le facă pe plac germanilor, zise Max. N-are de ales. Cei din guvernul britanic își dau seama de asta? dacă Chamberlain ar fi fost în strada Downing, poate că ar fi făcut la fel.

— Nu se va întâmpla lucrul ăsta atâta timp cât e Churchill acolo. Lui îi place să se lupte.

— Canalul Mânecii ne-a salvat, desigur.

Max se întoarse și trimise câteva sărutări în aer, adoptând obiceiul local de a chema chelnerul. Omul veni în grabă, aducând de la bar încă două pahare cu amalfi, coctailurile arămii făcute din vermut amestecat cu țuică.

În timp ce băuturile erau așezate pe masă, Nick avu un sentiment de vinovăție. Primăvara trecută mâncase caviar la restaurantul Cina, alinându-se cu gândul că, într-o țară atât de bogată precum România, chiar și cel mai sărac om își putea permite lucrurile esențiale vieții și nu murea de foame. Acum, cu mai puțin de un an mai târziu, invadarea Basarabiei de ruși umpluse orașul de refugiați, inflația scăpase de sub control, iar untul și ouăle erau insuficiente. Dincolo de ușile hotelului oamenii mureau, în timp ce el stătea pe un fotoliu din pluș, bând coctailuri.

— Noroc! îi ură Max și ridică paharul, toastând pentru viitor.

— Noroc!

Ziaristul deveni brusc serios.

— Ce-ai pățit la buză?

— M-am tăiat când m-am bărbierit.

În cele din urmă, Max îl întrebă:

— Ce se întâmplă, Nick?

— Ce vrei să spui?

— Te cunosc de aproape un an. Nu-ți stă în fire să te iei la bătaie cu cineva. Cred că ministrul ți-a făcut ditamai morala.

— Tipul era beat. Am încercat să evit scandalul, dar individul m-a lovit primul.

— Toți vorbesc despre asta.

— Și ce spun?

— Că v-ați bătut din pricina unei femei.

Nick oftă.

— Nu e adevărat.

— Jennifer știe că nu e adevărat?

Nick își mușcă buza.

— Crezi că ar trebui să-i spun?

— Ascultă-mă pe mine, amice! Dacă vrei să-i spui, așteaptă momentul potrivit.

— Există un moment potrivit?

— Bineînțeles că există. De asta s-a inventat patul morții.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Ochii lui Max se umbriră.

— Întotdeauna se întâmplă ceva.

Nick respiră adânc. Dumnezeule! Trebuia să discute cu cineva.

— Doar flirtez, Max. Am crezut că am uitat cum se face. Știu că mă port ca un prost. Nu e nevoie să-mi amintești lucrul ăsta.

— Fii discret, bătrâne! Atâta tot. Dacă vrei să ai o aventură amoroasă, folosește un pic de tact, un pic de finețe. Nu te lua la bătaie în hol. Mai lipsește să te duelezi la răsăritul soarelui!

— Nu e ceea ce crezi.

— Dar tu și Jennifer?

Nick clătină din cap.

— Mă iubește. Ce pot să fac?

— Tu o iubești pe ea?

— Suntem de mult timp împreună. Nu vreau s-o rănesc, Max.

Ziaristul începu să râdă și Nick se înfurie.

— Nu e amuzant, zise el.

Dar apoi, gândindu-se la ceea ce tocmai spusese, își dădu seama că probabil era amuzant.

— Nu există divorț amiabil, bătrâne. E un nonsens. Ca și când ai spune război pașnic, bătaie prietenoasă. E o contradicție între termeni.

Nick își frecă fața. Lucrurile astea erau simple dacă nu erai tu cel implicat în ele.

— Împușcă-mă, te rog! exclamă.

Era o glumă, dar își aminti de Bendix și de Clive Allen.

Ai grijă ce-ți dorești, mai ales pe timp de război.

— Rezolvă problemele pe rând, spuse Max.

În clipa aceea, totul începu să se miște, ceștile și paharele căzură pe podea și se sparseră; era ca și cum ar fi fost într-un vagon de tren care se oprise brusc. Femeile țipară și, pentru o secundă, se așternu liniștea. Apoi, toată lumea începu să râdă. Cutremurele mici erau ceva destul de obișnuit în București zilele astea. Făceau parte din viața cotidiană, la fel ca gardiștii, ca naziștii și ca cerșetorii de la intrare.

— Într-o zi o să fie un cutremur adevărat, zise Max, cu talentul lui de a prezice lucrurile.

Istanbul.

Se întâlniră într-un restaurant aflat lângă bulevardul tiklal și luară un lift vechi până la etajul cinci. Se așezară într-un colț, la o masă cu vedere spre Bosfor și spre luminile de pe malul asiatic. Era întuneric, o întâlnire între iubiți.

Dar Nick nu credea că el și Ben-Arazi se vor ține de mână la mese. Conversația era pretențioasă. Englezul își dăduse seama din prima că Ben-Arazi era un ticălos arogant, dar nu-și putea lăsa sentimentele personale în privința omului să stea în calea afacerilor. La cină, discutară despre vreme, despre Istanbul și, bineînțeles, despre război. Cât mâncară primul fel, Ben-Arazi îi ținu o întreagă prelegere despre politica palestiniană și despre perfidia britanicilor.

În timp ce așteptau cafeaua, se lăsă o tăcere grea. Ben-Arazi bătu darabana cu degetele în masă.

— Arabii au o zicală: „Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu”, zise el în cele din urmă. Nu-mi plac englezii. Nu e ceva personal, domnule Davis, dar nici tu nu-mi placi. Însă ești dușmanul dușmanului meu.

— Am nevoie de ajutorul tău. În schimb, te pot ajuta și eu la rândul meu.

Ben-Arazi păstră o tăcere mormântală.

— Dacă nu poți distruge zăcămintele de petrol, trebuie să închizi Porțile de Fier dacă vrei ca germanii să nu mai primească petrolul de la Ploiești.

Porțile de Fier erau la granița sârbă, un defileu îngust unde Dunărea era străjuită de ambele părți de versanți înalți. Barjele nu puteau trece decât câte una pe rând și numai conduse de un cârmaci special antrenat. Petrolul românesc din zăcămintele de la Ploiești trebuia să treacă pe la Porțile de Fier ca să ajungă în Germania. Se vehiculase de mult ideea că o utilizare înțeleaptă a unei cantități de explozibil ar putea să dărâme versanții și să închidă traficul pe Dunăre săptămâni sau chiar luni la rând.

— La ce te-ai gândit?

Nick se aplecă spre el.

— Opt sute de soldați din Haganah. Îi aducem în România în schimbul a opt sute de refugiați evrei. Le dăm refugiaților vize pentru Palestina și vă ajutăm să-i scoateți din țară.

— Și ce vor face acești opt sute de soldați?

— Oamenii tăi sunt antrenați în războaie de gherilă. Vor rămâne să se asigure că Porțile de Fier nu vor fi deschise.

— Poți face asta?

— Poți tu s-o faci?

Ben-Arazi se ridică din sprâncene.

— Poate. E ideea ta sau a celor din Londra?

— A mea. Trebuie să știu dacă e realizabilă înainte să le-o prezint șefilor mei din Londra.

Ben-Arazi clătină din cap.

— Crezi că-i poți convinge?

Nick deveni ostil auzind asta.

— Suntem cu toții de aceeași parte.

— Domnule Davis, dacă tu crezi că sunt doar două părți în conflictul ăsta, te înșeli amarnic. Războiul e stratificat, ca o halva bună. Poate că voi vă luptați cu germanii. Alții au alte idei.

— Adică?

— Vei afla la momentul potrivit, își termină paharul cu rachiu.

— Din câte am înțeles, guvernul britanic e cel care va avea grijă de nota de plată pentru cina asta.

Nick îl privi îndepărtându-se: un bărbat meschin cu un mers arogant. Nu-i plăcea de el. Dar, așa cum spusese chiar Ben-Arazi, era dușmanul unui dușman, iar în clipa de față Nick și cei pentru care lucra el aveau nevoie de prietenia lui dacă voiau să-i împiedice pe germani să pună mâna pe petrol.

N-avea de gând să stea în orașul ăsta uitat de lume fără să facă nimic. Își va servi țara bine și cu credință, indiferent ce făceau compatrioții săi ca să încerce să-l oprească.

* * *

Dacă trenul nu ar fi avut cinci ore întârziere din pricina unei deraieri de cealaltă parte a graniței, Nick ar fi fost în apartamentul lui din București la ora trei în acea dimineață când avu loc cutremurul. În schimb, stătu într-un vagon de tren rece ca gheața, moțăind și agitându-se, ridicându-se din când în când să bată din picioare pe coridor ca să se încălzească.

Trenul intră agale în suburbiile Bucureștiului chiar când se crăpa de ziuă. Cerul era de un cenușiu murdar. Era ca și cum o cortină s-ar fi ridicat și ar fi dezvăluit o scenă apocaliptică: coloane unsuroase de fum se înălțau din țevi de gaz sparte, iar pe străzi era moloz acolo unde casele și blocurile se prăbușiseră ca niște castele de nisip.

O femeie mergea clătinându-se pe mijlocul unei străzi, acoperită de praf și cu sânge pe față. Nick văzu un dormitor descoperit: jumătate din perete și din podea dispăruseră, dar patul și servanta rămăseseră la locul lor; pe unul din pereți

zări pentru o clipă o fotografie de nuntă înrămată.

Un cutremur. Micile scuturături pe care le simțiseră luni de-a rândul și de care râseseră fuseseră vestitorii unui dezastru.

Roțile scrâșniră când trenul se opri. Așteptară parcă o eternitate; după o vreme, Nick văzu alți călători sărind pe șine. Își dădu seama că acestea erau probabil stricate.

Își luă valiza, deschise portiera și sări în noroi, unde alunecă și se zgârie la genunchi, simțind apoi o durere ascuțită când se ridică în picioare.

Era îngrozitor de frig, cerul era negru ca smoala și un vânt ticălos îl izbi în față, aducând cu el mirosul de gaz, de praf de ciment și de moarte. Se mai simțea ceva, un miros care plutea peste tot în aer, un miros de fum; întregul oraș era învăluit în fum provenit de la miile de focuri izbucnite pretutindeni. Bucureștenilor le era teamă să mai intre în casele lor, continuându-și viața pe străzi în acea dimineață.

Nick nu știa unde se află, decât că era undeva în suburbiile Bucureștiului, așa că porni de-a lungul șinelor de tren, știind că-l vor conduce la Gara de Nord, iar de acolo nu mai avea decât câteva minute de mers până la apartamentul lui. Vru să o ia la fugă, dar genunchiul îl durea de parcă îl înțepa cineva cu un ac.

Depăși câțiva călători care mergeau cu greu prin noroi pe lângă trenul oprit, cărând după ei valize și copii mici. În oraș se auzeau sirenele pompierilor și ale ambulanțelor.

De-o parte și de alta a șinelor, Nick văzu grămezi de moloz acolo unde fuseseră odată case. Blocuri de șase etaje atârnau ametite deasupra străzilor.

Bărbatul se întrebă ce va găsi când va ajunge acasă.

* * *

Piața din fața Gării de Nord era în mod normal plină de trăsuri, taxiuri și tramvaie, iar el ar fi trebuit să se lupte să-și croiască drum printr-o mulțime zgomotoasă de cerșetori și copii zdrențăroși, care s-ar fi înghesuit în jurul lui în clipa în care și-ar fi dat seama că e străin. Astăzi, piața din fața gării era ciudat de pustie; nu erau decât două mașini, una din ele fiind un Humber gri închis. Simți un val de ușurare când văzu

o față cunoscută.

— Max! Ce faci aici? strigă el.

— Am venit să te caut pe tine, amice. Dumnezeule! În ce hal arăți! Șchiopătezi. Te-ai lovit la picior?

— Genial! Ar fi trebuit să te faci detectiv. Nu e nimic. Trebuie să o găsesc pe Jen.

— O s-o găsim. Sunt sigur că e teafără.

Genunchiul îl durea îngrozitor. Își aruncă valiza pe bancheta din spate a Humber-ului și, după ce se urcă în mașină, își suflecă pantalonul. Genunchiul se umflase și pielea se întinsese din pricina lichidului format dedesubt. Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat, Max?

— M-am trezit la trei dimineața și am simțit că se clatină camera cu mine, de parcă aș fi fost pe mare în mijlocul unei furtuni.

— Hotelul mai e la locul lui? întrebă Nick.

— N-are nici măcar o crăpătură. Dumnezeu face multe lucruri îngrozitoare, dar n-ar lua singurul loc din orașul ăsta oribil unde poți bea ceva ca lumea. Ăia de la Carlton n-au fost la fel de norocoși. S-a dărâmat ca un castel din cărți de joc.

Carlton era cel mai înalt bloc din oraș. Probabil că erau sute de oameni înăuntru. Dar Nick nu-și putea face griji pentru acele suflete; durerea e personală. Max ocoli o grămadă de pietre care zăceau pe stradă de parcă un uriaș ar fi dat cu pumnul în caldarâm.

— Nu poți merge mai repede?

— Fac tot ce pot.

Peste tot erau mașini de pompieri, vehicule abandonate și oameni care rătăceau pe străzi și cărora le era teamă să intre din nou în casele și în apartamentele lor. Alții dădeau disperați la o parte cu mâinile goale molozul și bucățile de zidărie din clădirile dărâmate și nu era nimeni să-i ajute.

Nick simți o greutate apăsându-i pieptul când ajunseră pe strada lui. Nu voia s-o piardă așa. Rămăseseră atâtea lucruri nespuse, atâtea chestiuni de reglat între ei! Nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Blocul se dărâmase.

Aripa de vest a celor două etaje superioare căzuse și numai jumătate din clădire mai rămăsese în picioare. Restul era o grămadă încâlcită de tencuială, pietre și fire de la instalația electrică. Ceea ce-l izbi pe Nick fu liniștea. Probabil că erau o sută de oameni îngropați sub dărâmături și totuși nu se auzea nici un sunet. O mulțime de oameni se adunaseră să vadă cum brigăzi de soldați germani se apucaseră să dea metodic la o parte molozul. Ofițerii germani în haine lungi și negre din piele priveau totul în tăcere.

Uitându-se la ceea ce mai rămăsese din clădire, Nick văzu sufrageria lor, unde un fotoliu albastru tapițat atârna în echilibru pe marginea balconului făcut praf. Dormitorul – unde s-ar fi aflat Jennifer – dispăruse.

Se dădu jos din mașină. Oamenii se plimbau de colo-colo, amețiți. Un bărbat strigă la el, un străin cu sânge pe față, nebun de durere; o bătrână se așeză ghemuită în mijlocul străzii, legănând un borcan de murături în brațe.

Nick auzi un geamăt de undeva de sub dărâmături. Se cocoță pe maldărul de cărămizi și fiare și se apucă să dea la o parte orbește cu mâinile bucățile de ciment.

Curând, degetele începură să-i sângereze, iar molozul se prăbuși sub el și îi smulse o bucată lungă de piele de pe picior.

Ar fi trebuit s-o iubească mai mult.

— Nick!

Se întoarse și o văzu stând cu Max lângă Humber-ul lovit. Avea fața plină de praf și murdară de tencuială, iar mâna îi sângera.

— Sunt teafără, Nick. Sunt teafără.

— Jen! exclamă el.

Se dădu jos de pe dărâmături și o luă în brațe.

— Nick, șopti ea și începu să plângă pe umărul lui.

— Gata, zise bărbatul. E-n regulă.

— Am adormit în fotoliu așteptând să vii acasă, spuse femeia. Dacă n-aș fi adormit.

El o strânse la piept, plângând împreună cu ea, complet nepregătit pentru ceea ce urmă. Nu era ușurare, ci dezamăgire. Nu voia ca soția lui să moară, dar o parte din el,

doar pentru o clipă rușinoasă, crezuse că își recăpătase libertatea.

Se cazaseră la Athénée Palace. Nick privi piața printre perdelele de la fereastră. Orașul era cufundat în întuneric și învăluit în ceață. Oameni înarmați alergau pe caldarâmul acoperit de zăpadă, îndreptându-se spre palat. Pe deasupra acoperișurilor răsunau împușcături.

Era un frig cumplit în cameră. Stăteau cu paltoanele pe ei, îngrămădiți în jurul lumânărilor care ofereau singura sursă de lumină. Curentul se întrerupsese din nou, la fel căldura. Jennifer forma norișori în aer când respira.

Părea tristă, iar tristețea îi dădea chipului ei o frumusețe simplă pe care Nick n-o mai văzuse de mult.

— Trebuie să te scoatem de aici, Jen.

Ea nu zise nimic.

— E prea periculos acum. Nu vrem să-i lăsăm pe băieții noștri fără mamă.

La fel ca mii de alți școlari, băieții fuseseră evacuați pe coasta de vest și locuiau cu mama lui Jennifer în Weston-super-Mare.

— Trebuie să pleci. Trebuie să ne gândim la Richard și la Jamie.

— Mă tem că, dacă plec, n-o să te mai văd niciodată.

— Toate celelalte femei au plecat. E mai bine să pleci și tu. E din ce în ce mai periculos aici. Ar putea avea loc o nouă lovitură de stat.

Femeia rămase tăcută.

— Auzi asta, Jen? Sunt focuri de armă.

Ea tremură și suflă în mâini, încercând să le încălzească.

— M-aș simți mai bine dacă aș ști că ești acolo cu ei.

Privirea ei era indescifrabilă. Fusese întotdeauna o mamă cam distantă. Chiar și atunci când copiii erau mici, preferase să-i lase cu bonele. În privința asta, probabil că îi convenise de minune să fie soție de diplomat, pentru că băieții fuseseră trimiși de nevoie la internat în Anglia, încă de la o vârstă fragedă. Nick se întrebă dacă Jen regreta acum acel timp pierdut; el, unul, îl regreta.

Războiul ăsta blestemat era șansa lui să facă ceva care să merite.

— Mă mai iubești, Nick? șopti ea.

— Bineînțeles, răspunse el, și își dori să fi avut puterea de a-i spune adevărul.

* * *

Coborî la bar. Comploturile continuau chiar și la lumina lumânărilor. Un funcționar din Ministerul Român al Apărării încerca să vândă copii ale benzilor înregistrate în biroul lui Antonescu. Ar fi putut fi adevărate. Nick le refuză. Omul cerea prea mult și, oricum, ce mai conta acum? se întâlni cu Max în barul american. Erau complet singuri. Naziștii dispăruseră în camerele lor la ora zece și majoritatea militarilor germani se mutaseră la hotelul Ambasador, întorcându-se la Athénée Palace doar când voiau să se culce cu o fată.

La miezul nopții, coridoarele și scările erau luminate doar de câteva becuri violete. Max se duse acasă. În timp ce traversa foaierul, îndreptându-se spre camera lui, Nick avu sentimentul ciudat că era urmărit. Un membru al Gestapo-ului cu o față sinistră stătea lângă scări, prefăcându-se că citește ziarul. Naziștii erau prudenți în privința asasinilor care fi putut profita de întreruperea curentului.

Auzi râsete în holul din spatele lui: un german își ducea prietena cu el. În întunericul din foaier, Nick văzu un păr lung și negru, își dădu seama că era ea și simți un junghi în inimă.

Ar fi trebuit să urce direct în camera lui, dar, din cine știe ce motiv nebun, se opri și aștepă pe scări. Maier îl văzu și rânji.

— Prietenul meu englez! strigă el.

Daniela. Timp de aproape o săptămână fusese îngrijorat din pricina ei, întrebându-se dacă zace în vreun spital sau dacă e printre grămezile de corpuri înnegrite care erau îngropate în grabă prin tot orașul în morminte nemarcate.

Ea nu vru să-i întâlnească privirea.

— Nu te-ai culcat încă, Herr Davis? întrebă Maier.

— Am stat să beau un păhărel, reuși el să îngaime.

— Nu cucerești Europa dacă ești mahmur, replică Maier râzând. Noapte bună!

Nick îi privi urcând scările, hipnotizat de șoldurile ei perfecte care se legănau. Fata se întoarse doar o dată și ochii lor se întâlniră. În lumina violetă, el crezu că-i vede buzele mișcându-se și se întrebă ce anume ar fi vrut să-i spună.

Nu avea nici un drept asupra ei, dar dorința din el nu-i dădu pace deloc; se foi toată noaptea și nu putu să doarmă nici o clipă, torturându-se singur. Încercă să nu și-l imagineze pe Maier posedând-o, dar, în timp ce stătea treaz în pat, evocă bineînțeles fiecare detaliu al împreunării lor, în toată agonia ei splendidă.

* * *

Oare frica sau gelozia îl împiedica să doarmă? el și Jennifer zăceau ca regii și reginele din mormintele aflate în Westminster Abbey, pe spate, unul lângă altul, tăcuți și înghețați de frig.

Se dădu jos din pat și se plimbă prin cameră, dornic de o ceartă. Ar fi vrut ca Jennifer să fie trează, dar aceasta doar murmură ceva în somn și se întoarse pe-o parte. Așa că bărbatul își puse halatul de mătase – unul din puținele lucruri pe care le salvaseră din apartament – și coborî în hol, pipăindu-și drumul în lumina slabă și violetă a lămpilor.

Holul era rece ca o catacombă. La intrare se vedeau niște umbre mișcându-se: erau paznicii germani care patrulau. Bărbatul din Gestapo moțăia pe scaunul lui de sub scară. Recepționerul dormea cu capul pe birou.

Nick începu să se plimbe de colo-colo doar de dragul de a se plimba, încercând să se liniștească, de parcă această dezorientare a lui putea fi făcută cumva să dispară cu ajutorul mișcării.

— Arăți ca un tigru în cușcă, zise o voce.

Știu că era vocea ei, deși n-o putea vedea; nu era decât o siluetă pe un scaun sprijinit de unul din stâlpi.

Pentru o secundă, fu prea surprins ca să poată vorbi.

— Ce faci aici?

— La fel ca tine. Nu puteam să dorm.

— Maier o să se întrebe unde ești, zise el, în timp ce bucuria de a o găsi acolo îi dispăru, lăsând loc geloziei.

— Sforăie ca un urs.

Daniela ezită o clipă.

— De ce nu stai jos puțin?

Nick găsi un scaun cu spătar. „Ce ciudată e viața!” se gândi el. „Noi stăm aici, în timp ce soția mea și iubitul Danielei dorm singuri la etaj.”

Daniela purta o haină din blană de vulpe pe care Maier o cumpărase fără îndoială pentru ea și în care fata tremura acum ca varga.

— Te-am văzut mai devreme în hol. Nu cred că m-ai observat. Erai cu soția ta?

— Am femei peste tot. Cum arăta?

Gluma nu avu haz.

— E foarte frumoasă, zise ea. O iubești, Nick?

— E o întrebare bună, dar nu cred că pot răspunde la ea acum.

— De asta ești așa nefericit?

— Se vede?

— Da.

Tăcură amândoi mult timp.

— De ce Maier? O întrebă el în cele din urmă.

— Nu știu, răspunse femeia deznădăjduită. L-a ajutat pe tata să scape de Garda de Fier. L-a convins să-i dea drumul.

Așadar, Maier era protectorul ei acum.

— E teafăr?

Fața ei se umbri.

— E foarte bolnav.

Ceea ce îl surprindea pe Nick nu era faptul că Maier îi convinsese pe români să-i dea drumul tatălui ei, ci acela că bătrânul supraviețuise șase luni într-o închisoare românească. Știa cum erau tratați prizonierii evrei, mai ales cei bogați.

— Siggi e bun cu mine.

Așa îi zicea lui Maier: Siggi.

— Ăsta e un lucru important.

— Și pot să mă prefac că-mi place de el. Sunt o actriță bună. Întotdeauna am fost așa.

— Ce fel de om e?

— Îmi amintește de.

Dar nu-și termină fraza. Mai târziu, Nick se întrebă ce voise să spună.

— N-a fost mereu așa. Când locuiam pe strada Brătianu, nu m-am gândit niciodată că o să fac ceea ce fac acum. Lui Dumnezeu îi place să ne dea peste nas, dacă devenim prea mândri.

— Nu e nevoie să fii mândru. Îi dă peste nas oricui.

Bărbatul se gândi la ziua în care o văzuse pe stradă, purtând un șal verde, la după-amiaza aceea când îi urmăriseră gardiștii.

— Maier crede că te poate ajuta să-ți eliberezi fratele din închisoare?

— Sunt anumite lucruri pe care nici Siggi nu le poate aranja.

— Ce liniștitor!

Se priviră fix.

— Nu ți-e teamă? întrebă ea după o vreme.

— De Garda de Fier? Bineînțeles că mi-e teamă.

— Nu e ciudat? Gardiștii te-ar omorî și pe tine dacă ar putea. Doar germanii ăștia stau între tine și un masacru.

— Nu m-am gândit la asta. Ei bine, în cazul ăsta. Heil Hitler!

Daniela izbucni în râs și râsul ei sparse liniștea. Întors pentru câteva momente la moțăiala lui, bărbatul din Gestapo se trezi și îi privi cu severitate, de parcă ar fi șușotit într-o bibliotecă publică.

— De când ești plecat de acasă? Îl întrebă femeia.

— De optsprezece luni. E mult timp. Războaiele au obiceiul să-ți strice viața.

— Cum e în Anglia?

— Bem mult ceai.

Nick se întrebă cum putea descrie o țară cuiva care nu mai fusese niciodată acolo.

— Oamenii sunt oarecum mai distanți. Nu sunt plini de pasiune. Avem o zicală: „Ține-te tare”. Asta înseamnă că, indiferent ce simți, nu lași să se vadă.

— Așa ești și tu?

— Cred că da. Mai tot timpul vieții mele am fost așa.

— Și acum?
— Acum?
Tăcu o clipă, apoi respiră adânc.
— Vreau să stau toată noaptea aici de vorbă cu tine, vreau să te țin în brațe și să nu-ți mai dau niciodată drumul. N-am mai simțit asta pentru nimeni până acum și mai mult ca sigur n-am vorbit niciodată așa. Dar am o soție și doi fii pe care nu-i pot abandona și mi se face rău când mă gândesc că întreaga mea viață a fost, o prefăcătorie. Iată! Nu m-am ținut tare și nici nu am fost plin de pasiune arzătoare, dar asta e tot ce pot spune acum.
Femeia îi luă mâna în mâinile ei și o ținu ca pe o pasăre rănită. Apoi îl trase spre ea și îl sărută ușor pe gură. Pentru prima dată, Nick își permise să creadă că și ea simțea la fel ca el.
— Aș fi vrut să. Începu Daniela, dar nu termină fraza, iar el nu descoperi niciodată ce ar fi vrut ea.
— Liebling, zise o voce de pe scări. Aici erai! Eram îngrijorat din pricina ta. Ce faci în hol?
Nick fu surprins de tandrețea din vocea lui Maier. Daniela își trase mâna înapoi, de parcă ar fi fost prinsă furând din buzunarul cuiva.
— Siggi! Ești treaz! Îmi pare rău. Nu puteam dormi.
Maier traversă holul și se opri când îl văzu pe Nick.
— Prietenul meu englez! Ce cauți aici?
— E din cauza insomniei. E o boală contagioasă.
Maier păru mâhnit.
— Hai înapoi în pat, liebling, îi zise el Danielei.
Fata oftă și se ridică în picioare, supunându-se.
— Noapte bună! murmură ea și îl urmă pe Maier pe scări.
Lui Nick i se păru că o vede uitându-se înapoi cu dor, dar cum ar fi putut să distingă o astfel de expresie în întuneric?
Probabil că se înșelase.
La sfârșitul primului război mondial, MI6 își asumase responsabilitatea de a acorda vize cetățenilor străini de peste ocean. Cineva din Ministerul de Externe crezuse că e o idee bună să folosească sistemul de control al pașapoartelor ca

acoperire pentru strângerea de informații. Birourile de Control al Pașapoartelor nu aveau o legătură prea strânsă cu corpul diplomatic, dar nici nu se bucurau pe deplin de statut diplomatic; dacă era necesar, ambasadorul local putea declara că nu-și asumă nici un fel de responsabilitate pentru activitățile lor.

Dar această acoperire era slabă. Orice guvern dușman putea descoperi cu ușurință identitatea șefului bazei MI6 făcând pur și simplu o cerere pentru obținerea unei vize britanice. De asemenea, treaba asta se dovedise a fi una dificilă. Una din îndatoririle șefului Biroului de Control al Pașapoartelor era să acorde vize evreilor care voiau să emigreze în Palestina. În București, cele câteva cereri se transformaseră într-o grămadă imensă și Abrams era copleșit de evrei români disperați care voiau să obțină vize pentru a scăpa de tortura la care erau supuși evreii și de masacrele care aveau loc în urma reînvierii Gărzii de Fier.

În dimineața asta, Abrams părea iritat. Nu i se mărise bugetul pentru a putea angaja mai mulți funcționari locali și, cu toate că puține din cererile de pe biroul lui aveau șanse să fie aprobate, trebuiau totuși analizate. Ca de obicei, petrecu zece minute plângându-i-se lui Nick de inutilitatea acoperirii lui înainte de a trece la subiect.

— Dar nu ăsta e motivul pentru care am vrut să te văd, zise el. E în legătură cu propunerea pe care i-ai făcut-o agentului Haganah.

— Ați primit vești de la guvern? întrebă Nick cu nerăbdare.

Abrams clătină din cap.

— De ce?

— Facem ce ni se spune, Davis. Mințile din guvern sunt mai înțelepte și mai puțin înfierbântate.

— Mai înțelepte?

Abrams dădu din umeri.

— Câtă vreme România rămâne neutră, guvernul britanic nu vrea să violeze suveranitatea unui guvern prieten.

— Serios? Le facem asta francezilor și spaniolilor de sute de ani.

— E un punct de vedere foarte cinic, Davis. Permite-mi să-ți reamintesc că sunt însărcinat să acord vize cetățenilor străini, iar chestiunea emigrării evreilor în Palestina e una foarte dificilă în momentul de față.

— Și lui Ben-Arazi ce-i spun?

— Dacă vrei, spune-i adevărul.

Nick de-abia se mai putea abține. Dar nu era vina lui Abrams. Era o decizie a Ministerului de Externe. Pentru numele lui Dumnezeu! Germania arunca în fiecare seară mii de bombe asupra orașelor lor și cei din guvernul britanic se temeau să nu-i supere pe români. Membrii MI6 din București nu aveau nici bani, nici resurse, așa că stăteau pur și simplu să-i privească pe germani făcând ce voiau ei, pe oameni ca Maier râzându-le în nas.

Ar fi preferat să fie într-unul din serviciile armatei. Dacă ar avea o armă în mână, ar simți cel puțin că face ceva.

— Tâmpiții ăștia din guvern ne fac să pierdem războiul, opină Nick.

Abrams îl privi fix. Nu era de acord cu un astfel de limbaj. Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Vreau să discutăm despre Maier, spuse el în cele din urmă.

Nick îl privi mirat.

— Maier?

— Și despre femeia asta cu care te întâlnești.

Afirmația îl luă complet prin surprindere. El încă se mai gândea la zăcămintele de petrol din Ploiești.

— Femeie?

— Dacă ai de gând să repeți tot ce spun, o să-mi ies din sărite, Davis. Știi despre cine vorbesc. O cheamă Daniela Simonici, nu-i așa?

— Nu s-a întâmplat nimic necuviincios.

— Nu mă interesează asta, Davis. Dar se întâlnește cu ofițeri germani cu funcții foarte înalte și comportamentul tău ar putea fi pus sub semnul întrebării la guvern dacă nu în ceruri.

„La naiba cu guvernul!” își zise Nick.

— Îmi cereți să nu mă mai văd cu ea?

— Bineînțeles că nu. Dimpotrivă.

— Domnule?

— Siegfried Maier e colonel în serviciul german de informații, explică Abrams.

Serviciul german de informații era serviciul de contraspionaj al armatei germane. Spre deosebire de Gestapo, membrii lui nu erau interesați de ideologie – era un serviciu de informații, la fel ca serviciul secret britanic din care făcea parte Nick.

— Mai mult decât atât, există anumite aspecte ale trecutului său care îl fac deosebit de interesant pentru noi, continuă Abrams. Dacă ea e amanta lui, după cum se pare că este, ar putea deveni foarte valoroasă.

— Despre ce aspecte e vorba?

— Nu pot să-ți spun. Dar oameni ca Maier ar putea avea un impact semnificativ asupra viitorului Europei de Vest, având în vedere evenimentele din ultimul an.

Nick îl privi fix. De când îl cunoștea, Abrams nu dăduse niciodată prea multe detalii despre un caz și nici nu inventase povești melodramatice.

— Nu cred că înțeleg.

— Nu e nevoie să înțelegi, Davis. Fă tot ce poți. Omul ăsta ar putea fi foarte important pentru noi. Așa că și femeia ar putea fi importantă. Află dacă vrea să lucreze pentru noi.

— O să-mi dau toată silința.

— Fii discret, Davis. Dar n-o lăsa să scape.

Să n-o lase să scape. Chiar așa.

Nick se ridică să plece. Când ajunse la ușă, se opri.

— Ce ați vrut să spuneți cu Maier și viitorul Europei de Vest?

Abrams trase spre el niște hârtii: tot cereri pentru viză. Nu-și ridică privirea spre Nick.

— Nu e nevoie să știi, Davis. La revedere!

* * *

Ben-Arazi își roti privirea prin birou, uitându-se la dulapurile gri, la biroul din metal și la portretul prăfuit al regelui George atârnat pe perete.

— Foarte impresionant, remarcă el.

— Am fost nevoit să dau jos tablourile lui Vermeer și ale lui

Rubens. Nu se potriveau cu vazele din dinastia Ming.

Ben-Arazi nu schiță nici măcar un zâmbet.

— Vrei niște ceai?

Bărbatul clătină din cap.

— Să trecem la afaceri!

Ploaia se prelingea pe geam, spălând murdăria.

Nick se temuse de asta. Ticălosul avusese dreptate de la bun început. Nu avea importanță că englezul era la fel de scandalizat de timiditatea guvernului său. Ben-Arazi îi spusese ce urma să se întâmple și aroganța lui avea să fie insuportabilă acum.

— Ei bine? Repetă el.

Nick dădu din cap.

Fața lui Ben-Arazi exprimă dispreț, dar nu surpriză.

— Pot să întreb de ce?

— Nu putem fi complici la violarea suveranității unui guvern prieten.

— România? Prietenă? Românii sunt la fel de prietenoși cu guvernul britanic cum sunt beduinii. Trei zile de ospitalitate și apoi îți taie gâtul.

Se uită disperat în tavan.

— Sunteți incredibili! De ce m-ai făcut să-mi pierd timpul cu asta?

— Îmi pare rău. N-a fost decizia mea. Problema acordării de vize pentru Palestina evreilor refugiați este una dificilă.

— Tragedia este că irosești nu numai timpul meu, ci și viețile unor oameni. Dar sunt viețile unor evrei, așa că de ce ți-ar păsa?

Se aplecă spre el.

— În ceea ce mă privește, nu-mi pasă câtuși de puțin de Porțile de Fier. Îmi pasă de opt sute de evrei pe care vreau să-i salvez. Ce-o să se întâmple cu acești oameni după ce voi o să dați bir cu fugiții?

Nick nu știa ce să-i răspundă.

— Vă disprețuiesc! exclamă Ben-Arazi.

Se ridică în picioare și plecă. Nick își izbi tocul de scris de perete. Pentru numele lui Dumnezeu!

Acum era o certitudine că rezervele de petrol ale României aveau să ajungă la Hitler. Încă din seara când fusese la Ploiești, Nick era convins că cineva din București sau din guvernul britanic le sabota planurile și n-avea nici o legătură cu așa-zisa neutralitate a României sau cu vreo aversiune morală față de ajutorarea evreilor. Cineva voia ca germanii să obțină petrolul ăla.

De asta murise Bendix. Și Nick ar fi murit, dacă le-ar fi stat în cale.

Se întrebă cât de multe îi spunea Abrams.

Și se întrebă de ce acest Maier – colonel în serviciul german de informații – era chiar atât de important. Stătu acolo multă vreme, gândindu-se. Apoi se ridică și, cu un gest al mâinii, dărâmă pe jos tot ce era pe biroul lui. Apoi luă scaunul și îl izbi de perete.

Ușa se deschise și noua lui secretară băgă prudent capul înăuntru.

— E totul în ordine? întrebă ea.

— Nici că se putea mai bine, răspunse Nick și ieși.

Tânăra femeie plângea, tremurând din tot corpul din pricina suferinței; bărbatul în uniformă militară se ținea de ea de parcă s-ar fi înecat. Nick nu află niciodată cine erau, de unde erau și nici dacă se reîntâlniseră vreodată; îi plăcea să creadă că da. Când le scria povestea în minte, soldatul se întorcea de fiecare dată acasă teafăr, iar ea era acolo, așteptându-l.

Despărțirea lor fu reluată de mii de ori în gară în seara aceea. Peronul era aglomerat, oamenii strigau și se împingeau, hamalii își croiau drum cu umerii prin mulțime, trăgând după ei cărucioare cu bagaje, lumea își lua rămas-bun în grabă; era o adevărată nebunie. Alții dormeau printre puținele lucruri pe care le aveau cu ei, câteva piese de mobilă și niște covoare. Refugiații, palizi și deznădăjduiți, făceau mămăligă pe niște plite mici alimentate cu spirt.

Nick și Jennifer se uitau unul la altul pe deasupra prăpastiei care îi separa; în cele din urmă, el întinse stângaci brațele spre ea. Se simțea oarecum înșelat. Ar fi vrut să fie bărbatul în uniformă militară, să-și țină soția în brațe așa cum acel soldat

tânăr o ținea pe-a lui.

— Transmite-le lui Jamie și lui Rich dragostea mea, zise el.

— Desigur. Cred că n-o să-i mai recunosc.

Râse ușor.

— Sper că o să ai grijă de tine, Nick.

— Bineînțeles.

— Nu știu ce-aș face dacă ți s-ar întâmpla ceva.

Declarația asta îl surprinse puțin. Crezuse mereu că Jennifer avea s-o ducă foarte bine fără el.

— O să te descurci tu.

Ea îl luă în brațe. Nick își dădu seama că femeia plânge și o bătu pe umăr.

— E în ordine, dragă, o liniști el.

Trecuse mult timp de când nu-i mai spusese așa.

— Ai grijă!

— N-o să pățesc nimic. Aici nu cad bombe.

— Nu încă.

Trenul urma s-o ducă până la Constanța, la Marea Neagră. Un distrugător sub pavilion turcesc aștepta să-i transporte pe refugiații britanici la Istanbul, unde un convoi al marinei regale avea să-i însoțească pe parcursul periculosului drum înapoi spre Anglia.

Nu știau dacă era ultima dată când se mai vedeau.

Jennifer îi atinse tandru fața cu mâna ei înmănușată. El nu putu s-o privească în ochi. Femeia îl sărută și îl îmbrățișă în grabă, apoi plecă. Bărbatul o privi dispărând în mulțime.

Ea se urcă în tren, o femeie slabă într-o pelerină de ploaie, cu o siluetă ștearsă. Nick îi făcu cu mâna când trenul se puse în mișcare, pierdut în mijlocul norilor de fum, și se uită lung după soția lui în timp ce aceasta se apleca pe fereastra compartimentului. O privi până când dispăru din vedere, până când deveni o amintire pe care s-o depoziteze în mintea lui, ca o fotografie ascunsă într-un sertar secret ce avea să fie scoasă afară cu un oarecare regret cândva în viitor, când ei nu aveau să mai fie soț și soție.

* * *

Apartamentul era mic și plin de lucruri aruncate în

dezordine. Daniela își făcu apariția în spatele ușii, palidă și înspăimântată. Fără machiaj, părea mai tânără și fragilă.

— Nick!

— Bună, Daniela!

— Cum m-ai găsit?

— Am pus pe cineva să te urmărească, răspunse el, iar ea crezu că bărbatul glumește.

— Intră!

Femeia făcu cafea într-un ibric, pe aragazul din micuța bucătărie pe care o avea. Era agitată.

— Ce cauți aici?

— Am vrut să te văd.

Văzu expresia de pe fața ei. Credea că Nick venise acolo ca să facă sex cu ea. Ei bine, nimic nu-l oprea să-i ceară asta, dacă era ceea ce voia cu adevărat.

— Locuiești singură?

Femeia nu-i răspunse.

— Ar trebui să pleci de aici cât mai poți.

Pe aragaz fierbea o supă de pui.

Daniela turnă puțină supă într-un castron, pe care îl acoperi cu o cârpă. Bărbatul auzi pe cineva tușind în dormitor și o urmă pe fată de-a lungul unui coridor întunecat și îngust.

Pe pat zăcea un bătrân, care respira cu greutate. Camera mirosea urât, a transpirație și a putreziciune.

— E tatăl meu, zise ea. Vezi ce i-au făcut? Era un bărbat puternic și frumos când l-au arestat.

Daniela îl ridică în capul oaselor și începu să-i dea să mănânce supa. Lichidul curse pe bărbia bătrânului, urmând traseul unei zbârcituri de pe obrazul lui neras. Ea îl șterse cu un șervețel. Era o latură a seducătoarei lui pe care Nick n-o mai văzuse.

— Așadar, ce cauți aici? Îl întrebă ea.

— E o problemă delicată.

Privirile lor se întâlniră.

— Vrei să te culci cu mine?

Felul ei direct de a vorbi îl luă prin surprindere.

— E în legătură cu Maier.

— Vrei să te culci cu Maier? Glumi fata, destinzând atmosfera.

— Nu e genul meu.

— Prea scund?

— Prea blond.

Ea zâmbi pentru o clipă, apoi continuă să-l hrănească pe bătrân, care încă nu-și deschisese ochii.

— Vreau să te plătesc pentru anumite informații.

— Vrei să spionez pentru tine? După ce Siggi m-a ajutat să-l scot pe tata de la prefectură?

— Chiar te-a ajutat?

Daniela dădu din umeri.

— Într-un fel. Dar m-a costat mulți bani. A zis că sunt pentru șeful poliției.

— Probabil că așa și era.

— Ești spion?

— Arăt eu a spion?

Bătrânul nu vru să mai mănânce. Ea îi spuse ceva în idiș, dar el clătină din cap. Fata oftă și lăsă lingura jos.

— Ce fel de informații vrei? întrebă ea.

— Nu trebuie decât să fii cu ochii în patru. Nu cer să aflu secrete. Guvernul meu vrea să știe ce gândesc oameni ca Maier, ce părere au despre război.

— E doar un om de afaceri.

El zâmbi când auzi asta; zâmbi și ea.

— O vei face?

Daniela îl înveli pe bătrân, îl sărută cu blândețe pe frunte și acoperi castronul cu cârpa, apoi se ridică în picioare.

— Nu-ți pot promite așa ceva.

Nick ieși din cameră în urma ei. Femeia puse castronul pe masa din bucătărie și se întoarse spre el, cu mâinile la spate și cu o provocare în priviri.

— Vrei să rămâi? întrebă ea, iar în ochii ei bărbatul citi un mesaj.

— Ar trebui să plec.

„Mă îndrăgostesc de femeia asta”, își zise Nick. „Oare asta vreau? O aventură amoroasă convenabilă, acum că soția mea

a plecat?” Părea prea meschin.

— Trebuie să plec, repetă el.

Ezită, apoi ieși grăbit, înainte să se răzgândească.

* * *

Daniela îl privi de la fereastră mergând pe strada pietruită. Într-un fel, era încântată că Nick îi refuzase invitația; îl deosebea de alți bărbați. Dar o parte din ea era tristă; de câte ori trebuia să-i demonstreze că era un gentleman? Nu mai avusese niciodată astfel de sentimente pentru un bărbat și măcar o dată în viață voia să obțină ce-și dorea, să aibă momentul și bărbatul doar pentru ea. Măcar o dată.

Îl auzi pe tatăl ei tușind în camera alăturată și se duse la el. Era pe moarte; avea infecție la plămâni. Când îl scoseseră din închisoare, fata de-abia îl mai recunoscuse. Era un bărbat încă atrăgător când fusese arestat, iar acum era un schelet distrus. Daniela nu-și amintea ca el s-o fi ținut în brațe sau s-o fi alintat vreodată când era mică și, când crescuse, o numise târfă. Acum avea nevoie de ea, dar era prea târziu. Fata ar fi putut să ia vizele pe care i le oferise Nick și să plece în Palestina, să scape din iadul ăsta. Dar acum putea cel puțin să-i arate că-l iubește, în ciuda faptului că tatăl ei n-o iubise niciodată, și spera că în cele din urmă el va ști că a fost o fiică bună, chiar dacă nu va deschide ochii și nu va rosti cuvintele pe care ea aștepta de atâta vreme să le audă.

Era frig în mașină, Ionescu dădu drumul la căldură, iar zgomotul ventilatorului îl acoperi pe cel al motorului. Intrară pe o stradă pietruită, aflată lângă vechiul Han al lui Manuc, și merseră încet. Un bărbat își făcu apariția dintr-o clădire din apropiere și urcă pe bancheta din spate.

Jan Romanescu provenea dintr-una din familiile aristocrate din București și fusese educat la Universitatea Sorbona din Paris. Înfățișarea lui contrazicea acest lucru: părul său lung și unsuros atârna deasupra gulerului de la haină și avea o barbă lungă și neîngrijită. În plus, mirosea urât. Dar Romanescu era confidentul lui Horia Sima și, prin urmare, era unul din cei mai importanți agenți ai lui Nick, cel mai prețios informator plasat în interiorul Gărzii de Fier. Era de asemenea bolșevic

convins, iar Nick bănuia – sau, mai bine zis, presupunea – că lucra pentru serviciul de informații al armatei ruse, GRU.

— Ce mai faci, Jan? întrebă Nick.

Dar lui Romanescu nu-i plăcea să stea la taclale. Probabil că era prea burghez.

— Sima vrea o confruntare, zise el. A avut loc o întâlnire la palat aseară. În camera de consiliu. Antonescu a dat cu pumnul în masă și Sima i-a strigat că e terminat, că o să-l spânzure de porțile palatului.

Haina lui Romanescu era udă de la ploaie, iar mirosul de lână umedă era mai îngrozitor decât putoarea corpului său.

Dacă va avea loc o confruntare între Antonescu și gardiști și dacă germanii vor fi de partea Gărzii de Fier, Horia Sima va prelua puterea și vor urma masacre în masă. Va fi un haos total. Chiar și viețile diplomaților britanici ar putea fi în pericol.

Unii din membrii legației care mai rămăseseră în țară voiau acum să plece.

— Știi ce vor face germanii? întrebă Nick.

— Sima e convins că îl vor susține. A primit asigurări din partea lui von Killinger, noul ministru.

— Asigurări de la Hitler?

— El zice că de la Hitler. Și Sima îl crede.

— Nu e în interesul lui Hitler să susțină Garda de Fier.

— Sima zice că s-a întâlnit cu von Killinger la legația germană. Germanii nu-l vor pe Antonescu la putere.

Nick clătină din cap. Era greu de imaginat că era în interesul germanilor să dea Bucureștiul pe mâna naționaliștilor.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Nu putem face nimic, răspunse Nick.

— Ar trebui să plecați din țară. Gardiștii au luat-o razna.

Ștergătoarele de parbriz se luptau cu ploaia deasă.

— O să mai iau legătura când voi putea, spuse Romanescu. Dar o să fie mai dificil de acum încolo.

Bătu ușor în scaunul șoferului și Ionescu opri mașina. Romanescu se dădu jos.

— Noroc, mon ami! șopti el, apoi trânti portiera și dispăru în

întuneric.

Mirosul lui persistă în mașină, un iz înțepător de lână umedă și putoare. În ciuda ploii și a frigului, Nick lăsă geamul. Auzi împușcături undeva în oraș; moartea pândea din umbră.

Acum era doar o luptă de supraviețuire. Nu mai încercau să-i învingă sau să-i frustreze pe germani; dușmanul era izbăvitorul lor, colacul lor de salvare. Dacă germanii se alăturau fasciștilor români în lupta asta, atunci viața fiecărui cetățean englez și american din București era în pericol. Cădea în sarcina lui să-i spună lui Abrams ce să facă, dacă să rămână sau să plece. Acele vieți erau responsabilitatea lui acum.

„Ar trebui să plecăm", își zise el. Nu știa din ce motiv guvernul britanic voia ca ei să stea aici. Mândria și încăpățânarea lui erau cele care îl îndemnau să le zică să rămână. Asta și dorul de Daniela Simonici.

Iarna pusese stăpânire pe București. Cupolele bisericii Kreţulescu erau acoperite de nea și, cu excepția bulevardelor, unde tramvaiele treceau de zor cu pluguri din lemn, zăpada era lăsată neatinsă în oraș. Spre nord, munții păreau proaspăt spălați în fiecare dimineață, ghețari vânoși și albaștri.

Bocancii și galoșii erau lăsați în bălți de gheață topită la garderobele hotelurilor și în sălile de așteptare ale legației. Românii de rând purtau căciuli de astrahan negru și gri; refugiații și țiganii se descurcau cu ziare vechi.

Un sunet nou îți răsuna în urechi când ieșeai din hotel: clopoțeii de la sănii.

Trupele germane continuau să invadeze țara. Piața din fața hotelului arăta ca o tabără militară, cu șiruri peste șiruri de camioane militare cenușii parcate acolo. Era clar că nemții se pregăteau de campanie. Fie că voiau, fie că nu, românii intrau în război împotriva rușilor.

* * *

O ușă înghețată, mâini vârâte adânc în buzunarele hainei. Ea era îmbrăcată gros, pentru a se proteja de frig, și privi în dreapta și în stânga înainte de a veni lângă el în cadrul ușii, de parcă ar fi fost doi îndrăgostiți care se întâlneau în secret. Doi soldați germani în mantale groase trecură pe lângă ei,

ținând la subraț cutii de ciocolată, cumpărate în schimbul câtorva monede de la magazinul de ciocolată de pe Chaussée. Râdeau de o glumă pe care o spuseseră.

Orașul devenise un loc periculos. În fiecare noapte, detașamente de legionari fanatici în haine de piele și căciuli de blană înalte porneau în trombă cu motocicletele să jefuiască și să împrăștie teroarea în casele evreilor. Bandiți gardiști veniți de la țară patrulau pe străzi în găști și făceau ce voiau ei.

Țara era în pragul anarhiei de luni de zile. Antonescu îi concediase pe directorul și pe prefectul poliției, ambii gardiști, și dăduse un decret care îi îndepărta pe toți comisarii din posturile lor profitabile. Luase peste noapte puterea și banii naționaliștilor. Provocarea fusese lansată.

— Am notat tot ce-am ținut minte, zise ea. Numele germanilor care simpatizează cu gardiștii, membrii SS care le furnizează arme legionarilor.

Daniela scoase un plic din haină și îl vârî repede în buzunarul lui de la spate.

— Ce crede Maier că o să se întâmple?

— L-am auzit spunându-i unui prieten de-al lui din armata germană că Killinger i-a promis lui Sima că o să-l susțină împotriva lui Antonescu. A fost o minciună. Germanii vor ca Garda de Fier să fie distrusă. Nu le pasă decât de petrol, iar legionarii sunt prea nebuni, chiar și pentru naziști.

— Îl crezi?

— Nemții nu sunt fandosiți. Pentru ei e doar politică.

— Killinger i-a păcălit?

— Bineînțeles.

Nick oftă. Pentru numele lui Dumnezeu! se spunea că a obține informații semăna cu încercarea unui orb de a găsi într-o cameră întunecată o pisică neagră care nu e acolo. Să-l creadă pe Romanescu, un apropiat al lui Horia Sima, sau pe amanta omologului său din serviciul german de informații? Oare se înșelau amândoi? Sau unul din ei – dacă nu cumva amândoi – îl mințea intenționat? Tot ce putea face era să raporteze ce se spunea și ce se auzea și să lase pe alții să ia

deciziile. Dar n-ar fi vrut ca atâtea vieți, inclusiv a lui, să depindă de acele decizii.

Putea avea încredere în ea?

Fața ei era ridicată spre a lui. Și, pe neașteptate, se trezi sărutând-o. De data asta nu era un impuls; o dorea. Toată reticența dispăruse. Daniela avea fața rece și gura caldă. Fata reacționă imediat, lipindu-se de el. Apoi se smulse din brațele lui și se făcu nevăzută.

După aceea, bărbatul rămase acolo multă vreme, copleșit. Pentru prima dată în viața lui simțea că trăiește cu adevărat.

* * *

Abrams se uită la rapoartele împrăștiate pe biroul lui: minciuni, zvonuri, jumătăți de adevăr, contradicții. La urma urmei, totul se baza pe ipoteze și pe logică.

— Ce părere aveți, domnule?

— Nu știu, Davis. Pare logic ca von Killinger să facă un joc dublu.

Își frecă fruntea.

— Să-l ignorăm pe cel mai bine plasat agent pe care îl avem în interiorul Gărzii de Fier?

— Dumneavoastră mi-ați cerut s-o recrutez, domnule.

Abrams oftă.

— Ministrul vrea să știe dacă ar trebui să evacuăm personalul rămas.

— Cred că ar trebui s-o credem pe domnișoara Simonici. Germanii nu l-ar lăsa niciodată pe Sima să pună mâna pe București.

— Ai încredere în femeia asta?

— Mai mult decât atât. Ce spune ea are logică.

Abrams încuviință din cap.

— Sper din tot sufletul că ai dreptate. Dacă nu, săptămâna viitoare pe vremea asta vom fi morți cu toții.

O săptămână mai târziu, Nick stătea la fereastra legației și privea cum fumul negru se înălța în spirale din cartierul evreiesc.

O rafală de mitralieră răsună în oraș, făcând geamurile să zăngăne.

— În sfârșit a început, zise Nick.

Părăsiră biroul și coborâră la subsol. Se strânseseră cu toții în camera de unde se transmiteau mesaje. Radioul era deschis pe frecvența guvernului și unul dintre interpreți le traducea celor încă rămași în legație. Garda de Fier pusese stăpânire pe postul de radio și se făceau nenumărate apeluri către legionari să se prezinte la sediul legiunii. Camera era plină de fum de țigară. Fumau toți în lanț.

— Ce credeți că o să facă Jerry? întrebă cineva.

Nick se uită la Abrams. Presupuse că aveau să afle destul de curând.

Hotelul Athénée Palace rămânea unul din cele mai sigure locuri din orașul devastat. Germanii instalaseră santinele în jurul hotelului ca să-i protejeze pe-ai lor, iar pe terasă erau postate mitraliere. Străzile erau periculoase acum și, timp de două zile, Nick nu putuse părăsi hotelul să se ducă la legație. Nu știa nimic de restul personalului britanic. Era un război ciudat; siguranța și supraviețuirea lor erau asigurate de dușman.

Îl găsi la bar pe O'Leary, ziarist la The Chicago Herald Tribune. Majoritatea ziariștilor părăsiseră orașul cu mult timp în urmă. Nu mai rămăseseră decât Max și O'Leary.

— Unde e Max? întrebă Nick.

— Nu l-am văzut de când a început nebunia asta. Nu-ți face griji. N-o să pățească nimic. Știe să se descurce.

Nick nu era la fel de încrezător ca O'Leary. Max locuia într-un apartament de pe strada Brătianu, la două străzi distanță de hotel. Avuseseră loc niște lupte destul de crâncene acolo cu o după-amiază înainte.

Până acum, armata germană stătuse cu mâinile în sân, exact așa cum reieșise din cele spuse de Daniela.

Grupuri mici de bărbați și femei șușoteau în holul hotelului, în timp ce ofițerii germani se plimbau de colo-colo, încălțați cu cizme lustruite, râzând și strigând unii la alții de parcă totul n-ar fi fost decât un joc. Și pentru ei era, fără îndoială; ar fi putut zdrobi oricând ambele tabere. Erau ca niște supraveghetori de școală care supravegheau amuzați doi

băieței bătându-se în curtea școlii.

Împușcăturile de pe stradă sporeau sentimentul apocaliptic; Nick avea senzația că așteptau sfârșitul lumii în holul iadului. Dacă era așa, personajele se potriveau de minune; erau cu toții acolo, prințese de duzină, șefi de artilerie, agenți ai Gestapo-ului și soți care își înșelau soțiile.

Un tanc trase undeva în apropiere, făcând pereții și geamurile să se zguduie. Câteva femei țipară.

— Dumnezeule! exclamă Nick cu voce tare și văzu teama reflectată pe fețele celor din foaier.

Până și chelnerii își întrerupseră treburile și așteptară, ținându-și răsuflarea.

— Se spune că Antonescu e mort, zise O'Leary.

— Dacă luptele continuă înseamnă că e în viață, replică Nick.

Daniela era acolo, undeva. Se zvonea că gardiștii îi arestau pe toți evreii. În dimineața asta, englezul era foarte agitat. Poate că fata era cu Maier. Doar n-ar fi lăsat-o pe amanta lui să moară!

Trebuia să afle unde e. Trebuia să știe că e teafără.

* * *

O vecină alergă să-i spună ce se petrecea, împușcăturile răsunaseră în oraș toată dimineața, dar de vreo oră se lăsase o liniște ciudată.

— Vin gardiștii! țipă vecina, apoi Daniela o auzi fugind pe scări.

Femeia se duse la fereastră. Gardiștii târau familii întregi afară din case și le aruncau în camioane. Strada era blocată la ambele capete. Nu exista nici o scăpare.

Alergă în camera unde dormea tatăl ei. Bătrânul respira greu. Avea să moară curând. Dacă ar fi singură, ar putea găsi o cale de a scăpa.

— O, tată! murmură ea.

Cearșafurile miroseau a transpirație și a putreziciune. Daniela își vârî brațele sub el și îl ridică cu ușurință din pat, căci acum era doar piele și os.

— E în regulă, tată, șopti ea. Totul va fi bine.

Auzi o femeie țipând pe stradă și vocile aspre ale gardiștilor.

— O să fie bine, tată, repetă fata.

Stătea în mijlocul camerei, cu tatăl ei muribund în brațe, neajutorat ca un copil, în timp ce bocancii soldaților răsunau pe caldarâm. Nu știa ce să facă.

O mulțime de oameni se adunaseră în hol, la ușa de la intrare. Nick se duse să vadă ce anume îi atrăsese acolo. Un bărbat într-un palton maro alerga spre hotel, traversând piața pustie. Alunecă pe gheață și își pierdu pălăria, dar omul se ridică speriat în picioare și continuă să alerge, fără să se mai obosească s-o recupereze. De cealaltă parte a pieței, un legionar strigă la el și își ridică arma la ochi.

— Cine e? întrebă un diplomat brazilian.

— Max King, răspunse Nick. E ziarist la Reuters.

— E nebun, zise diplomatul.

Auziră cu toții zgomotul împușcăturii. Max continuă să alerge. Cei doi soldați germani postați lângă mitraliera de la intrarea în hotel considerară că glonțul trecuse prea aproape de ei și traseră o rafală pe deasupra capului legionarului. Acesta se lăsă în jos și fugi să se ascundă.

Max sări peste câțiva nămeți de zăpadă murdară și se repezi în veranda hotelului. Ceilalți oaspeți strigară de bucurie.

Strigară și soldații germani, râzând de parcă ar fi văzut o pisică terfelită scăpând de o haită de câini. Îl bătură pe umăr și îl ridicară în picioare, împingându-l pe ușile hotelului, unde mai mulți oaspeți îl ajutară pe Nick să-l ducă spre una din canapele.

Max nu avea chef să se alăture veseliei generale. Respira cu șuierături, ca un bolnav de astm, iar picioarele care îl purtaseră până la sanctuar refuzau acum să-l mai susțină. Mulțimea de gură-cască se dădu la o parte ca să-l lase să treacă și Nick îl aruncă fără prea multă ceremonie pe o canapea de culoarea cireșei, unde fu numaidecât înconjurat de oameni, unii plictisiți, alții curioși.

— Ești teafăr?

Îi luă ceva vreme să-și tragă sufletul.

— Oamenii ăia sunt niște animale, gâfâi el.

Până atunci, Max fusese întotdeauna genul de englez laconic; acum tremura de spaimă și era palid la față.

Cineva se duse să-i aducă un pahar de țuică să-l revigoreze.

— Ce s-a întâmplat?

— Tancul a început să bombardeze apartamentul. M-am gândit că e timpul să mă mut, bătrâne. Până atunci am fost pur și simplu prea speriat.

Nick îl ajută să bea țuica.

— Nici n-o să-ți vină să crezi ce se petrece afară.

Bărbatul se gândi la Daniela, dezbrăcată, violată, bătută. Îl văzu pe Maier intrând în barul american însoțit de doi ofițeri din armata germană. Îl strigă. Maier se întoarse, surprins.

— Prietenul meu englez! Mă bucur să văd că ești teafăr. Cu ce te pot ajuta?

— Îți place cum decurge războiul?

— Ăsta nu e război. E doar o luptă între câini.

— Câți câini sunt în stare să conducă un tanc?

Maier părea neliniștit.

— Ce s-a întâmplat, Herr Davis?

— Unde e prietena ta?

— Domnișoara Simonici? N-am nici cea mai vagă idee. Ce te privește pe tine?

— S-ar putea să fi căzut în mâinile amicilor tăi legionari. Nu te îngrijorează lucrul ăsta?

— Nu e treaba mea.

Nick făcu un pas spre el.

— Știi că e evreică?

— Vorbește mai încet!

— Trebuie să o ajuți!

— Nu trebuie să fac nimic.

Maier părea speriat. Privi peste umăr la cei doi ofițeri germani, care urmăreau discuția cu interes.

— Acum trebuie să-mi iau la revedere, Herr Davis. Te rog să nu mă mai abordezi în felul ăsta!

Germanul se îndepărtă.

Nick se întoarse la Max. Câțiva spectatori grijulii se îngrămădiseră din nou în jurul lui, mai degrabă din plictiseală

decât pentru că le păsa cu adevărat. Îi dădu la o parte. Max încă tremura, fixând covorul cu privirea. Nick se așeză lângă el.

— Am nevoie de ajutorul tău, Max.

— Ce?

— Trebuie să mă ajuți s-o găsesc.

— Pe cine?

— Știi despre cine vorbesc.

— Dacă ieși, o să mori.

— E mai bine decât să stau aici și să-i văd pe germani cum râd de noi.

— Ești căsătorit, Nick. Mai ții minte?

— Am nevoie de mașina ta, Max.

Fața ziaristului își recapătă culoarea. Oftă.

— La naiba! Stai să fumez o țigară și vin cu tine.

Germanii care stăteau de pază la intrare îi priviră cu uimire când trecură pe lângă ei. Nick simți zăpada bătătorită prin talpa subțire a pantofilor. Vântul care sufla cu înverșunare îi șfichiuia fața. Nici dacă ar fi alergat dezbrăcat prin piață nu s-ar fi simțit mai vulnerabil sau mai singur. Câteva împușcături răsunară pe deasupra acoperișurilor. Sângele îi zvâcni englezului în urechi.

Max alunecă pe gheață și căzu. Nick îl ridică în picioare și alergară unul lângă altul pe strada Episcopiei înainte de a se arunca în fața intrării celui mai apropiat magazin. Cândva, aici se vindeau haine de ultimă modă de la Paris, dar acum ferestrele și ușile erau baricadate. Nu va mai fi nici o colecție de iarnă în anul ăsta.

Respirau amândoi cu greutate. Albul murdar al hotelului Athénée Palace, asemănător unui tort de nuntă, părea deja descurajant de departe.

Max nu reușea să-și tragă sufletul. De obicei, exercițiul lui de dimineață consta în a se sprijini de tejgheaua barului american înainte de a-și aprinde o țigară. Avea salivă în colțul gurii când se ridică în picioare. Părăsi intrarea în magazin împleticindu-se și îmbrățișând peretele. Nick îl urmă.

De-a lungul bulevardului zăceau abandonate mașini și

autobuze. Nick văzu un cadavru întins într-un taxi, pe scaunul șoferului, a cărui tapiserie era plină de sânge închegat. Orașul mirosea a ars și un fum negru plutea ca un lințoliu deasupra acoperișurilor. Străzile erau pustii. El și Max erau singurii care ieșiseră afară în acest oraș plin de oameni înarmați și de nebuni.

Frica începeșa totul, căci Nick nu-și aminti când alergă pe strada Brătianu. Simțea că are un nod în stomac.

Apartamentul lui Max era la doar două străzi distanță de hotel, într-o clădire cu șase etaje construită în stil parizian. Humber-ul era parcat afară. În spatele și în fața lui erau mașini arse, dar, din motive inexplicabile, automobilul ziaristului scăpase neatins în timpul violențelor din ziua precedentă.

Intrară în mașină și Max bâjbâi după chei, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu reuși să le bage în contact. Nick i le smulse din mână.

— Dă-te la o parte, Max!

— Mă descurc eu, amice.

— Ba nu te descurci.

Ziaristul se târî spre scaunul din dreapta și se lăsă în jos. Nick băgă cheia în contact. Motorul era prea rece ca să pornească. Bărbatul speră că apa din radiator nu înghețase.

Exista o manivelă de pornire. Englezul coborî din mașină și se aplecă deasupra capotei, fiind o țintă ușoară pentru orice om înarmat din București. Motorul hârâi de câteva ori, apoi manivela reculă și aproape că-i rupse lui Nick încheietura.

— Pornește, ticăloaso! Urlă el.

Mașina prinse încet-încet viață.

Parbrizul era acoperit cu gheață. Bărbatul o dădu jos, apoi se urcă din nou la volan.

— O să ne omori, bătrâne, zise Max.

Nick conduse încet pe străzile pustii, aplecat deasupra volanului, așteptând ca un glonț să spargă parbrizul în orice moment. Max continua să stea ghemuit, cu capul pe scaunul din dreapta.

— Nu știu cum de te-am lăsat să mă convingi să fac asta,

spuse el.

— Îmi pare rău.

— Ar fi și cazul, amice.

Merseră aproape cinci străzi, trecând pe lângă cadavre înghețate în poziții bizare. Zidurile clădirilor erau ciuruite de gloanțe. Nu văzură pe nimeni. Ajunseră la periferia cartierului evreiesc. Nick opri mașina. Gâfâia de frică și forma norișori în aer când respira.

— O să mergem pe jos de aici.

Ieși din mașină și se ghemui lângă roțile din față. Max îl urmă.

— O să murim, amice. Știi asta?

Se auzi o împușcătură pe strada alăturată. Prea aproape. În orice clipă putea apărea de după colț un detașament de legionari și lucrul ăsta ar fi însemnat sfârșitul. Mirosul dulceag al morții îl făcu pe Nick să vomite. Sau era din pricina spaimei lui?

Când termină, bărbatul își șterse gura cu dosul mâinii.

— Să mergem! zise el.

* * *

Auziră de departe țipetele. Instinctiv, se culcară pe burtă în zăpadă.

— Dumnezeule! exclamă Max. Cred că am făcut pe mine.

Nick se întoarse. Fața ziaristului exprima umilință și teroare.

— Așteaptă aici! Îi zise el.

Se târî până la colțul străzii. Văzu vreo șase legionari, care găsiseră un evreu cu care să se joace. Omul arăta ca un student, un hasid ras în cap și cu șuvițe lungi de păr atârnându-i pe lângă urechi. Purta o haină lungă și neagră, plină de murdărie de la locurile unde stătuse ascuns.

Un legionar îndreptă pușca spre picioarele omului și trase. Glonțul făcu să sară scântei din caldarâm și înspăimântatul prizonier scoase un țipăt și începu să țopăie. Un alt legionar avea o canistră de benzină și îl stropi cu ea pe evreu, care țipă din nou. Dându-și seama ce avea să urmeze, omul încercă să scape, dar unul din torționarii lui îl doborî la pământ cu patul puștii.

Cel cu canistra de benzină aruncă un chibrit aprins și nenorocitul fu cuprins de flăcări.

Nick se târî înapoi la locul unde Max stătea cu fața în jos în zăpadă. Îl trase de guler până la o intrare din apropiere.

— Nu te mișca și nu scoate nici un sunet!

Strigătele continuară la nesfârșit. Nu toți legionarii rămaseră să privească și să se distreze. Trei trecură la câțiva metri de Nick și de Max, luând-o spre vest, îndreptându-se spre piață. Câteva minute mai târziu îi urmară și ceilalți în grabă.

Nick își imagină ce i s-ar întâmpla Danielei dacă ticăloșii ăștia ar pune mâna pe ea. Nici nu vru să-și închipuie că ar putea fi deja prea târziu s-o mai salveze.

Mirosul cărnii arse era copleșitor. Când legionarii dispărură din vedere, cei doi bărbați o luară la fugă. Nick aruncă o privire spre cadavrul negru care zăcea în mijlocul străzii, dar omul încetase să mai țipe și stătea acum nemișcat, ca o grămadă de zdrențe arse.

* * *

Cartierul evreiesc era pustiu. Peste tot zăceau cadavre înghețate. Clădirea în care locuia Daniela fusese jefuită și arsă; bucăți de lemn încă mai mocneau printre zidurile înnegrite.

Nick auzi împușcături pe strada alăturată. Se lipi cu spatele de un perete. Era cald încă. Închise ochii.

— Am ajuns prea târziu, zise Max.

Statură unul lângă altul rezemați de perete, privind norișorii albi pe care îi formau în aer când respirau.

— Am ajuns prea târziu, Nick! Ai făcut tot ce-ai putut. Să plecăm de aici!

— Încă nu.

Nick traversă în fugă strada, sărind peste fotolii făcute praf și peste cărți rupte, ale căror pagini tipărite în ebraică fluturau în vânt. Fu cât pe ce să alunece pe un șal de rugăciune care zăcea pe jos într-o baltă de sânge închegat.

Acoperișul clădirii se prăbușise din pricina focului și bucățile înnegrite stăteau grămadă în jurul scărilor. O bucată de metal contorsionată căzuse peste un candelabru din alamă. Era încă fierbinte la atingere. Bărbatul se întoarse să plece când auzi

un zgomot undeva în apropiere. Era ca și când cineva ar fi tușit. Văzu o scară din ciment care ducea la o pivniță aflată sub scheletul din metal al casei scărilor.

— E cineva acolo?

Sări peste o încâlcitură de grinzi și bucăți din metal și ajunse la piciorul scării. Cimentul era mânjit de sânge uscat acolo unde se amestecase cu zăpada care se topea.

Auzi din nou cum cineva tușește. Dădu cu piciorul în ușa de la subsol și o deschise. Era cineva acolo, în întuneric; auzea respirația șuierătoare a cuiva.

— Hei! strigă el în franceză. N'avez pas peur. Je suis Anglais. Je veux vous aider! 2

— Nick?

Cineva aprinse o lumânare. Era Daniela, ghemuită în colț, cu părul murdar și înspăimântată. Stătea pe vine lângă tatăl ei, care zăcea inconștient pe podea.

— Daniela?

Bătrânul tuși din nou și pe buze îi apăru o spumă roz.

— E pe moarte, zise Daniela.

Nick îngenunche lângă ea. Femeia se rezemă de el și începu să plângă. Bărbatul o luă în brațe. În cele din urmă, ea se smulse de la pieptul lui și își șterse furioasă fața, de parcă i-ar fi fost rușine.

— Când au venit gardiștii, ne-am ascuns aici, zise femeia. L-am dus în brațe. Așa cum m-a dus el pe mine când eram mică.

„Oricum o să moară”, se gândi Nick. Știau amândoi asta. Respirația bătrânului mirosea a mortăciune.

— Trebuie să te scoatem de aici, spuse el.

Îi simți umărul prin haina din blană de vulpe, făcută după moda franțuzească. Își aminti că o mai văzuse îmbrăcată cu ea în acea noapte în holul hotelului. Acum, plină de murdărie, haina nu mai era deloc elegantă, ci făcea în sfârșit ceea ce fusese menită de natură să facă, și anume să țină de cald în nopțile de iarnă.

O ajută să se ridice în picioare.

— Și tata? întrebă ea.

O întrebare inutilă. Orice s-ar fi întâmplat, a doua zi pe

vremea asta bătrânul va fi mort. Era inconștient și oricum nu-și dădea seama de ceea ce se petrecea. După părerea lui Nick, tatăl fetei făcuse infarct sau avea o infecție la plămâni.

Dar nu-l puteau lăsa acolo.

Nick îl luă în brațe. Era ca și cum ar fi ridicat de jos o grămadă de crengi uscate.

— Ce faci aici? îl întrebă Daniela.

— Am venit să te caut.

— De ce?

De ce? Bună întrebare. Nu știa ce să-i răspundă, la fel cum nu știuse ce să-i răspundă lui Max.

— Să plecăm de aici! zise el.

Urcă scările cu bătrânul în brațe, urmat de Daniela. Traversă în fugă strada până la locul unde îl aștepta Max, ghemuit în spatele unei camionete arse.

— Dumnezeule! exclamă ziaristul.

— Am găsit-o.

— Cine naiba e ăsta, băiete? Moise? E mort, fir-ar să fie! Lasă-l jos!

— Încă mai trăiește.

— Mie nu mi se pare.

Max se uită la Daniela și clătină uimit din cap.

— Nu-mi vine să cred! A zis că o să te găsească. Ticălosul ăsta e nebun.

Femeia era prea epuizată ca să-i mai răspundă.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Vreau să-ți public povestea în ziar, zise Max și râsul lui nebun răsună de-a lungul străzii, deasupra oaselor celor arși și celor morți de curând.

* * *

Începură să alerge spre bulevard; văzură Humber-ul parcat de cealaltă parte a intersecției. Max era în frunte, dar, imediat ce ajunse la capătul străzii, trase o înjurătură și se ascunse în spatele zidului.

La câțiva metri distanță era oprit un tanc al guvernului, vopsit în albastru deschis. Nick se ghemui lângă zid, simțind aerul rece înghețându-i plămânii.

— Și acum ce facem? întrebă Max.

— Nu putem rămâne aici. Dacă vine vreo patrulă de-a legionarilor, suntem morți.

Nick auzi un sunet metalic când turela tancului începu să se rotească. Țeava era îndreptată spre clădirile din jur, căutând ținte.

— Acum! strigă el.

Și îi împinse pe Max și pe Daniela în fața lui. Apoi îl ridică pe bătrân în brațe și o porni în fugă în urma lor.

Cu coada ochiului văzu țeava tancului îndreptându-se spre el. Se pregăti pentru ceea ce părea inevitabil și se întrebă cum ar fi să moară; spera doar că avea să se termine repede. Timpul încetini. Bărbatul se simțea de parcă ar fi avut greutăți legate de picioare.

Daniela și Max ajunseră la colțul străzii. Se uitau la el, îndemnându-l să se grăbească, dar erau departe.

Prea departe.

Nick se clătină, se întoarse și văzu țeava fixată asupra lui. Dar tunarii nu deschiseră focul; englezul se întrebă după aceea de ce nu trăseseră în el. Poate că se blocase mecanismul; sau poate că exista un alt motiv misterios. Oamenii ucid fără nici un sens și uneori își manifestă mila în același mod irațional și întâmplător.

Se așteptase să moară când plecase din hotel; în loc de asta, ajunse în cealaltă parte a străzii și fu șocat să descopere că încă mai trăiește.

Nu-și dădu seama de unde apăru băiatul; nu existau granițe ale câmpului de luptă. Orașul era într-un haos absolut și din el își făcuse apariția acest băiat, acest copil, purtând cămașa verde a gardiștilor și ținând în mână o pușcă. Nu avea mai mult de paisprezece ani. Când îl văzu, Nick nu fu șocat de pușca din mâna lui stângă, ci de bucuria de pe fața copilului.

Bucuria că a găsit ceva de ucis.

Băiatul scoase un chiot și duse pușca la ochi. Nick auzi împușcătura, sau poate ecoul ei, și o clipă mai târziu simți bucăți de cărămidă zgâriindu-i fața când glonțul lovi zidul la câțiva centimetri de capul lui.

Max și Daniela erau la vreo zece pași în fața lui; băiatul nici măcar nu-i văzuse. Nick nu putea face nimic. Încă îl mai ținea în brațe pe bătrân și nu avea unde să fugă. Îi văzu pe Max și pe Daniela întorcându-se la auzul împușcăturii și, peste umărul băiatului, zări expresia de groază de pe chipurile lor.

Copilul începu să alerge spre el, armând pușca, șchiopăta; părea o rană mai veche sau poate că era un defect din naștere.

Trase din nou. Dar era prea agitat ca să țintească cum trebuie și glonțul ricoșa în caldarâm.

Băiatul ținti spre pieptul lui Nick, apoi lăsă arma mai jos, la nivelul picioarelor bărbatului. „Haide să ne distrăm puțin mai întâi", spunea privirea lui. „O să te fac să șchiopătezi ca mine." Paisprezece ani. Ce a putut să i se întâmple cuiva atât de tânăr ca să-l umple de atâta ură?

„Are aceeași vârstă ca fiul meu cel mic", se gândi Nick.

Max și Daniela îi strigară să fugă și băiatul auzi strigătele și se întoarse. Ezită. Pe cine să omoare mai întâi?

Nick se simți țintuit locului. Îi era frig și obosise cărându-l pe tatăl Danielei; era prea epuizat să se mai salveze. Îi strigă lui Max să o adăpostească pe Daniela.

Băiatul era în dificultate: nu știa ce să aleagă. Și Nick profită de ocazie.

Îl lăsă pe bătrân jos și se aruncă asupra băiatului, care ridică pușca exact în clipa în care Nick îl lovi cu toată puterea. Băiatul trase doar un glonț. Nick nu-și dădu seama că fusese rănit. Auzise povestindu-se despre bărbați împușcați în război care nu-și dădeau seama că erau răniți decât mult mai târziu. Adrenalina era cea care îi transforma pe oameni în eroi.

Băiatul se prăbuși pe spate, iar zgomotul pe care îl făcu capul lui când se lovi de caldarâmul înghețat fu îngrozitor. Arma căzu zăngănind pe jos. Băiatul se zvârcoli sub trupul englezului, apoi își dădu ochii peste cap.

Nick se ridică tremurând. Ucigaș sau nu, în fond și la urma urmei nu era decât un copil. Bărbatul îl privi fix, simțindu-se cuprins de un val de greață și repulsie.

— E mort? întrebă Max.

Nu era nevoie să-i ia pulsul. Nick încuviință din cap.

— Dumnezeule!

O văzu pe Daniela uitându-se la el. Nu conta că nu era prima dată când omorâse pe cineva sau că de data asta nu voise să se întâmple așa. Incidentul ăsta o să-l bântuiască toată viața.

— Să nu mai rămânem aici! zise el.

Se întoarse să-l ridice pe bătrân de jos. Acesta se holba la el, cu acea expresie ciudată a celor morți de curând întipărită pe fața lui zbârcită. Glonțul băiatului îl nimerise în inimă. În moarte, tânărul lor prieten găsise ceea ce își dorise: o victimă potrivită.

Împușcăturile și bubuitul surd al tancurilor fuseseră înlocuite de clopotele bisericilor care băteau pentru cei morți.

Antonescu câștigase. Fusese un lucru inevitabil; se stăpânise doar ca să salveze de la un dezastru și mai mare un oraș care zăcea deja în ruine după cutremur. Informațiile Danielei fuseseră corecte: membrii Gărzii de Fier crezuseră că germanii îi vor ajuta și, când descoperiseră minciuna, fusese prea târziu. La urma urmei, nu erau o pereche potrivită; câteva mii de legionari fanatici cu pușți nu se puteau măsura cu tancurile și cu artileria română.

Dar în acele trei zile de haos, legionarii își descărcaseră cu violență nervii pe evrei. Era cumplit ce făcuseră ei. Mii de oameni muriseră într-un mod îngrozitor. Dacă n-ar fi fost instinctele și curajul ei – și nesăbuința lui Nick – Daniela ar fi avut aceeași soartă.

— Ce naiba te-a împins să faci asta? întrebă Max.

Stăteau în barul american, „întorși la sânul mamei”, cum zicea Max. Ziaristul era beat; o ținea într-o beție de două zile. Stătea rezemat de tejghea, cu țigara aprinsă într-o mână și cu un pahar de vermut în cealaltă. Era zece dimineața și manșetele lui erau murdare de scrum, iar ochii lui erau umflați și roșii de la prea mult alcool și prea puțin somn.

— Nu știu, răspunse Nick.

— Ai salvat-o de două ori. Abandonează partida cât mai poți. Șase luni de fericire și nu te întreabă nimeni nimic. Zi sau noapte. Asta e părerea mea.

— Mulțumesc, Max. Sunt sigur că e un sfat bun.

— Dragostea e o formă de nebunie, să știi. Mă rog, Platon a spus asta, nu eu. N-am vrut să te intimidez cu cunoștințele mele în domeniul literaturii clasice.

Nick clătină din cap, își termină băutura și părăsi barul.

Curentul era întrerupt și holul era întunecat și rece. Acum era o lume sinistră și dincolo de ușile hotelului, un iad înghețat: zăpadă murdară, soldați cocoșați îmbrăcați în paltoane adunând prizonieri, supraviețuitori rătăcind amețiți printr-un oraș lipsit de milă.

O văzu pe Daniela stând singură lângă unul din stâlpii de marmură galbenă, prăbușită pe un scaun ca o haină aruncată cu nepăsare de proprietarul ei.

Rămase acolo, privind-o. Nu credea că fata îl văzuse, căci nu-și ridică privirea, dar ea zise:

— Ai văzut ce-au făcut?

— N-am fost mai departe de legație.

Legația – o altă scenă jalnică. Ajunsese în biroul lui pe scările din spate, deoarece ușa din față era asaltată de sute de evrei care supraviețuiseră exceselor gardiștilor și care cereau acum vize ca să fugă din acest oraș îngrozitor. Dar Biroul de Pașapoarte din Londra nu permitea acordarea de vize pentru a părăsi Bucureștiul și, când legația avea să plece în cele din urmă din România, acești oameni aveau să fie lăsați la mila germanilor și a prințului lor marionetă.

— Ai auzit ce s-a întâmplat la abator? întrebă Daniela.

Nick încuviință din cap. Toată lumea din oraș vorbea despre asta. Gardiștii târâseră șase sute de evrei, femei și bărbați, la abator și îi măcelăriseră exact ca pe porci; apoi atârnaseră carcasele de niște cârlige din oțel și puseseră pancarte pe care scria: „Carne bună de mâncat”.

Chiar și soarta aia era mai blândă decât cea rezervată evreilor arestați în timpul revoltei și duși în celulele de la subsolul prefecturii. Soții și fiice fuseseră violate în fața soților și taților lor; cele care scăpaseră de un astfel de tratament fuseseră obligate să privească cum soții lor erau uciși în chinuri atât de groaznice, încât, când oamenii lui Antonescu cuceriseră sediul poliției trei zile mai târziu, unele femei

înnebuniseră din pricina suferinței și a spaimei.

În pădurea Băneasa erau și acum descoperite cadavre…

— Cum pot oamenii să-și facă unii altora așa ceva? Îl întrebă ea.

Era o întrebare pe care filosofii o dezbăteau de secole, iar el nu știa ce să-i răspundă, nici ei, nici altcuiva. Uciderea unei ființe omenești poate fi un act de teamă sau de necesitate, dar a-i tăia mai întâi urechile și nasul i se păruse întotdeauna ceva pervers lui Nick. Dar el nu era decât un romantic incurabil.

— Uneori cred că petrecerile și conversațiile politicoase la masă sunt adevăratele aberații, zise bărbatul.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi încercat să-și scoată din minte imaginile supărătoare văzute în timpul zilei.

— Voiam să-ți mulțumesc din nou pentru ceea ce ai făcut, zise fata. Ești îngerul meu păzitor.

Ce putea să-i spună? O salvase din cartierul evreiesc, o adusese înapoi la Athénée Palace și îi permisese lui Maier să pună din nou stăpânire pe ea. Poate că era într-adevăr un act de noblețe menit să-i ușureze sentimentul de vinovăție provocat de șirul de evrei îngrămădiți la ușa legației și poate că o lăsase să plece pentru că nu voia să se îndrăgostească și mai tare de ea sau pentru că Maier îi putea oferi o protecție pe care el nu putea să i-o ofere în următoarele săptămâni și luni de zile.

Dar acum regreta.

— Nu ești obligată să stai cu Maier, zise el.

— Ce altceva să fac?

— Pot să-ți fac rost de o viză. Să te scot din București.

— Nu pot pleca, replică ea.

— De ce nu?

Daniela refuză să-i răspundă.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Nu știu.

— Ai unde să te duci?

— Cred că o să supraviețuiesc, zise fata. Și felul în care o spuse îi stârni gelozia.

— Sunt momente în care aș vrea ca tu să nu fi fost acolo în

ziua în care au venit legionarii. Sunt momente în care aș vrea să fi murit împreună cu Levi.

— Nu vorbești serios, nu-i așa?

Ea nu-i răspunse.

Nick îl văzu pe Maier intrând pe ușa turnantă. Daniela se ridică și, aplecându-se spre el, îl sărută cu tandrețe pe obraz.

— N-o să te uit niciodată, zise ea.

— De ce nu vrei să pleci? O întrebă el.

Fata clătină din cap. Nick nu înțelese decât mult mai târziu și atunci fu deja prea târziu.

* * *

Antonescu insistă ca englezii să plece în timpul nopții. Hamalii hotelului Athénée Palace aduseră bagajele lui Nick și le puseră într-o mașină a ambasadei; nu erau prea multe bagaje, majoritatea lucrurilor lui și ale lui Jennifer zăceau sub ruinele apartamentului lor.

Când coborî scările, toată lumea din hol tăcu și se holbă la el. Câțiva germani rânjeau, unii își ridicară chiar paharele, salutându-l în batjocură; alții, precum Maier, avură demnitatea să-și întoarcă privirile în altă parte. Foștii lui asociați, micul grup de spioni și de escroci și prostituate din lumea burgheză, se luptau cu alte sentimente: unii cu regretul, alții cu furia.

Englezii părăseau în sfârșit Bucureștiul.

O văzu în mulțime, cu părul negru și ochii strălucitori, stând în mijlocul unui grup de germani în uniforme cenușii, în fața barului american. Fata își ridică privirea și ochii lor se întâlniră preț de câteva secunde. Pentru o clipă, zâmbetul pieri.

* * *

Era un drum scurt cu mașina până la Gara de Nord, pe străzi întunecate și pustii, pe lângă ziduri ciuruite de gloanțe. La gară, se întâlni cu ceilalți colegi ai lui de la legație. Trenul urma să-i ducă la Constanța, unde un distrugător sub pavilion turcesc aștepta să-i traverseze Marea Neagră până la Istanbul.

Când trenul părăsi gara, începu să ningă încet; pe cer nu se vedea nici o stea. Întreaga lume se ducea de râpă și Nick nu se

putea gândi decât că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Daniela Simonici.

CARTEA a II-a.

Expresul Orient-Simplon, Sofia-Istanbul, februarie 1941

Când Nick ajunse în Istanbul, fu ajutat să intre imediat în consulatul britanic, folosind aceeași acoperire pe care o utilizase în București. Atașatul militar, Donaldson, îl puse la curent cu tot ce trebuia să știe: guvernul britanic credea acum că era doar o chestiune de timp până când Bulgaria se va alătura Axei și englezii vor fi nevoiți să evacueze consulatul din Sofia. Donaldson îi zise că arhiva consulatului fusese pusă într-o ladă mare, pe care Nick trebuia s-o aducă la Istanbul. I se dădu un bilet pentru următorul tren spre Sofia și i se spuse să se prezinte ambasadorului de acolo.

* * *

Turiștii germani care veniseră să viziteze România treceau acum Dunărea cu feriboturile pentru a petrece o altă vacanță. Când își deschideau valizele pentru a fi verificate de vameșii bulgari, printre lucrurile lor se aflau uniforme militare și pistoale. Bulgarii zâmbeau și le făceau semn să treacă. În holul hotelului său din Sofia, Nick auzea mereu strigându-se Heil Hitler când naziștii se salutau unii pe alții. Orice pretenție de neutralitate dispăruse. Hitler își luase o altă amantă în Balcani, fără a fi nevoit să se căsătorească cu ea. Între timp, șiruri întregi de vagoane trăgeau pe liniile secundare, transportând muniție pentru armata bulgară, în vreme ce altele se îndreptau în direcție opusă, încărcate cu unt, ulei și zahăr.

Era una din cele mai bogate țări din Balcani și majoritatea oamenilor nu aveau ce mânca. În schimb, în Frankfurt și în Heidelberg se trăia foarte bine.

* * *

Era o seară rece și deprimantă. În dreptul luminilor din gară, se vedea cum plouă mărunt. Nick era înfășurat în palton, supraveghind încărcarea lăzilor de la consulat. Câțiva stropi reci de ploaie îi alunecară pe șira spinării. Bărbatul tremură. Suferea de ipohondrie încă de când era în București și era

bântuit de fantoma înfrângerii.

Consulul îi strânse mâna.

— Ne vom revedea fără îndoială la Istanbul foarte curând, murmură el.

Un conductor în uniformă maro mergea grăbit de-a lungul peronului.

— En voiture, messieurs et 'dames, en voiture.3

— Succes, Davis! îi ură consulul când Nick se urcă în tren.

— Mulțumesc, domnule, răspunse el și se duse să-și caute compartimentul.

Coridoarele erau înțesate de oameni. Arătă biletul conductorului de tren și intră în compartimentul lui. Își puse valiza în plasa pentru bagaje și își atârnă haina udă în spatele ușii, unde apa se scurse pe jos, formând o băltoacă. Auzi fluierul impiegatului și trenul ieși încet din gară. Se simți ușurat că părăsea Sofia. Îi amintea prea mult de Bucureștiul din ultimele zile, plin de germani care cântau și vorbeau prea tare, ieșind cu grămada din toate restaurantele și din toate barurile. Erau stăpânii întregii lumi acum.

* * *

Încercă să citească un exemplar din The Times, vechi de trei săptămâni, pe care îl adusese cu el din Istanbul, dar nu se putu concentra; citea același paragraf de zeci de ori. Îl aruncă cât colo și privi pe geamul bătut de ploaie.

Auzi însoțitorul de tren sunând din clopoțel pe coridor.

— Premier service, 'dames et messieurs, le dâner est servi, premier dâner 4

Nu-i era foame, dar ar fi fost ceva cu care să-și ocupe gândurile. Se ridică în picioare și ieși pe coridor.

Trenul avea un vagon cu două saloane separate, iar vagonul-restaurant era de cealaltă parte a acestora. Era prima dată când călătorea cu expresul Orient-Simplon și era impresionat; era foarte luxos. Saloanele și vagonul-restaurant aveau panouri din lemn de mahon și de tec, încrustate cu santal, iar pe pereți erau atârnate tablouri originale. Scaunele erau acoperite cu piele roșie stanțată, însoțite de garnituri la fel de scumpe, tacâmurile erau din argint curat și din porțelan de

Sevres. Paharele erau din cristal de Baccarat.

Un chelner în haină albă îi luă comanda în franceză: supă de legume, pilaf cu carne de prepeliță și un vin roșu din '37. „De ce nu?" își zise el. „Nu mă costă nimic."

Se rezemă de spătarul scaunului și își privi cu atenție comesenii. Mânca împreună cu dușmanul. Trenul era folosit zilele astea mai mult de șefii partidelor naziste care călătoreau de la Berlin în Balcani și invers, în misiuni diplomatice în țări-marionetă precum Bulgaria și România. Șeful serviciului german de informații, amiralul Canaris, și von Papen, ambasadorul Germaniei în Turcia, călătoreau frecvent pe ruta asta.

Nick încercă să-și imagineze cine erau comesenii lui și ce căutau în tren. Austriacul gras cu barbișon roșcat era mai mult ca sigur bancher; cei trei germani care vorbeau și râdeau la masa vecină făceau parte din serviciul german de informații; turcul cu garoafă roșie la butonieră și cu inelul gros din aur pe degetul cel mic părea prea prosper ca să fie cinstit. Și-l închipui în bazarul de mirodenii, făcând comerț cu opiu și secrete guvernamentale, bând cafea amară și fumând țigări turcești.

Atunci intră ea. N-ar fi putut fi mai șocat nici dacă chelnerul i-ar fi aruncat un pahar cu apă rece ca gheața în față.

Era cu Maier. El era îmbrăcat în uniformă; ea purta o rochie neagră, avea părul negru strălucitor, unghiile date cu lac roșu și ruj proaspăt pe buze. Simți că înnebunește de dorință.

Maier îl văzu. Îi zâmbi de parcă ar fi văzut un prieten bun.

— Liebling, privește! E englezul. Ce plăcere neașteptată!

Nick se ridică în picioare.

— E într-adevăr neașteptată, Herr Maier.

— O mai ții minte pe domnișoara Simonici, nu-i așa?

Englezul dădu ușor din cap în direcția ei.

— Domnișoară Simonici.

Fața ei era goală de orice expresie. Bărbatul încercă să citească ceva în ochii ei.

— V-ar face plăcere să stați cu mine?

— Doar pentru o clipă, răspunse Maier și se așezară cu toții

la masă. Așadar, Herr Davis, cu ce treburi în Sofia?

— Treburi de-ale ambasadei. Dar tu?

— Turism. Sofia e un oraș foarte frumos.

Nick nu era de aceeași părere, dar se prefăcu că e de acord.

— Totuși, cred că e mai bine să nu te atașezi prea mult de un loc. Din câte țin minte, îți plăcea mult și Bucureștiul.

Nick nu mușcă momeala.

— Te duci la Istanbul?

— Pentru puțin timp.

— Tot pentru turism? Războiul a fost bun cu tine. Ai parte de multe vacanțe.

Maier zâmbi. Îi plăcea jocul ăsta.

— Din păcate, de data asta e vorba de afaceri.

— Stai mult?

— N-am făcut planuri. Poate că ne vom vedea din când în când.

Daniela părea plictisită de discuția lor. Nick era conștient de prezența ei și ar fi vrut să fie singur cu ea, să vorbească cu ea, chiar dacă doar pentru câteva minute. Femeia îi evita cu grijă privirea.

Chelnerul aduse supa și Maier se ridică.

— Te deranjăm. Ar trebui să te lăsăm să mănânci în liniște.

Nick se ridică și el.

— Herr Maier. Domnișoară Simonici.

— Poftă bună! Îi ură ea și astea fură singurele cuvinte pe care i le adresă.

Maier o conduse la o masă aflată în celălalt capăt al vagonului-restaurant. Femeia se așeză cu spatele la englez. Bărbatul îi privi discutând, auzi râsul ei electrizant, care îl duse imediat cu gândul la holul slab luminat al hotelului Athénée Palace. Așadar, era încă amanta lui Maier. Îi spusese în seara aceea în foaier că era o actriță bună și Nick se întrebă dacă acum se prefăcea sau nu. Oare era fericită? Nu-și putea da seama.

Dar gelozia nu e un comesean bun. Englezul își pierduse pofta de mâncare. Împinse farfuria cu supă din fața lui și se hotărî să se întoarcă înapoi în compartiment. Când trecu pe lângă masa lui Maier, nu se uită la Daniela.

Cândva, se mulțumise să trăiască în amorțeală; acum avea un sentiment acut că pierduse ceva foarte important în viață. Nu simțise niciodată pentru o femeie ceea ce simțea pentru Daniela; era ca și cum ar fi trăit viața doar pe jumătate.

* * *

Daniela încercă să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea Maier, dar în mintea ei îl urmări pe Nick pe coridor până la compartimentul lui, încercând să-i explice totul fără să-l rănească. Maier discuta despre politică, fiind extrem de fascinat de propria deșteptăciune și intoxicat de importanța țării lui în lume și, prin extensie, de propria importanță, desigur.

O plictisea.

Acum îi explica meritele vinului Kavaklidere, un vin roșu pe care îl comandase pentru cină. Dar ea nu se putea gândi decât la englezul înalt îmbrăcat în costum, cu ochi albaștri și triști și cu o șuviță de păr negru căzută pe frunte, care se instalase în mod inexplicabil în inima ei.

Însoțitorul de tren îi făcu patul. După plecarea lui, Nick se dezbrăcă și stinse lumina. Stătu pe întuneric, privind cum ploaia rece bătea în geam. Se întrebă ce făcea Jennifer, se

gândi la fiii lui, crescând în Anglia fără el. Dar cel mai mult se gândi la Daniela, care dormea la doar câteva compartimente distanță. Nu-și dădu seama când ațipi, legănat de șuieratul melancolic al trenului, de zăngănitul roților, de scârțâitul panelelor din lemn. Fu deranjat dis-de-dimineață de o bătaie slabă în ușă. Întrucât avea somnul foarte ușor, se trezi numaidecât. Se dădu jos din pat și își puse halatul.

— Cine e?

Nu primi nici un răspuns.

Luă revolverul din buzunarul hainei, care era atârnată de ușă. Îl ținu ascuns și întredeschise ușa compartimentului.

Îi recunoscu mai întâi parfumul.

— Daniela?

Verifică holul. Nu mai era nimeni pe coridor, cu excepția însoțitorului de tren care moțăia pe scaun. Pe neașteptate, fata se lipi de el și îl sărută cu o pasiune care îl lăsă fără vlagă. Își dădu seama că încă mai ținea revolverul în mâna dreaptă și că arma nu avea siguranța pusă. Dumnezeule!

Vârî pistolul sub saltea. În compartiment era întuneric și nu putea vedea fața fetei.

— Ce cauți aici?

— Voiam să te văd între patru ochi.

— Și cu Maier cum rămâne?

— I-am spus că nu pot să dorm. Crede că sunt în salon.

— Dacă vine să te caute?

Daniela făcu o grimasă surprinzătoare.

— N-o să mă găsească, răspunse ea. Nu sunt acolo.

Nick o trase lângă el pe pat.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Când Siggi și-a făcut bagajele să plece din București, s-a hotărât să mă ia cu el. Bănuiesc că, dacă îți iei totul cu tine, nu mai e nevoie să cumperi aceleași lucruri când ajungi în alt oraș. Lucruri ca peria de păr, costumele de iarnă, amanta.

— Ce cauți aici? O întrebă el din nou.

— Am venit să te previn, șopti ea.

— Să mă previi?

— L-am auzit pe Maier discutând cu un colonel german în

gară. Te-au văzut urcând în tren și ofițerul îi spunea despre tine. Ei cred că ești spion. Colonelul i-a zis lui Siggi că poliția bulgară o să te dea jos din tren la graniță și o să te aresteze.

Nick fu cât pe ce să spună: „N-ar îndrăzni ei să facă asta." Dar cine știa ce ar îndrăzni oamenii să facă în Balcani? Europa o luase razna; cândva, un englez putea conta pe puterea și pe reputația țării lui ca să meargă nestingherit prin lume; dar acum nu mai era așa. Dacă îl vor aresta înainte de a ajunge la graniță, va dispărea pur și simplu, bulgarii se vor scuza, se va lansa o anchetă și, în tot acest timp, el va fi în cine știe ce ascunzătoare din fundul Bulgariei, torturat de experți pentru a divulga numele tuturor oamenilor lui de legătură din România și din Orientul Apropiat.

Simți că-l cuprinde frica.

Aprinse lampa de lângă pat. Era aproape două noaptea. Vor ajunge la graniță în mai puțin de o oră.

— De ce îmi spui asta?

— Tu de ce crezi?

— Nu știu, răspunse el.

I-o spunea pentru că îi salvase viața și se simțea îndatorată? Sau avea un alt motiv?

— Trebuie să plec, zise ea.

Se aplecă spre el și îl sărută din nou pe gură. Îi luă mâna și o duse la inima ei, iar el o ținu acolo doar pentru o clipă, apoi se ridică în picioare.

— Stai puțin! îi spuse Nick. Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce vrei să fac?

— Însoțitorul de la capătul coridorului. Vreau să-l faci să plece de acolo.

— Lasă totul în seama mea.

Îl sărută încă o dată.

— Ne vedem în Istanbul, zise ea și, cu această promisiune vagă, dispăru.

Nick lăsă ușa întredeschisă, o privi pe Daniela trezindu-l pe însoțitorul de tren și șoptindu-i ceva. Nu află niciodată ce poveste inventase pentru el, dar o femeie frumoasă care cere ajutorul pentru orice lucru prostesc, va obține întotdeauna ce-

și dorește, în timp ce un bărbat nu se va alege decât cu o ridicare din umeri și cu un refuz ostil. Însoțitorul, încă buimac de somn, o urmă pe fată în celălalt vagon prin ușa despărțitoare.

Nick știa deja ce avea de făcut.

Se îmbrăcă și își puse revolverul în buzunar. Tăie cordonul de la obloane cu un briceag și îl vârî în celălalt buzunar. Apoi deschise fereastra. Vântul rece îl izbi în față și ploaia udă perna de pe pat. Își puse paltonul, asigurându-se repede că are pașaportul în buzunar.

Cu puțin noroc, poliția bulgară va crede că a sărit pe fereastră. Cercetă încă o dată camera cu privirea. Mulțumit de pregătirile pe care le făcuse, se furișă afară pe coridorul pustiu.

* * *

Când deschise ușa despărțitoare care dădea spre vagonul-restaurant, zgomotul roților de tren îl asurzi. Respiră adânc în fața ușii din vestibul și se rugă să nu fie nimeni treaz la ora aia.

Vagonul-restaurant era gol.

Trecu repede pe lângă bucătărie. Auzi doi bucătari discutând, pregătind deja micul dejun.

Ușa următoare lega vagonul-restaurant de vagonul cu bagaje.

Își scoase revolverul din buzunar, dar nu trase piedica. Nu avea intenția să-l folosească; era doar pentru intimidare.

Paznicul dormea dus. Sforăia și îi curgea salivă din gură pe mâneca uniformei.

Dacă ar fi fost un film, dacă el ar fi fost Robert Coleman sau Errol Flynn, l-ar fi lovit pe paznic în cap cu patul revolverului și omul ar fi căzut inconștient la pământ. În viața reală însă, Nick știa din experiență că, dacă nu-l loveai destul de tare, omul fie începea să țipe, fie se înfuria la culme, și, dacă îl loveai prea tare, îi spărgeai capul și îl omorai sau își pierdea atât de profund cunoștința, încât înceta să mai respire sau se îneca cu propria vomă. Nu voia să riște să-i facă așa ceva unui biet francez care avea o meserie cinstită, deși cam plictisitoare, unui om care avea poate o soție și o familie

acasă. La fel ca el, majoritatea angajaților din cadrul căilor ferate nu-i suportau pe naziști și unii din ei erau chiar în slujba serviciilor secrete britanice.

Omul se trezi când Nick trase piedica revolverului chiar lângă urechea lui.

Bărbatul îi spuse în franceză ce voia de la el. Paznicul era încă buimac de somn și tremura de frică atât de tare, încât de-abia putea sta în picioare. Lui Nick i se făcu milă de el.

Omul se dezbrăcă de haine și rămase în chiloți. Nu era o priveliște prea frumoasă. Nick îl obligă să descuie vagonul de bagaje și îl împinse înăuntru. Îi legă mâinile la spate cu cordonul de la oblonul din compartimentul lui și îi puse un căluș la gură, folosind o bucată de pânză roșie tăiată dintr-un steag de semnalizare.

După ce termină, se dezbrăcă și el de haine. Paznicul făcu ochii cât cepele. „Crede că o să mă dau la el", se gândi Nick cu dezgust. Până și un etonian ar fi ales pe cineva mai ispititor.

Nick îi repetă că nu avea intenția să-i facă vreun rău, apoi se îmbrăcă cu uniforma paznicului. Pantalonii erau prea scurți, iar haina era prea largă. Fu nevoit să strângă cureaua până la capăt ca să nu cadă pantalonii de pe el. Îl lăsă pe paznic ghemuit pe podea lângă lada care conținea arhiva consulatului. Când se întoarse în compartimentul paznicului, simți că trenul încetinește. Ajunseseră la graniță.

Stătu la pupitrul paznicului, privind fix ușa care ducea la vagonul-restaurant. Auzi strigăte pe peron. Inima îi bătea cu putere. Își aminti cuvintele Danielei: „Ne vedem în Istanbul."

Știa că era o nebunie; un bărbat pe care îl îngrijorează pierderea unei femei atunci când ar putea să-și piardă curând propria viață trebuie să fie un pic nebun. Ce spusese Max? Că dragostea e o nebunie divină. Oare asta era? Era îndrăgostit de ea?

Își simți palmele ude și le șterse de pantalonii uniformei. Ascunsese revolverul sub pupitru.

Nu-l vor prinde, orice s-ar întâmpla. Moartea era mai ușor de contemplat decât tortura. Se întrebă ce-ar zice Jennifer dacă el

nu s-ar mai întoarce. Se gândi de asemenea la cei doi băieți ai lui și speră că într-o zi aceștia vor fi mândri de el.

Se gândi la Daniela și se gândi la soția lui. Se gândi cum ar fi să moară și se întrebă de ce apropierea morții îl face pe om să se simtă atât de viu.

„Concentrează-te Nick! Păstrează-ți mintea limpede!”

Afară, ploaia cădea undeva peste un loc pustiu din Balcani și oameni urâți în uniforme cenușii se puneau la adăpost, uitându-se strâmb la vremea mizerabilă; dar el era dorit și era în pericol, iar lumea nu mai fusese niciodată atât de luminoasă. Ura războiul ăsta blestemat și în aceiași timp voia să dureze la nesfârșit.

* * *

Nick auzi zgomot de pași în vagonul-restaurant. Veneau.

Erau trei la număr, în uniforme maro jegoase, cu mâneci uzate și cu gulere murdare de la transpirație. Aveau bărbi țepoase și mustăți prost îngrijite: țărani care încercau să arate ca niște generali. Unul din ei îi spuse ceva în bulgară, iar el răspunse în franceză, așa cum ar fi răspuns adevăratul paznic. Se uitară încurcați unii la alții. Nick știa de la Daniela că polițiștii căutau un pasager pe nume Peter Box, numele fals sub care călătorea el.

— Non, monsieur, nici un domn cu numele ăsta sau cu vreun alt nume nu a trecut pe aici, răspunse englezul cu respect.

Polițistul își mușcă șovăitor buza. Ezitarea lui îl convinse pe Nick că planul său avea să funcționeze și se relaxă, vârându-și revolverul înapoi în buzunar.

Unul din polițiști trecu pe lângă colegii lui și se îndreptă spre vagonul de bagaje, dar Nick sări în picioare și i se puse în drum. Polițistul își umflă pieptul, ochii lui negri fiind la doar câțiva centimetri de fața lui Nick. Avea o respirație urât mirositoare. Nick se întrebă ce avea să facă.

Polițistul șovăi.

Statură acolo, nas în nas. În cele din urmă, spre ușurarea lui Nick, omul se retrase. Se întoarse și ieși din vagon, făcându-le semn celorlalți să-l urmeze. Englezul se prăbuși pe scaunul paznicului. Picioarele începură să-i tremure fără să le poată

controla. Era din pricina adrenalinei.

Trenul părăsi linia moartă. Nick se duse în spatele vagonului, unde se afla o ferestruică. Se opriră din nou dincolo de granița turcă, dar nu veni nimeni în vagonul de bagaje și, în cele din urmă, fură lăsați să treacă.

Era în siguranță.

Se îmbrăcă din nou cu hainele lui și trecu prin vagonul-restaurant și prin saloane, îndreptându-se spre compartimentul său. Când ieși din salon, însoțitorul se holbă uimit la el. Nick îi zâmbi și îi ură o dimineață bună.

Era frig în compartiment. Fereastra rămăsese deschisă. O închise și se uită în jur. Polițiștii bulgari răsturnaseră tot conținutul valizei lui pe jos. Era mai degrabă frustrare decât eficiență. Își adună hainele și le vârî la loc în valiză.

Patul era ud leoarcă. Nu prea mai conta, pentru că știa că acum nu mai putea dormi.

Se uită pe fereastră. Era întuneric afară și Nick văzu reflectându-se în geam imaginea unui englez slăbănog care ținea în poală un revolver Webley. Ascultă ritmul roților de fier pe șine, își aminti sărutul Danielei, își aminti că fata tocmai îi salvase viața și își aminti, de asemenea, promisiunea pe care ea i-o făcuse la despărțire: „Ne vedem în Istanbul.”

Imaginea lui începu să piară pe măsură ce se lumina de ziuă. Se trezi în schimb uitându-se la un răsărit de soare rece, la ruinele de un galben murdar ale Bizanțului care se zăreau printre chiparoșii negri. Trenul merse de-a lungul zidurilor dărăpănate de la malul mării.

Pentru o clipă, farul lumină cocioabele sinistre și întunecate de lângă șinele de tren. Trecură pe lângă marele harem al lui Suleyman, pe lângă palatul Topkapi și pe lângă nișele din ziduri unde capetele dușmanilor sultanului fuseseră cândva hrană pentru corbi.

Istanbul putea părea o ruină murdară sau o mărturie importantă a istoriei; depindea de starea de spirit a omului care îl privea. În dimineața asta, orașul îi insuflă lui Nick speranță, ceea ce era într-adevăr un sentiment periculos.

* * *

Donaldson îl aștepta pe peronul gării Sirkeçi; Abrams, care fusese trimis sub acoperire în Biroul de Control al Pașapoartelor din Istanbul, îl însoțea.

Când se dădu jos din tren, Nick îi luă imediat deoparte și le povesti ce se întâmplase.

— Ar fi mai bine să pleci numaidecât de aici, îl sfătui Donaldson.

Spre necazul englezului, atașatul nu părea nici surprins, nici impresionat de felul în care scăpase de pericol. Nick trimise un hamal să-i aducă bagajele și se îndreptă spre ieșire.

Era deja într-un taxi, traversând podul Galata și dirijându-se spre Pera, când vagonul de bagaje fu descuiat de funcționarii gării și paznicul fu descoperit în chiloți și legat fedeleș, în spatele unei lăzi mari. Începu imediat căutarea călătorului din compartimentul B, dar fără succes.

* * *

Îl văzu în marea de oameni și de hamali de pe peron, înainte ca el să dispară pe poarta gării, un englez într-un costum gălbui, distingându-se în mijlocul turcilor mai scunzi. Când îl pierdu din vedere, fu copleșită de vină și de suferință. Viața era atât de crudă!

Maier o luă pe după umeri. Ea se întoarse și îi zâmbi liniștitor.

* * *

Arhiva fu încărcată într-un camion și transportată la consulat, unde șeful Partidului Țărănesc Bulgar, până de curând liderul mișcării de rezistență din țara lui, ieși din ladă înfometat, epuizat, dar teafăr. Întrucât supraviețuise călătoriei fără să mănânce nimic altceva decât două portocale, i se servi un mic dejun copios și fu felicitat pentru că scăpase de închisoare și probabil de la moarte. Un Abrams lipsit de milă îl interogă timp de cinci ore înainte de a-i permite în sfârșit să se odihnească.

Întrebările pe care poliția turcă i le puse consulului cu privire la un englez pe nume Peter Box fură descurajate cu politețe. Diplomatul răspunse că regreta, dar consulatul nu cunoștea pe nimeni cu numele ăsta.

Chestiunea fu repede îngropată sub un maldăr de hârțoage într-un birou din Beyoglu și nu se mai auzi niciodată de ea.

Consulatul aranjase ca Nick și restul personalului legației din București să locuiască temporar în hotelul Pera Palas. Nick îi ceru hamalului să-i ducă valiza în cameră și, după plecarea acestuia, englezul ieși pe balcon să fumeze o țigară. Vântul rece îi tăie răsuflarea, îl înviora.

Ploaia cădea mărunt peste Corn, iar bărcile de pescari și feriboturile dispăruseră din vedere. Vântul era sărat și destul de rece ca să-ți înghețe oasele.

Ninsese cu o săptămână în urmă și cocoloașe murdare de zăpadă rămăseseră ca o spumă, atârnând de acoperișurile caselor și umplând jgheaburile.

Nick își pipăi fața cu o mână: trebuia să se radă. Evenimentele din noaptea precedentă păreură deodată ireale.

„Ne vedem în Istanbul."

Daniela era acolo, undeva. Trebuia să o vadă din nou.

* * *

Istanbulul nu era un singur oraș, ci trei: vechiul Istanbul era în Seraglio, cartierul conservator, ale cărui moschee și haremuri îi dădeau orașului faimoasele lui forme; de cealaltă parte a Cornului de Aur era o altă lume, o lume a barurilor, a cluburilor de noapte și a restaurantelor din jurul pieței Taksim, cartierul european Pera; iar în capătul celălalt al Bosforului era Scutari, în Asia.

Romanii îl numeau Bizanț și, mai târziu, Constantinopol, unde Iustinian a construit măreața biserică Sfânta Sofia, o capodoperă din piatră care, și după cinci sute de ani, continua să domine vechiul cartier. Otomanii cuceriseră orașul și îl transformaseră, iar linia orizontului stătea mărturie sultanilor și pașilor care trăiseră acolo, moscheele mărețe ale lui Suleyman, Rustem și Baiazid înălțându-se deasupra pâlcurilor de case din sudul Cornului, în timp ce elegantul Turn al Dreptății se ridica dintre chiparoșii din Seraglio, unde sultanii își aveau odinioară haremurile.

Atatürk fusese cel care redenumise orașul, cu doar câțiva ani înainte, dar pentru multe familii europene vechi el era tot

Constantinopol și doar pe cele mai noi hărți apărea sub numele de Istanbul.

Nick își aminti când ajunsese acolo pentru prima dată, venind de la Constanța. După ce trecuse pe lângă întunecata fortăreață Rumeli, orașul apăruse ca o explozie de lumină. În comparație cu Bucureștiul, un oraș prins în ghearele iernii, ale fricii și ale hranei insuficiente, era ca și cum ai fi fost eliberat dintr-o închisoare.

Turcia reușise acolo unde România eșuase: nu se implicase în război, în ciuda eforturilor Londrei și Berlinului de a o atrage în conflict. Hitler voia ca Turcia să fie pe post de bază de unde să lanseze atacul împotriva Rusiei și Orientului Mijlociu, iar englezii voiau ca turcii să-i ajute să-i alunge pe germani din Balcani. Dar chiar și Leul și Vulturul erau pretendenți noi în comparație cu rușii; de un secol întreg aceștia voiau să obțină controlul asupra Dardanelelor și acces nestingherit la Marea Mediterană. Războiul le oferea acum această șansă.

Dar președintele Turciei, Inonu, se ținuse tare și nu-și implicase țara în conflict. Marele război din urmă cu aproape douăzeci de ani fusese dezastruos pentru turci și președintele era hotărât să nu se mai lase târât în altul. Economia era la pământ, iar armata era prea mică și prea prost echipată pentru a apăra țara. Militarii rămăseseră cu treizeci de ani în urmă în ceea ce privea echiparea, nu aveau blindate, nu aveau avioane și nici artilerie antiaeriană. Intrarea în război alături de aliați sau de germani nu ar fi dus decât la o catastrofă, în loc de asta, Inonu semna tratate de prietenie cu toți jucătorii importanți și încerca să-l împace pe fiecare.

Dar neutralitatea Istanbulului făcea ca orașul să fie un magnet pentru refugiații disperați din Bulgaria, Grecia, Ungaria, Iugoslavia și România. Aceștia sporiseră populația orașului cu sute de mii de suflete, împovărând și mai mult o țară unde mulți sufereau deja de foame și de sărăcie.

Neutralitatea atrăgea și un alt gen de rezidenți. La fel ca în București, nenumărați agenți străini și spioni operau acum din consulate, restaurante și hoteluri. Nick numărase vreo șaptesprezece servicii secrete străine care operau acolo la

sosirea lui, transformând orașul într-un câmp de luptă camuflat, unde manierele elegante și limbajul politicos ascundeau motive josnice.

Iar englezul făcea și el parte dintr-o astfel de categorie.

Consulatul britanic era în Pera, o clădire enormă în stil victorian, aflată lângă bulevardul Istiklal. Era în cartierul european al orașului, care data din Evul Mediu, când Pera era așezare italiană. Spre deosebire de vechiul oraș, linia orizontului era dreaptă, cu excepția Turnului Genovez, construit mai întâi ca o fortăreață, utilizat apoi ca loc de reperare a incendiilor, iar acum folosit mai mult pe post de panou publicitar gigant.

Pe străzile întunecate și pietruite ale cartierului se aflau bănci, birouri și magazine, tramvaiele circulând încolo și încoace pe bulevardul Istiklal, echivalentul străzii Oxford din Anglia.

Nick ajunse la birou la ora 9.30 și urcă pe scara din spate, căci intrarea principală era rezervată diplomaților obișnuiți. Avea două birouri, o cameră pentru arhivă și o secretară, pe același palier cu agentul de pază și cu camera unde se cifrau mesajele. Ca atașat militar adjunct, trebuia să intervieveze bărbați și femei de toate naționalitățile care veneau să-l viziteze pe consul când treceau prin Istanbul. Erau refugiați, oameni de afaceri, diplomați, birocrați și politicieni care își pierduseră funcția din pricina războiului. Nick îi interoga pe toți și de multe ori obținea informații valoroase; uneori reușea chiar să-i recruteze ca agenți.

Celorlalți colegi ai lui din consulat li se explicase că Nick îl ajuta pe atașatul militar, preluând câteva din sarcinile acestuia, dar numai Donaldson, consulul și Abrams știau cu ce se ocupa el de fapt. Din experiența lui Nick, în toate consulatele și ambasadele unde fusese trimis, toți credeau că sunt suficient de discreți ca să știe totul, dar nu prea era așa. Trebuia să aibă grijă ce le spunea colegilor lui din consulat, să fie la fel de atent cum era în cea mai aglomerată cafenea din Istanbul.

Se duse direct în biroul lui Donaldson. Era și Abrams acolo,

și Nick le povesti ce se întâmplase cu o noapte înainte în trenul cu care se întorsese de la Sofia. Donaldson îl felicită pentru succesul misiunii și pentru felul în care scăpase de poliția bulgară.

— Dar de ce te-a ajutat femeia asta? îl întrebă Donaldson.

— Am recrutat-o în București, la instrucțiunea domnului Abrams, răspunse el.

Era o inversare subtilă a faptelor reale. Cât de conștiincios părea!

— Fratele ei a fost arestat și probabil ucis de Garda de Fier, iar fasciștii au pus mâna pe banca și pe casa familiei ei. Pe tatăl ei l-au aruncat în închisoare.

— De ce?

— E evreică.

— Evreică?

Donaldson se uită la Abrams. Cei doi schimbară o privire.

— Și e amanta lui Maier? întrebă Donaldson.

— Da.

— El știe că e evreică?

— Nu cred că împărtășește părerea ariană despre puritatea rasei. În plus, Daniela Simonici este o femeie foarte frumoasă.

— Ne ajută pentru că urăște germanii?

— Există o oarecare prietenie între noi. Am ajutat-o de câteva ori în București.

— Serios? făcu Donaldson.

Nick se întrebă ce gândea Donaldson. Abrams puse ceașca de ceai pe farfuriuță și zise:

— Ar trebui s-o exploatăm ca potențial agent, informațiile pe care ni le-a furnizat în București s-au dovedit în cele din urmă a fi foarte valoroase.

— Crezi că lucrul ăsta e posibil, Davis? întrebă Donaldson.

Nick privi pe fereastră la acoperișurile și la casele din lemn îngrămădite în jurul Cornului.

— Da, e posibil.

— O poți contacta?

— Nu știu unde este.

— Poate că te va contacta ea, zise Abrams.

— Sper.

Donaldson bătu cu degetele în masă. Părea întristat.

— Ei bine, ține-ne la curent, spuse el.

* * *

Prima sarcină a lui Nick fu să restabilească rețeaua pe care începuse s-o construiască în București. Cei mai eficienți informatori ai lui nu fuseseră ca Daniela Simonici, ci angajați obișnuiți ai căilor ferate. Când devenise clar că urmau să părăsească Bucureștiul, englezul începuse să construiască o rețea în interiorul României; recrutase deja doi însoțitori de tren din expresul Orient-Simplon, precum și un frânar și un conductor care călătoreau în mod regulat cu trenurile turcești care se îndreptau spre Sofia sau spre București. În timp ce Turcia rămânea neutră, trenurile continuau să călătorească nestingherite spre toate capitalele din Balcani ocupate de germani, iar angajații căilor ferate reușeau să treacă ilegal peste graniță bani și documente; și, ca să adune informații, nu aveau nevoie de stații de emisie-recepție voluminoase, pentru că se întorceau frecvent la Istanbul și puteau da raportul în persoană.

Frânarul se dovedise extrem de valoros. Avea privirea ageră și o memorie excelentă. Dăduse în mod regulat rapoarte despre mișcările trupelor germane și despre potențiale ținte ale atacurilor cu bombă din România și din Bulgaria.

Principalul lor scop era acum să încerce să anticipeze următoarea mișcare a lui Hitler în Balcani. Va ataca Rusia sau Turcia? Nu le putea lovi pe amândouă. Va invada Grecia sau Iugoslavia? Nick citea nenumărate rapoarte, încercând să găsească anumite tipare, dar era ca și cum ar fi încercat să refacă un puzzle care reprezenta aproape în întregime un cer.

Autorul editorialului din principalul cotidian al Istanbulului, Cumhurriyet, nu avea nici o îndoială: „Pentru Germania, un război îndelungat înseamnă înfrângerea. Adevărata țintă a lui Hitler este Imperiul Britanic, prin urmare nu va ataca Turcia.”

Nick își închipuia că asta spera și președintele Inonu. Serviciul turc de informații estima că germanii ar cuceri Istanbulul în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Deja mulți

turci fugeau din oraș; nu mai găseai nici un loc liber în tren sau pe vapor zilele astea.

Chiar și previziunea lui Abrams era întunecată.

— Cel mult o lună, zisese el. Eu nu mi-aș despacheta lucrurile. Curând o să plecăm din nou.

O sirenă răsună jalnic în tot orașul, întrerupându-i gândurile. Un alt exercițiu.

Telefonul începu să sune.

— Davis.

— Eu sunt, zise o voce.

— Daniela?

— Trebuie să ne întâlnim.

— E totul în ordine?

— Nu pot să vorbesc acum. Hotelul Askatliyan. Ora două.

Fata închise telefonul.

* * *

Hotelul Askatliyan era la capătul mai sărăcăcios al bulevardului Istiklal, un hotel mare, în stil victorian, a cărui glorie apusese. Din holul dărăpănat, Nick văzu chelneri în haine care fuseseră cândva albe plimbându-se printre cei câțiva meseni aflați într-o sală imensă și slab luminată, cu stâlpi spiralați și cu decorații aurite care se scorojeau. Dormitoarele erau mai celebre pentru gângăniile din paturi decât pentru luxul lor.

Nick împinse ușile grele din lemn de mahon și intră în bar. Puse pe tejgheaua de marmură două pahare cu vodcă amestecată cu vermut și așteptă. Ea întârzie un sfert de oră. Când în cele din urmă sosi, n-o recunoscu: nu era machiată, purta ochelari de soare și avea pe cap o eșarfă din mătase, de culoare verde ca jadul. Se așeză pe scaun.

— Așadar, ai scăpat de poliția bulgară, zise femeia.

Lui i se tăie respirația, lucru care i se întâmpla mereu când era lângă ea. Voia atât de mult s-o strângă în brațe!

— Unde e Maier?

— E plecat pe undeva cu afaceri.

Îl privi pe deasupra ochelarilor ei de soare, un accesoriu inutil și extravagant. Era întuneric în bar, chiar și la acea oră

din zi, lumina galbenă a soarelui pătrunzând prin găurile din perdelele de mătase uzate.

— Ai provocat multă agitație la graniță. Polițiștii alergau de colo-colo pe coridoare, strigând și intrând în toate compartimentele. Se zvonea că cineva a sărit din tren.

— Maier ce a zis de asta?

— Siggi n-a spus nimic. Nu știu niciodată ce gândește.

— N-a bănuit că ai fost și tu implicată?

Daniela păru cu adevărat șocată.

— De ce-ar crede așa ceva?

Pentru ea era de neconceput ca cineva s-o bănuiască. Oare era o mincinoasă chiar atât de desăvârșită?

— Știi, n-am fost sigură că ești teafăr decât când am ajuns în Istanbul. Ești foarte deștept.

Nick fu încântat că fata fusese îngrijorată din pricina lui și flatat că îl credea deștept.

— Mulțumesc.

Ea luă o înghițitură de vodcă cu vermut.

— Soția ta e în Istanbul?

— Nu. S-a întors în Anglia.

Daniela își puse mâna mică și palidă peste a lui, un gest atât de tandru și de intim, încât, pentru o clipă, bărbatul nu știu ce să spună. Urmă o tăcere lungă și dureroasă. Chiar și acum, când avea ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare și părul acoperit cu o eșarfă, tot frumoasă era. Dar ar fi dorit-o chiar dacă ar fi fost îmbrăcată cu un sac.

— Prin urmare, ești tot amanta lui Maier? întrebă bărbatul.

— Mă tratează destul de bine.

— Dar nu-i urăști pe oamenii ăștia? L-au închis pe tatăl tău și ți-au luat casa și afacerea.

— Că-l urăsc sau nu pe Maier nu schimbă ce mi s-a întâmplat mie și Bucureștiului. Oricum, Siggi a fost cel care m-a ajutat să-l eliberez pe tata. A fost bun cu mine.

— O să fie la fel de bun dacă o să afle că ai fost aici?

— El mi-a zis să vin.

Îi trebuiră câteva clipe lui Nick ca să înțeleagă ce vru ea să spună. Apoi, după ce înțelese, i se păru atât de evident, încât

se miră că nu bănuise imediat.

— Vrea să mă seduci și apoi să spionezi pentru el.

— Nu știe că m-am întâlnit în compartiment cu tine.

— De ce îmi spui asta?

— Știi că în realitate nu e om de afaceri.

El încuviință din cap.

— E colonel în serviciul german de informații, zise ea direct.

Apoi adăugă:

— Ceea ce înseamnă că aș putea în schimb să spionez pentru tine.

Dumnezeule! perspectiva asta îl năucise încă de când o menționase Donaldson. Nu numai că ar putea fi o lovitură dată serviciului german de informații, dar i-ar da lui motive și ocazii s-o revadă pe Daniela. Și acum, iat-o că sugera chiar ea lucrul ăsta!

— E periculos, zise el.

— M-ai întrebat dacă îi urăsc pe fasciști. Faptul că-l urăsc pe Maier nu-i alungă pe germani din țara mea. Dar dacă te ajut pe tine, e ca și cum aș face ceva pentru toți cei care au murit, nu-i așa?

— De ce vrea Maier să mă spionezi?

— Crede că lucrezi pentru serviciul secret britanic.

Nick o privi fix. Femeia îi susținu privirea.

— Și ai spiona pentru noi în schimb?

Ea încuviință din cap.

— Cum?

— Maier lasă hârtii înșirate peste tot. Le-am văzut. Sunt documente oficiale.

— Știi germană?

— Desigur. Dar aș putea să le copiez pentru tine.

— Nu. Va trebui să-ți facem rost de un aparat de fotografiat.

— Las asta în seama ta. Trebuie să-mi spui cum se face. Ține minte, trebuie să pară că te spionez cu adevărat, așa că trebuie să-mi dai ceva să-i duc lui Maier.

Își termină băutura.

— Acum trebuie să plec. Mai vorbim.

Se aplecă și-l sărută, lăsându-i pe buze gustul rujului ei și în

nări mirosul plăcut al parfumului, făcându-l să vrea și mai mult.

Barmanul se uită la el: „Englez norocos ce ești!” se gândea omul.

„Dacă ai ști tu!” își zise Nick. „Jucăm un joc periculos, nu sunt sigur că știu toate regulile.”

Dragă Nick, Ce mai faci? Mă gândesc la tine tot timpul și mă întreb dacă ești teafăr.

Anglia e foarte deprimantă. Încă se vorbește despre o invazie și toți bărbații care nu sunt destul de potriviți pentru armată sunt în Garda Internă și patrulează pe străzi cu puști de pe vremea primului război mondial. Chiar și unchiul Ernest s-a înrolat, deși era prea bătrân pentru ultimul lot. Nu cred că germanii vor avea vreo șansă dacă vor veni aici – ar muri de râs.

Băieții au crescut foarte mult, nici nu i-ai mai recunoaște. James e deja mai înalt ca mine și se descurcă foarte bine la școală. Richard a devenit un băiat studios, cu toate că e puțin cam timid. Sunt sigură că o să-i treacă.

Sirenele sună în fiecare noapte. Peste tot se văd case dărâmate de bombe. Avem propriul adăpost în grădină și, când încep să sune sirenele, fugim afară și ne adăpostim acolo. Avem și o lampă cu gaz, așa că putem citi și juca jocuri; e destul de confortabil. Băieții cred că totul nu e decât o glumă proastă. James vrea ca războiul să continue destul cât să poată deveni el pilot într-o zi.

Dragul meu, să ai grijă de tine. Te rog să-mi scrii când vei putea.

Jennifer.

* * *

Se întâlniră iar două seri mai târziu, la hotelul Askatliyan. Ea întârzie din nou. O aștepta nerăbdător la bar, simțind un nod în stomac la gândul că s-ar putea ca fata să nu mai vină deloc. Daniela își făcu în cele din urmă apariția, purtând o eșarfă și un palton lung, pe care nu și le dădu jos. Era frig în bar; frig ca într-un mormânt.

Nick o conduse la o masă din colț și îi dădu cutia pe care i-o

adusese. O deschise și îi arătă dulciurile dinăuntru.

— Aparatul de fotografiat e în interiorul capacului, zise el. Dacă va fi bănuitor când vei duce cutia acasă, îi poți arăta că sunt dulciuri adevărate înăuntru.

— De ce ar fi bănuitor?

Bărbatul dădu din umeri. Probabil că nu prea înțelegea relația ei cu Maier. Exista acum o parte din el care era nerăbdătoare să înceapă misiunea, profesionistul din MI6 care voia să afle secretele unuia din cei mai importanți agenți ai serviciului german de informații din Balcani. Totuși, o altă parte din el nu voia s-o expună pe Daniela la un astfel de pericol. Nu avusese niciodată intenția să o folosească în felul ăsta, atunci când o văzuse pentru prima dată în acea seară în București.

— Știi să folosești un aparat de fotografiat? întrebă Nick.

— Pot învăța.

— Trebuie să potrivești corect distanța. Din pricina clarității.

Ea încuviință nerăbdătoare din cap. Bărbatul își dădu seama că fata nu-l asculta. Când luă paharul cu vodcă de pe masă, mâinile ei tremurau. Se uită la el pe deasupra paharului, iar privirea ei îi transmise un mesaj.

Expresia de pe fața fetei era aproape sălbatică.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, se auzi Nick spunând. Când sunt cu tine, nu mă pot gândi la nimic altceva.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, zise ea.

— Nu-mi pasă, replică el. Nu vreau decât să rămâi cu mine.

Daniela se apropie de el și bărbatul îi simți răsuflarea pe obraz.

— Da, șopti ea.

Nick o luă de mână și ieșiră amândoi din bar.

* * *

Stătea cu spatele la el, uitându-se pe fereastră la cerul de culoarea dudei. Cântecul muezinului care chema credincioșii la rugăciunea de seară răsuna peste tot în vechiul oraș. Femeia se contura pe fundalul întunecat al măreței moschei a lui Suleyman, aflată de cealaltă parte a Cornului; amurgul se

apropia cu repeziciune.

Daniela stătu așa multă vreme și nu se întoarse decât atunci când el o atinse ușor pe umăr. Nick văzu o lacrimă alunecându-i pe obraz.

— Nu știu dacă ar trebui să facem asta, zise ea.

El îi luă fața în mâini și o sărută cu blândețe pe gură.

Allah Akbar, Allah Akbar. Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare. Veniți la rugăciune!

Bărbatul o mângâie pe obraz. Ea îi luă mâna și îi sărută degetele. Nick fu surprins și nedumerit de lacrimile ei. Nu înțelegea de ce plânge. Totuși, lui nu i se părea că fac un lucru rău.

— Nu plânge! șopti el.

Îi descheie rochia, fără să-și ia ochii de la fața ei, și o lăsă în jos, dezgolindu-i umerii; simți sânii delicați ai femeii atingându-i mâinile. Ea tremură la atingerea lui.

El se aplecă să-i sărute gâtul.

— Te rog! șopti ea.

Respiră parfumul pielii ei mătăsoase. O sărută din nou și îi simți trupul încordându-se cu disperare. Femeia gemu când limba lui trasă conturul sânilor ei.

Geamătul se transformă în suspin, suspinul în lacrimi, apoi Daniela începu să plângă. Se încolăci sub el și Nick fu nevoit s-o ajute să se întindă pe pat.

— Daniela, șopti el.

Femeia nu putu să-i spună cât de mult se săturase de bărbații care o foloseau, cât de dezgustată era de ea însăși din pricina nenumăratelor nopți în care se dăruise unor străini în schimbul supraviețuirii și al unui strop de bunătate. Acum exista un bărbat pentru care simțea într-adevăr ceva și nu putea face cu el ceea ce făcea cu toți ceilalți. Nu voia decât ca el s-o țină în brațe.

Și Nick chiar așa făcu. O duse în pat și o lăsă să se încolăcească plângând la pieptul lui, o sărută pe frunte, o mângâie pe păr și o lăsă să-și verse amarul, mirându-se de această ființă frumoasă și misterioasă care intrase în viața lui și amenința acum să i-o întoarcă pe dos.

* * *

Daniela deschise ochii.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Mai stai aici puțin.

— Te-am dezamăgit.

Nick dădu la o parte o șuviță de păr de pe fața ei.

— E în regulă. Nu trebuie s-o facem dacă nu vrei.

Daniela îl sărută, cu fața lipicioasă din pricina lacrimilor care se uscaseră. Părea ceva ireal.

— Dragul meu, șopti ea. Dragul meu.

Bărbatul respiră parfumul părului ei, parfumul unei alte femei, și îi simți vena zvâcnind ușor când o sărută pe gât.

Era o tandrețe la care nu se așteptase. Ea îi luă fața în mâini și îl lăsă să o sărute, fără să-și închidă ochii.

El nu bâjbâi în întuneric, așa cum făcuse mai tot timpul vieții lui de om însurat. O privi în ochi și intimitatea asta îl șocă și îl surprinse mai mult decât parfumul ei neobișnuit și trupul necunoscut care se afla lângă el în pat. Ce făcuse cu viața lui de nu avusese niciodată astfel de sentimente? Tandrețea fu cea care îl emoționa. Îi spuse în șoaptă că era frumoasă, iar ea oftă și îi zâmbi de parcă ar fi fost iubiți de multă vreme. Își trecu degetele prin părul lui și, când el pătrunse în interiorul ei, nu-și luă ochii de la fața lui. Rămaseră așa parcă o veșnicie, fără să se miște, iar tristețea și regretul din privirea ei îl înduioșară.

Dulceața ei îl luase prin surprindere. O dorise cu disperare, totuși o posedă cu blândețe, iar ea îi șopti cuvinte în limba ei maternă, cuvinte pe care el nu le înțelese, dar își dădu seama ce însemnau după dorința din vocea ei.

Dăruirea ei fusese neașteptată. Nick fu răbdător și, când ea ajunse în momentul culminant, simți că îl zgârie cu unghiile pe spate și că începe să plângă.

Daniela își trase sufletul și rămaseră nemișcați multă vreme; se priviră în ochi, așteptând, neclintiți, până când așteptarea deveni insuportabilă și atunci nu mai așteptară. În cele din urmă, o mișcare aproape imperceptibilă a buzelor ei îl făcu să-și piardă capul. Se întâmplă în timp ce Nick o privea în ochi și

femeia se uită la el cu o uimire atât de dulce, de parcă n-ar mai fi văzut vreodată un bărbat făcând așa ceva.

Era o clipă vinovată furată zeilor. Ea era amanta altui bărbat; el era soțul altei femei.

* * *

Daniela se dădu jos din pat și-și căută hainele pe podea. În timp ce o privea pregătindu-se de plecare, Nick își reaminti că nu era decât un moment de nebunie, o aventură, nimic mai mult. Dar, în vreme ce o parte din el se distanța de ea, o altă voce din interiorul lui se întreba cum ar putea-o convinge să mai rămână puțin.

— Și acum? întrebă Nick.

Avea senzația că înghițise o piatră.

— O să fac tot ce pot. Să nu te aștepți la rezultate imediat. Va trebui să aștept ocazia potrivită.

— Nu m-am referit la aparatul de fotografiat, ci la noi.

Ea se întoarse și îi zâmbi dulce-amar.

— Ne vom revedea curând.

— Cum te pot găsi?

Daniela își puse dresurile.

— Nu poți. O să te sun eu.

Femeia se ridică în picioare și își netezi rochia, apoi se aplecă spre el și-l sărută. Ieși din cameră fără să mai spună nimic. Bărbatul își luă cămașa de pe jos. Era impregnată cu parfumul ei. Deja îi era dor de ea.

* * *

Daniela găsi un taxi în fața hotelului de pe bulevardul Istiklal și se urcă în el. Nu era bine; nimic nu era bine. Nu era ceea ce voia ea. Nu putea ieși nimic bun din asta.

Viața ei o dezgusta atât de mult, încât uneori se gândea să se arunce de pe podul Galata. Supraviețuise, dar poate că adevărații norocoși erau Levi și ceilalți, pentru că totul se terminase pentru ei și nu mai erau nevoiți să se lupte cu viața asta îngrozitoare.

Dar mai era Nick; îi spusese niște lucruri minunate, lucruri pe care tânjise de mult să le audă. Găsise în sfârșit un bărbat pe care îl dorea și care voia de la ea mai mult decât o noapte,

dar poate că îl găsise prea târziu.

Se mutase într-o casă din apropierea măreței moschei a lui Suleyman și avea un balcon cu vedere spre Corn. Era lângă piața de fructe, într-un labirint de curți dărăpănate și străzi înguste și pietruite, străjuite de case al căror lemn era putrezit și înnegrit de vreme.

Casa era plină de mobilă din lemn de mahon negru și mirosea puternic a tutun turcesc, favoritul fostului proprietar. Parchetul era acoperit cu covoare stacojii de Buhara, iar pe pereți atârnau chilimuri din mătase. Încăperile aveau cotloane și pervazuri unde se instalau pisicile servitorilor, care găseau întotdeauna momentul potrivit al zilei pentru a se încălzi la soare. În spatele casei era o grădină mică de trandafiri, în care creștea un singur copac al lui Iuda. Se spunea că de un astfel de copac se spânzurase Iuda după ce primise cele treizeci de monede de argint drept răsplată pentru că îl trădase pe Iisus.

Un alt amărât care nu putuse suporta consecințele unei idei care la început i se păruse bună.

Grădina era înconjurată de un zid înalt din cărămidă.

Așteptă lângă poarta din spatele casei; se uită la ceas: era trecut de zece. Făcu câțiva pași în întuneric. Nu erau stele pe cer în seara asta și ploua mărunt în timp ce el se plimba neliniștit de colo-colo prin această grădină întunecată și secretă.

Auzi pe alee zgomotul tocurilor de la pantofii ei. Descuie poarta și ea se strecură înăuntru.

Intrară în biroul lui, unde bărbatul lăsase o lampă aprinsă. Îi luă haina și o atârnă în cuier. Când se întoarse, femeia ținea mâna întinsă spre el. În palmă avea un film, pe care Nick îl luă.

— Așteaptă aici! zise el. Vrei să bei ceva?

Daniela clătină din cap. Se așeză pe un scaun, picior peste picior, expunându-și dresurile de mătase. Maier avea mare grijă de ea.

Nick coborî în pivniță, unde aranjase ca unul din funcționarii de la consulat care se ocupau cu descifrarea mesajelor să instaleze temporar o cameră obscură. Numele lui era

Sanderson și omul se puse numaidecât pe treabă.

Acest joc dublu îl umplea de satisfacție pe Nick. Daniela îi spusese că Maier o plătea bine pentru informațiile pe care i le aducea. Englezul nu credea nici o clipă că femeia făcea asta pentru bani.

După zece minute, Sanderson deschise primul bazin, puse filmul în revelator, apoi în fixator.

Era un joc mortal și Daniela ar fi cea care ar plăti dacă ceva nu ar merge cum trebuie. Bărbatul ar fi vrut să n-o fi lăsat să facă asta. Dacă o descoperea Maier?

Sanderson ținu un capăt al filmului în lumină. Nick văzu scrisul pe negativ și inima începu să-i bată cu putere.

Fotograful spălă filmul, apoi îl atârnă la uscat. Nick se apropie cu lupa de pelicula luminată de un bec de o sută de wați. Pe film scria în germană: „Top secret. Serviciul german de informații din Berlin către von Papen, Ankara."

— Termină tu aici, îi zise el lui Sanderson și se întoarse în birou.

* * *

Daniela stătea pe fotoliul de lângă fereastră, cu ochii închiși. Nick crezu că adormise, dar, când intră în încăpere, femeia își ridică privirea spre el și zâmbi.

— Cum ai reușit să fotografiezi documentele? O întreba Nick.

— Un bărbat nu stă tot timpul cu pantalonii pe el. Și uneori își lasă cheile în buzunar.

— I-ai furat cheile?

— Și-a lăsat pantalonii ca să-i spele valetul. Cheile erau în buzunar.

— O să afle.

— Nu, n-o să afle. Are încredere în mine. Crede că te spionez pe tine și e neglijent.

— Și cheile?

— S-a dus la o întâlnire de afaceri și, cât timp a fost el plecat, am deschis seiful și am fotografiat toate documentele pe care le-am găsit înăuntru. Apoi am aranjat hârtiile în seif exact așa cum au fost și i-am pus cheile înapoi în buzunar. A

fost foarte simplu.

Părea atât de încrezătoare în capacitățile ei. Dar toată lumea e încrezătoare până când lucrurile încep să meargă prost.

— Înțeleg.

— Asta e tot ce poți să spui? „Înțeleg”?

— Sunt îngrijorat.

— E ceea ce m-ai rugat să fac.

— Da, știu.

— Era ceva pe film care ar putea fi important?

— Poate.

Daniela se ridică; avea ochii strălucitori.

— Maier nu mă așteaptă acasă decât după miezul nopții.

— Poți rămâne? șopti el.

— Da, răspunse ea. Bineînțeles că da.

* * *

Cu puțin înainte de miezul nopții, Nick o conduse pe Daniela prin grădină. Luna argintie strălucea printre nori, iar vântul făcea frunzele copacului lui luda să foșnească.

— Fii prudentă! șopti el, dar ea dispăruse deja.

Parfumul ei pluti pentru o clipă în aer înainte de a se risipi. Bărbatul încuie ușa și se întoarse la lucru.

* * *

Maier stătea în pat, așteptând-o să se întoarcă acasă. Lampa de pe noptieră era aprinsă. Când fata intră în dormitor, el își ridică privirea din hârtiile pe care le citea. Nu-i spuse nimic, iar tăcerea lui i se păru neliniștitoare.

Daniela începu să se dezbrace. Maier o privea. Cândva, lucrul ăsta nu însemnase nimic pentru ea; era doar un trup. Acum se simțea murdară, trecând așa de la un bărbat la altul.

Își așeză frumos rochia pe un scaun. Simți privirea lui ațintită asupra ei.

— Credeam că dormi.

— M-am hotărât să te aștept.

Pe geam se vedeau luminile vechiului oraș aflat dincolo de Corn. Fata se întrebă care din lumini era de la fereastra lui, căci era mai mult ca sigur că Nick încă lucra. „De ce nu ești tu cu mine aici?” Ea nu era decât o aventură amoroasă; englezul

avea să se întoarcă la soția lui de îndată ce războiul se va termina. Îi spusese să aibă grijă, deși o lăsase să spioneze pentru el, să se pună în pericol. Ar fi vrut să creadă că o iubește, dar știa că nu era așa, știa că toți erau îndrăgostiți de o iluzie a ei și niciunul n-o cunoștea cu adevărat.

Ăsta era necazul dacă erai o actriță atât de bună: îi uimeai pe toți cu farmecul și cu deghizarea ta, dar, în cele din urmă, nu puteai fi sigură că te iubeau. Cum ar fi putut? Nici măcar ea nu mai știa ce era real înăuntrul ei, nu mai știa cine era de fapt. Devenise una cu rolul pe care îl juca.

Simți un junghi ascuțit când se întoarse cu spatele la fereastră. Își dădu chiloții jos și se băgă repede în pat.

Maier puse hârtiile deoparte și stinse lumina. Ea îl lasă s-o ia în brațe și încercă să se relaxeze când îi simți penisul întărit pe coapsă. El o mângâie pe sâni. Fata încercă să se lase în voia lui, a gustului și mirosului său familiar.

Dar nu simți decât disperare.

— Liebling, te doresc, șopti el.

— Și eu te doresc, zise ea.

Știa că e seacă și nu-l voia în interiorul ei. Într-un fel, actul de intimitate ar fi prea copleșitor în seara asta. În schimb, fata începu să-i sărute pieptul, apoi burta, dându-i de înțeles ce intenții avea, iar mâna pe care i-o puse el pe cap o încuraja.

Făcu sex oral cu el, îl auzi gemând și se simți extrem de ușurată la gândul că poate asta era tot ce voia Maier de la ea.

„Ce actriță bună sunt!" își zise Daniela. „Mă întreb dacă o să mă cunosc vreodată cu adevărat sau măcar această fată al cărei rol îl joc în fața lumii."

A doua zi de dimineață, ținând la subraț un plic maro în care se aflau douăzeci și șase de negative, Nick bătu la ușa biroului lui Abrams. Nu se bărbierise și abia dacă dormise vreun pic. Abrams îl privi dezaprobator.

— Davis. Arăți îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

— Am ceva să vă arăt.

Nick puse plicul pe birou. Abrams se încruntă, îl luă, răsturnă negativele negre și lucioase pe masă și le studie cu atenție. Nick îi dădu o lupă. Abrams rămase tăcut multă

vreme, examinând fiecare negativ în parte.

— Unele par să fie un schimb obișnuit de informații între Berlin și Istanbul, zise Nick. Dar sunt și copiile a două telegrame strict secrete trimise de Canaris lui von Papen în Ankara. Le voi da la tradus, dar se pare că negativul ăsta reprezintă planurile detaliate ale forțelor armate germane din Bulgaria, iar ăsta e de la von Papen și vorbește despre eforturile pe care le face de a convinge autoritățile din Ankara să permită intrarea consilierilor militari în țară.

Englezul luă un alt negativ de pe birou.

— În ăsta e dezvăluit numele unui cetățean turc din Ministerul Apărării care furnizează germanilor informații secrete procurate din biroul ministrului.

Abrams se rezemă de spătarul scaunului și îl privi fix pe Nick.

— Foarte impresionant! Cum ai obținut materialul ăsta?

— Cu ajutorul Danielei Simonici. Ați avut dreptate. E o mină de aur.

— Trebuie instruită puțin. Unele fotografii sunt neclare.

Nick își înghiți mânia. Daniela riscase enorm să facă rost de informațiile astea pentru ei și prima reacție a lui Abrams era să se plângă că nu le putea descifra pe toate.

— Dar nu e rău pentru prima ei încercare.

— Cum le-a obținut?

— Le-a furat din seiful lui Maier.

Abrams rămase tăcut multă vreme, cântărind implicațiile. În cele din urmă, își întoarse din nou atenția asupra fotografiilor.

— Ar trebui să-i dăm noului tău agent un nume de cod.

— M-am gândit deja la asta. Ce spuneți de Calul troian?

Abrams medita puțin. Întrucât avea cunoștințe bune de istorie și absolvise onorabil universitatea din Oxford, probabil că i se părea un pic cam evident.

— Calul troian. Trofeul pe care Maier îl aduce în casa lui, fără să știe că e de fapt un dușman. Foarte bine, Davis.

Dădu aprobator din cap.

— Bănuiesc că ai stat treaz toată noaptea ca să lucrezi la negativele astea, dar acum ar trebui să arăți ca un atașat

militar adjunct, așa că du-te acasă, bărbierește-te și fă o baie.

— Da, domnule, spuse Nick și se ridică să plece.

— Davis! zise Abrams.

— Da, domnule.

— Fii prudent! Îl sfătui el și, pentru o clipă, expresia de pe fața lui fu aproape omenească.

În fiecare grădină era câte un copac al lui Iuda și, o dată cu venirea primăverii, în Scutari era o explozie de roșu pe fundalul negru al chiparoșilor din cimitirele întinse. Pe piața de fructe apărură cireșele, iar insectele mișunau în copaci. Belgradul și Atena fură cucerite de germani, în timp ce într-o noapte îngrozitoare din mai, aviația germană aruncă o sută de bombe deasupra Londrei în doar câteva ore.

În vreme ce Nick cumpăra pepeni galbeni, caise și piersici din piețe, germanii invadau Rusia. Petrolul din Ploiești alimenta diviziile Panzer care treceau prin Minsk. Nick se gândi la Bendix și la felul în care toate încercările lor de a închide sondele de petrol fuseseră blocate de cine știe ce guvernant britanic anonim.

Când veni toamna, apărură smochinele și strugurii și începură petrecerile din Pera cu conversațiile lor politicoase, cu moluște înfășurate în cocă și prăjite, caviar și delicioase plăcinte cu homar. Între timp, oamenii din Stalingrad mureau de foame.

Spre sfârșitul anului 1941, în vreme ce ploaia cădea peste apele cenușii ale Cornului, departe, în cealaltă parte a lumii, japonezii atacară Pearl Harbor, iar lucrul ăsta îi determină în cele din urmă pe americani să intre în războiul care devastase restul lumii.

Nouăsprezece nave ale marinei americane se scufundară în acea dimineață din decembrie, dar numai soarta unei matahale ruginite numite Struma captă atenția lui Nick în iarna aceea deprimantă.

Nick traversă holul hotelului Pera Palas și urcă în fugă treptele spre foaierul cu cupolă. Mirosea a țigări și vechi, un amestec ciudat între Orient și epoca victoriană, plușul roșu și lemnul de mahon contrastând cu ferestrele menite de la

mezanin.

Îl găsi pe Max bând gin tonic la bar, legănându-se periculos pe unul din scaunele înalte fără spătar. Începuse să bea și mai mult de când plecase din București; alergătura prin zăpadă și întâlnirea cu tânărul legionar îi distruseseră nervii.

Max fusese trimis la biroul agenției Reuters din Istanbul. Dar era schimbat; diferența era subtilă și poate că numai prietenii săi o puteau observa, scoasă în evidență de umbra de sub ochi și de tremurul ușor al mâinilor.

— Arăți ca naiba, îi zise el lui Nick când acesta intră în bar. Ce-ai mai pus la cale, amice?

— Sunt doar obosit.

— Dacă așa spui tu. Vrei să bei ceva?

— De ce nu?

Max mai comandă două pahare cu gin tonic.

— Ai auzit de nava asta care o să ancoreze aici mâine? struma din Constanța. Un vas ruginit plin de refugiați evrei pe care nu-i vrea nimeni. Se întâmplă din nou ca în poemul „Bătrânul marinar". Sau „Bătrânul Meshuggah" în cazul de față, zise el și râse nechezat.

Bunul Max! N-avea nici un pic de sensibilitate.

— Nu-i putem ajuta cu nimic.

— Bineînțeles că nu. Suntem englezi. E împotriva religiei noastre să ajutăm alți oameni.

— Ce vrei să spui cu asta, Max? întrebă Nick iritat.

— Ai auzit zvonurile, amice? Despre ceea ce se întâmplă pe teritoriul nostru favorit? Nu mi-au plăcut niciodată țiganii și evreii, n-am putut avea încredere în ei, dar am auzit că germanii îi încarcă cu miile în camioane și nefericiții dispar pur și simplu. În Chișinău au avut loc masacre. Ai văzut și tu de ce sunt în stare legionarii.

Bineînțeles că Nick știa de masacrele din Chișinău și de deportările în masă ale evreilor și țiganilor din Basarabia și Bucovina. Făcuse nenumărate rapoarte pe care le trimisese guvernului britanic. Până acum nu primise nici un răspuns cu privire la problemele astea.

— Ce se aude la consulat, amice? O să vedem diviziile

Panzer trecând podul Galata săptămâna viitoare?

— Știu la fel de multe ca tine.

— Ei, haide! Doar o vorbă. N-o să tipăresc nimic. Îți jur pe viața mamei mele.

— Nu știm, Max. Ăsta e adevărul. Cred că nici Hitler nu știe ce-o să facă. Dar n-o să atace Turcia în timp ce e ocupat cu Rusia.

Ziaristul își termină băutura și comandă alta.

— Uneori visez că aviația germană aruncă bombe asupra Istanbulului. Toate casele astea din lemn ar arde o săptămână întreagă. Focul s-ar vedea până în Düsseldorf.

Nick avea aceleași coșmaruri; își întoarse privirea în altă parte și, în oglinda de pe unul din stâlpi, văzu un turc în costum maro fumând și bând rachiu, prefăcându-se că citește un exemplar din Cumhurriyet. Era supravegheat. Probabil că de Emniyet, serviciul turc de informații.

— Ghici pe cine am văzut zilele trecute, zise Max.

După expresia de pe fața ziaristului, Nick își dădu seama ce voia să spună.

— Pe tipul ăla, Maier. Îl mai ții minte? Am petrecut două ore, cele mai lungi din viața mea, încercând împreună cu tine să-i scot amanta din rahat.

— E în Istanbul? întrebă Nick.

— Ce crezi că face aici? Mă întreb dacă fata aia e tot cu el.

— Habar n-am.

Max zâmbi ironic și se aplecă spre el.

— Ai grijă, iubărețule! Nu te lăsa prins din nou în mreje!

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse Nick și subiectul fu lăsat baltă.

* * *

Abrams stătea pe bancheta din spate a Bentley-ului, privind cu dispreț profund agitația de pe docurile din Eminonu. Geamurile erau ridicate, dar bărbatul strâmbă din nas când simți mirosul de pește.

Nick îl cunoștea pe Abrams de peste doi ani și tot nu era sigur în privința lui. Era un om auster, nu râdea și nu se înfuria niciodată. Unii ziceau că era rece ca gheața, dar Nick

se întreba dacă nu cumva aceștia îl judecaseră greșit. Putea fi înflăcărat când era vorba de idei și de filosofie; lui Nick îi dăduse impresia unui om care iubea cu adevărat umanismul, dar nu-i plăceau prea mult oamenii.

— Iat-o! murmură Abrams.

Struma era ancorată vizavi de debarcaderul Tophane pentru feriboturi, la aproape trei sute de metri distanță de țărm, în partea asiatică. Se dădură jos din mașină și merseră pe chei pentru a o vedea mai bine. Aerul dimineții era rece și Nick văzu norișori albi formându-se când respira. Pescărușii tăiau văzduhul cu țipetele lor.

Era o matahală ruginită și supraaglomerată; o puteai mirosi de pe docuri. Remorchere și nave ale marinei turce roiau în jurul ei, iar pe chei patrulau soldați, în caz că vreun refugiat încerca să ajungă înot până la dane. O mulțime de turci se adunaseră să cască gura, dar expresiile de pe fețele lor erau ostile. Erau evrei pe nava aia și nu erau doriți în Turcia.

Struma plecase din Constanța cu trei zile în urmă, plină de refugiați evrei care fugeau din România. La gura Bosforului, motorul cedase și nava începuse să plutească în derivă spre un teren minat, dar fusese salvată de un remorcher al marinei turce și fusese remorcată douăzeci de mile până la Istanbul.

— Căpitanul le-a spus autorităților portuare că motorul are nevoie de reparații, dar autoritățile sunt suspicioase. O să le ia o săptămână să remedieze problema, dar nimeni nu vrea să plătească cei cinci mii de dolari americani. Nu li se permite membrilor echipajului sau pasagerilor să coboare de pe navă cât timp vor fi făcute reparațiile.

Umbrele unor nori de ploaie se deplasau spre ei, plutind pe apa sclipitoare ca o perlă. Se întoarseră repede la mașină.

— Putem face ceva?

Abrams îl privi neîncrezător.

— De ce?

— De dragul decenței. Din generozitate creștină.

— Ce nevoie au ei de generozitate creștină? Sunt evrei. În plus, cei din guvernul britanic bănuiesc că printre refugiați se află și agenți naziști.

— Ce motiv au să creadă așa ceva?

— România e acum de partea Germaniei. Oamenii ăștia provin dintr-o țară dușmană. Așa că trebuie să fim prudenți, Davis. Se spune că germanii au înființat o școală în Praga care să-i învețe pe agenții germani să se poarte ca niște evrei. Învață să vorbească idiș și să se roage.

— Presupun că și-au făcut și circumcizii.

Se urcară în mașină.

— Cu tot respectul, domnule, e de-a dreptul ridicol.

— Știu asta și o știi și tu, dar e politica guvernului și datoria noastră e s-o aplicăm. Totuși, ideea că naziștii ne trimit în mod intenționat toți refugiații ăștia pe cap ca să-i înfurie pe arabii din Palestina și să-i atragă de partea Axei nu e chiar atât de ridicolă.

Nick clătină din cap și arătă spre Struma.

— Dar cu ei ce-o să se întâmple?

— Asta nu e treaba guvernului britanic. Avem și așa destule probleme.

Luară drumul înapoi peste podul Galata. Lui Nick i se făcu greață. Își imagină că ar fi putut fi Daniela pe nava aia. Politica era simplă când oamenii nu erau decât niște numere. Doar când aveau fețe se complica problema.

Când se întoarseră la consulat, secretara lui Nick le spuse că erau așteptați în biroul atașatului. Donaldson era un mister; era scund, voinic, purta ochelari și avea cea mai frumoasă soție pe care o văzuseră vreodată membrii personalului. Fără ea, ar fi putut deveni un personaj de care să-ți bați joc, pentru că era cel mai șters și mai arogant om pe care îl întâlnise Nick vreodată. Dar farmecul și frumusețea soției lui îi dădeau un anumit prestigiu. Nu exista bărbat sau femeie din consulat care să nu se uite la Donaldson și să speculeze în privința secretului său, să-l trateze cu și mai mult respect sau, în cazul bărbaților mai tineri, să-l privească cu un fel de teamă plină de admirație.

Secretara îi conduse în biroul atașatului. Era o încăpere mare, aerisită, cu ferestre înalte și cu o priveliște impunătoare. Îi proclama numaidecât statutul.

Donaldson aștepta așezat la birou, cu mâinile împreunate. Vizavi de el stătea vechiul prieten al lui Nick din Haganah, David Ben-Arazi. Atmosfera din cameră era cât se poate de rece.

După ce se făcură prezentările, Donaldson îi oferi lui Ben-Arazi o ceașcă de ceai.

— Nu vreau ceai. Vreau să faceți ceva pentru oamenii ăia de pe navă.

Donaldson îi ceru oricum secretarei să aducă niște ceai.

— Ați văzut cum arată Struma? întrebă Ben-Arazi.

Donaldson se uită la Abrams.

— Eu și Davis tocmai ne-am întors din port, zise Abrams.

— Sunt peste șapte sute de oameni la bord, mai mult de trei sute sunt femei și copii. Nava a fost construită doar pentru o sută de pasageri.

— Înțeleg.

— Chiar înțelegi, domnule Abrams? Înțelegi cum e să fii evreu într-o altă țară decât a ta? știi că, înainte de a pleca din Constanța, oamenilor ăstora li s-au furat banii și bijuteriile în port? știi ce înseamnă să fii evreu în România de când au sosit germanii?

— Domnul Davis aici de față a fost printre ultimii membri ai legației noastre din București care a părăsit România, zise Donaldson. Sunt sigur că el înțelege mai bine ca oricare din noi.

Ben-Arazi se uită la Nick. „De parcă unul care nu e evreu ar putea să înțeleagă”, se gândea el.

— Oamenii ăștia vor să se ducă în Palestina, dar guvernul vostru refuză să le acorde vize.

— Nu putem face nimic în privința asta, replică Abrams. Am primit instrucțiuni de la guvernul britanic. V-ați gândit să-i urcați într-un tren?

— Știți la fel de bine ca mine că turcii nu le vor da voie să coboare de pe vas, pentru că le-ați spus că guvernul vostru ar considera lucrul ăsta un act de ostilitate. I-ați forțat să vă facă pe plac și acum vreți să dați vina pe ei pentru situația asta.

Abrams ridică defensiv mâinile în aer.

— Aș vrea să te pot ajuta.

— Ai văzut în ce hal e nava? Autoritățile turce nu mă lasă să urc la bord, dar am vorbit cu căpitanul. Vasul e supraaglomerat și mâncarea e insuficientă. Nu pot nici măcar să gătească cum trebuie mâncarea pe care o mai au pentru că germanii din Constanța le-au furat oalele și tigăile.

Ben-Arazi se uită la cei trei bărbați din cameră.

— Ce-o să se întâmple cu ei? întrebă el și vocea lui groasă se înecă brusc de emoție.

— În ceea ce mă privește le doresc numai bine, desigur, dar nu putem schimba politica guvernului nostru, spuse Abrams.

— Politica guvernului britanic e să-i lase pe toți să se înece?

Ben-Arazi începea să se înfurie.

— Motorul s-a stricat înainte ca nava să plece din Constanța. A fost nevoie să fie scoasă în larg de români.

Bătu cu pumnul în biroul lui Donaldson.

— Știți ceva despre nava asta? A fost înregistrată în 1830, pentru numele lui Dumnezeu! a fost folosită ca barjă pentru transportarea vitelor pe Dunăre când a început războiul ăsta, a fost declarată inaptă pentru călătoria pe mare! E o capcană a morții. Nu cred că m-ar duce nici măcar până în cealaltă parte a Bosforului.

Întrucât Abrams nu răspunse, Ben-Arazi sări în picioare.

— Ești evreu, nu-i așa? Cum poți lucra pentru un guvern care lasă să se întâmple asta poporului tău?

— Poate că m-am născut evreu, dar Anglia e țara mea.

— N-ai de ce să te mândrești cu așa ceva, replică Ben-Arazi și părăsi încăperea, cât pe ce s-o dărâme pe secretara lui Abrams și să verse tava cu ceștile de ceai pe care aceasta o ducea.

După plecarea lui, în birou se lăsă tăcerea.

— A mers ca pe roate, spuse Nick.

Donaldson mârâi jenat. Se ridică de pe scaun și se duse la fereastră.

— De ce nu-i ajutăm? întrebă Nick.

— Știi la fel de bine ca mine că avem nevoie de susținerea arabilor din Palestina împotriva germanilor, răspunse Abrams.

Nu vom obține asta dacă îi ajutăm pe evrei să colonizeze țara.

— Dacă ăsta e singurul motiv, nu primim mare lucru de la musulmanii pe care îi plătim. Am auzit că citesc Mein Kampf în moschee.

— Ar deschide porțile dezastrului, zise Donaldson pe un ton rezonabil de dulce. Ar fi începutul sfârșitului.

Începutul sfârșitului. Politică prin platitudine. Nick știa că Churchill era de acord cu imigrarea evreilor, dar existau oameni în Ministerul de Externe care nu-i împărtășeau părerile. Oameni ca Donaldson și ca Abrams. Citise un raport strict secret în care se sugerase chiar scufundarea navelor care îi transportau pe emigranții evrei la Istanbul. Raportul se încheia astfel: Asta e singura modalitate de a opri traficul. Totuși, este un pas pe care, din motive evidente, guvernul Maiestății Sale n-ar fi gata sub nici o formă să-l autorizeze. În schimb, navele care spărseseră blocajul palestinian fuseseră capturate, imigranții deportați și echipajul arestat. Fusese aleasă alternativa mai blândă.

— Arabii nu vor fi niciodată prietenii noștri, zise Nick.

Donaldson dădu din umeri.

— Se poate să ai dreptate, dar nu ne putem permite să turnăm gaz pe foc. Asta e politica oficială a guvernului.

Nick se ridică să plece.

— N-am nimic împotrivă, atâta timp cât e doar politică. Oamenilor de pe Struma nu le-ar plăcea să se înece pentru că așa am vrut noi.

Aproape că ieșise pe ușă când Abrams îl chemă înapoi.

— Davis, nu uita că faci parte din serviciul diplomatic, zise el. Fii diplomat! Mila n-are ce căuta în politică. Ăsta e un consulat, nu un orfelinat.

— Da, domnule, răspunse Nick și părăsi biroul.

Daniela venea când putea și stătea atât cât îndrăznea să stea. El aștepta ca telefonul negru de pe biroul lui să sune, întrebându-se ce făcea ea și unde era. Fata venea deseori noaptea, furișându-se tăcută ca o umbră pe poarta din grădină.

Dar în noaptea asta părea preocupată și nu-i aduse nici un

plic. Bărbatul încercă s-o sărute, dar ea nu reacționă. Nick pregăti băuturile și fata își luă paharul și se duse la fereastră. Struma era acolo în întuneric; se vedeau luminile farurilor de la remorcherele care o păzeau.

Englezul se gândi la cartierul evreiesc, în ziua când fusese atacat de Garda de Fier. Își zise că mulți nu înțelegeau ce înseamnă să fii refugiat, de parcă oamenii și-ar părăsi din capriciu casele și viața dusă până atunci. Își aminti de evreul pe care îl văzuse ars de viu pe stradă și de Levi, zăcând ca niște zdrențe însângerate pe caldarâm. Brusc, îi fu îngrozitor de rușine de țara lui. Ce spusese Abrams? Mila n-are ce căuta în politică.

— Sunt evrei pe nava aia, la fel ca mine, murmură Daniela.

— Aș vrea să pot face ceva pentru ei.

— La ce folosesc englezii în războiul ăsta? nu ne-ați putut ajuta în București, nu ne puteți ajuta nici acum!

El întinse mâinile, deznădăjduit. Fata avea dreptate.

— Nick, dacă ai putea să mă ajuți, ai face-o?

— Știi bine că da.

Fața ei avea din nou acea expresie ciudată.

— Daniela?

— Am nevoie de ajutorul tău acum.

— Vino aici și stai jos.

Bărbatul stătea pe o canapea lângă sobă, unde era cald. Ea veni și se așeză lângă el, stând cu coatele pe genunchi, de parcă ar fi fost lovită în stomac.

— Ce s-a întâmplat?

— Nava din larg. Cred că fratele meu e la bord.

— Fratele tău?

— Amos. Mi-a scris acum câteva săptămâni să-mi spună că și-a cumpărat un loc pe un vas numit Struma și că vrea să încerce să fugă în Palestina.

— Ți-a scris? Cum a aflat unde ești?

— După ce tatăl meu a fost arestat, Amos a fugit din București și s-a dus la țară. A crezut că e mai sigur așa. Dar mi-a scris în fiecare săptămână la hotelul Athénée Palace. Când am venit aici, i-am scris și eu, deși până acum n-am fost

niciodată sigură că a primit scrisorile mele.

Daniela privi fix apa întunecată.

— Ce-o să se întâmple cu ei, Nick? Din câte am auzit, căpitanul plănuiește să treacă de blocajul britanic și să ancoreze pe plajă.

— Ai văzut cum arată nava. Chiar dacă ies în larg, nu vor reuși niciodată să ajungă la destinație.

— Nu-i va ajuta nimeni?

— Guvernul meu e îngrijorat că acești oameni vor ajunge în Palestina. Încearcă să-i forțeze pe turci să-i trimită înapoi în Marea Neagră.

— Știu că fratele meu e la bord, zise ea.

— Și ce vrei să fac eu?

— Poți să-l scoți din capcana aia a morții și să-l ajuți să ajungă în Palestina pe altă cale?

— Nu știu.

— Eu te-am ajutat pe tine, nu-i așa? Lucrul ăsta trebuie să însemne ceva pentru guvernul tău.

Fata îi evita privirea și asta îl neliniștea.

— Mai e ceva ce nu-mi spui?

— Orice s-ar întâmpla, nu vreau să mă urăști.

El se încruntă.

— De ce te-aș urî?

Daniela vru să zică ceva, dar se opri. Desigur, mai târziu englezul înțelese de ce se temea fata: o înspăimânta ceea ce credea că ar putea fratele ei să-i spună lui Nick. Dar acum, bărbatul nu putu decât să se uite uimit la ea și să se întrebe ce însemnau cuvintele ei.

Neman Konic îi făcu să aștepte o jumătate de oră în anticamera biroului său din Ministerul Apărării înainte să-i primească înăuntru. Secretarul lui personal, un tânăr cu o mustață neagră și stufoasă, îi conduse în birou. Konic îi salută cu căldură și ceru să se aducă trei pahare cu ceai de mere. Discutară despre vreme – fusese cea mai friguroasă iarnă de până atunci – și despre cum decurgea războiul, care era la fel de lugubru. Armata africană a lui Rommel amenința Egiptul, iar în Pacific japonezii puseseră stăpânire pe Rabaul.

Konic le oferi țigări. Și-o aprinse pe-a lui și fu imediat învăluit într-un strat gros de fum.

— Și acum, domnilor, ce pot face pentru voi? întrebă el într-o engleză excelentă, deși cu un puternic accent străin.

— Este o chestiune cam delicată, zise Abrams. E vorba de Struma.

Numele vasului căzu ca un blestem. Konic îi privi fix, dar nu spuse nimic.

— E cineva la bord care ne interesează foarte mult. Vrem să-l scoatem de acolo.

Konic se uită mirat la ei.

— Până acum, guvernul vostru a insistat să nu acordăm azil nici unui refugiat de pe navă.

— E o problemă strict secretă. Nu indică nici o schimbare în politica guvernului nostru.

— N-ați vrea să-mi spuneți despre ce este vorba?

— E vorba de o anumită persoană aflată la bordul navei care poate fi de ajutor guvernului Maiestății Sale.

Konic păru să se relaxeze și îi privi amuzat.

— Înțeleg. Poate putem aranja ceva. Va trebui să fim foarte discreți, desigur. Cum se numește persoana?

Nick se aplecă spre Konic.

— Se numește Amos Simonici. Are douăzeci și patru de ani și e un evreu din București.

— Ce vreți de la el?

— După cum am mai spus, e o chestiune care privește serviciul de informații, răspunse Abrams.

— Ce veți face cu el dacă îl dăm jos de pe navă?

— Îi vom face rost de o viză, zise Nick. Apoi îl vom urca într-un tren care trece prin Siria, cu destinația Haifa.

Konic dădu din cap și puse trei linguriță de zahăr în paharul cu ceai de mere.

— Dacă vom fi de acord să vă ajutăm, poate ne veți putea ajuta și voi cu o problemă.

— Desigur. Dacă vom putea.

— Credem că cineva din acest birou furnizează germanilor copii după telegramele schimbate între Istanbul și Ankara.

Vrem să știm cine.

Nick se uită la Abrams. Daniela le dăduse deja informația asta. Numele lui era Saffet Diker și era secretarul personal al lui Konic, bărbatul cu mustață care tocmai îi condusese în biroul lui Konic. Nick îl abordase deja și îl șantajase ca să lucreze pentru serviciile secrete britanice. Copii după telegramele trimise lui Konic treceau acum mai întâi prin biroul lui Nick de la consulatul britanic. Lucrul ăsta ar putea fi jenant dacă omul ar fi interogat de Emniyet.

— De ce credeți că vă putem furniza noi o astfel de informație? întrebă Abrams.

— Unul din agenții voștri se întâlnește frecvent cu amanta unui colonel din serviciul german de informații. Fie germanii obțin informații de la voi, fie voi obțineți informații de la ei. Bănuiesc că ultima variantă e cea adevărată.

„Prin urmare, am avut dreptate”, se gândi Nick. „Emniyet mă supraveghează.”

— Vom vedea ce putem face, zise Abrams.

După ce părăsiră biroul lui Konic și se îndreptară spre mașină, Abrams spuse:

— Sper că treaba asta o să merite timpul și efortul depus.

— Dacă nu, cel puțin vom putea dormi mai bine știind că am făcut ce trebuie.

— Eu dorm întotdeauna bine, Davis, replică Abrams și se urcă în mașina ambasadei. Conștiința mea e curată. A ta cum e?

* * *

Un cer fără nori, cu stele ca de gheață. Vântul îl izbea în obraji. Stătea la prora în șalupa poliției, care tăia apa, îndreptându-se spre silueta neagră a Strumei. Luminile orașului sclipeau în aerul rece și curat, iar un far se plimba jucăuș pe suprafața întunecată a apei.

Nava era ancorată la aproape trei sute de metri de țărm. La început păru abandonată, dar, pe măsură ce șalupa se apropie de ea, Nick văzu o grămadă de oameni înșirați de-a lungul balustradelor. Stăteau tăcuți, ca un cortegiu de înmormântare.

Văzută de aproape, Struma arăta și mai jalnic. Bărbatul se

întrebă cum de reușise să ajungă până la Istanbul; nu părea în stare nici măcar să traverseze Cornul.

Carena din lemn era putrezită și niște plăci de oțel ruginite fuseseră fixate de-o parte și de alta pentru a ține vasul laolaltă. O suprastructură rudimentară din lemn, destul de șubredă, fusese construită pe punte ca să servească fără îndoială de adăpost pasagerilor îmbarcați în plus pe un vas deja supraaglomerat. Nu se vedeau nicăieri colaci sau bărci de salvare. Oamenii ăștia sperau să ajungă în Palestina cu dărăpănătura asta? era cel mai jalnic vas pe care îl văzuse Nick vreodată.

La pupa atârna un steag galben, pentru a indica faptul că nava era în carantină.

Nick își ridică privirea și văzu oameni uitându-se la el, fețele palide și înspăimântate ale celor osândiți. Șalupa opri lângă vas și de la bord li se aruncă o scară din frânghie. Doi polițiști începură să urce, urmați de Nick.

Primul lucru care îl izbi fu putoarea, mirosul infect al fecalelor. Nava era scufundată în întuneric, dar Nick zări un chip palid la lumina unei lumânări, înainte ca flacăra să fie stinsă de o altă pală de vânt.

Polițiștii aveau lanterne și plimbară fasciculele de lumină pe punte, îndreptându-le spre grupulețele de oameni înspăimântați și înfrigurați, înghesuiți de-a valma unii în alții.

— Bine ați venit în capcana pentru șobolani! zise o voce în franceză. Numele meu e Garabatenko. Sunt căpitanul acestei nave mizerabile. Cu ce te putem ajuta, monsieur?

— Mă numesc Davis. Fac parte din legația britanică.

— V-ați hotărât în sfârșit să-i ajutați pe nefericiții ăștia?

— Aș fi vrut s-o putem face.

Căpitanul își frecă fața cu mâna.

— Bănuiam eu. Ce vrei?

— Caut pe cineva. Numele lui e Amos Simonici.

— De ce îl cauți?

— Vreau să-l iau de pe vasul ăsta.

— Ai o viză pentru el?

— Posibil.

— O viză. O viză! monsieur, cum e să fii Dumnezeu?

Respiră adânc.

— Un om din șapte sute. Ce a făcut de a ajuns să fie așa de norocos?

— E la bord?

Fură loviți de o nouă rafală de vânt rece ca gheața. Căpitanul își frecă din nou fața cu mâna și Nick auzi un sunet aspru, semn că omul avea o barbă țepoasă.

— N-am numele pasagerilor, monsieur. Ticălosul proprietar al navei ăsteia nu mi-a dat o listă.

— Trebuie să-l găsesc pe bărbatul ăsta.

— Ce vârstă are acest Simonici?

— Are douăzeci și patru de ani și e din București.

— De unde știi că e la bord?

— I-a scris surorii lui înainte de a pleca din Constanța.

— Surorii lui, zise căpitanul și studie gânditor fața lui Nick. Ei bine, să mergem și să vedem dacă îl putem găsi! S-ar putea să ți se pară o vizită interesantă.

Nick îl urmă pe Garabatenko în măruntaiele vasului. La un moment dat se împiedică și întinse o mână pentru a-și recăpăta echilibrul și o bucată de placă se rupse în mâna lui, mâncată de rugină.

Când coborî sub punte, Nick se sufocă. Mirosul înțepător de urină, de transpirație și de fecale făcea aproape imposibilă respirația. Își aprinse lanterna și lumină paturile. Bărbați, femei și copii stăteau îngrămădiți în paturi din lemn suprapuse până la tavan, câte patru sau cinci într-un pat. Singurele sunete care se auzeau erau plânsetul copiilor și somnul agitat al bolnavilor.

Erau ca niște vite.

— Unii copii au febră, zise Garabatenko. Avem treizeci de doctori la bord și nici măcar o aspirină.

— Vă pot face eu rost de medicamente.

— Ar fi frumos din partea dumitale. După cum vezi, nu au spațiu suficient să doarmă, dar cel puțin le e mai cald aici jos. Nu putem lăsa mai mult de o sută de oameni să urce pe punte, altfel mizerabila asta o să se răstoarne.

— Aș vrea să vă pot ajuta.
— Bineînțeles că ai vrea, monsieur. Bineînțeles că ai vrea.
Își puse mâinile în șold.
— E vreun Amos Simonici aici?
Nefericiții se agitară, dar nu spuse nimeni nimic. Garabatenko își făcu loc printre oamenii înghesuiți ca sardelele, trecând peste valize uzate și peste cutii ieftine, strigându-l pe Amos.
— Cine îl caută? strigă cineva din întuneric.
— Ești Amos Simonici?
— Depinde.
— Ești sau nu ești?
— Ce treabă ai cu el?
— Arată-mi actele de identitate!
Întrucât omul refuză, Garabatenko renunță dezgustat. Se întoarse înapoi, clătinând din cap.
— Vezi, monsieur?
— Trebuie să fie aici.
Garabatenko stătu acolo, cu mâinile în șold.
— Dacă le spun că ai o viză, toți vor susține că sunt Amos Simonici. Cum arată?
Nick îi dădu descrierea primită de la Daniela: înalt, păr negru și cârlionțat, vorbitor de engleză, douăzeci și patru de ani.
Garabatenko clătină din cap.
— Ești sigur că e la bord?
— Nu.
— Mai încercăm. Poate e pe punte.
Urcară pe scară. Când ajunse din nou pe punte, Nick crezu că o să verse. Se duse la balustradă, cu fața în bătaia vântului, și respiră adânc.
— Stăm aici de șase săptămâni, zise Garabatenko. De ce nu ne ajută nimeni?
— Politica.
— Politica!
Scuipă peste bord.
— Așteaptă aici! mă duc să văd dacă îl pot găsi pe acest

Amos Simonici. Dar nu-ți promit nimic.

Dar se reîntoarse puțin mai târziu, însoțit de un tânăr înalt, slab, într-un costum uzat și plin de murdăria acumulată în cele șase săptămâni în care proprietarul lui dormise pe puntea Strumei.

— Ești Amos Simonici? întrebă Nick.

Tânărul părea îngrozit. Se uită la Garabatenko, apoi la polițiști, apoi din nou la Nick.

— Da.

— Ai o soră, Daniela? Tânărul încuviință din cap.

— E îngrijorată din pricina ta.

Nick se apropie de el. Tânărul puțea.

— Sora ta te-a căutat peste tot. Te putem lua de pe vasul ăsta.

— Să mă luați?

Amos se uită la Garabatenko, apoi din nou la Nick. Părea gata să izbucnească în plâns.

— Te simți bine?

— A fost foarte bolnav, zise Garabatenko. Poți vedea și dumneata asta.

Sergentul turc mormăia nemulțumit. Erau pe vas de aproape o oră și voia să plece.

Nick puse o mână pe umărul lui Amos.

— Ai aflat ceva despre Simon?

Tânărul clătină negativ din cap.

— E în ordine, zise englezul. O să te dăm jos. Amos nu spuse nimic.

Sergentul turc insistă să plece.

— Totul o să fie bine, zise Nick și coborî scara în urma polițiștilor.

Când șalupa se îndepărtă de navă, mai mulți pasageri întinseră mâinile și strigară în română și în germană.

În noaptea aia, Nick se zvârcoli în patul lui, nefiind în stare să doarmă. De câte ori închidea ochii, vedea fețele acelor nefericiți în cala împuțită a Strumei și toți demonii din iad arătau acuzator spre el. Bărbatul strigă că e nevinovat, dar nu-l ascultă nimeni.

Nu se putea întâlni cu Daniela la el acasă decât dacă Maier știa dinainte de întâlnire și credea că fata avea un motiv de ordin profesional pentru a se duce acolo, așa că astăzi stabiliră să se întâlnească în spatele moscheii lui Suleyman. O așteptă pe o alee, bătând din picior ca să se încălzească, în timp ce din cerul plumburiu cădeau fulgi mărunți de zăpadă. Istanbul era un tablou al cetii și al zidurilor întunecate și crăpate.

Fata apăru pe neașteptate, cu fața acoperită cu o eșarfă verde și cu mâinile înfundate adânc în buzunarele paltonului. Stătu aproape de el, respirația ei formând norișori albi în aer. Își ridică privirea spre englez și îl sărută cu tandrețe pe gură.

— Dragul meu Nick.

— Am vești pentru tine, zise el și o trase și mai aproape.

— L-ai găsit?

— Am fost pe Struma aseară. L-am găsit.

— O, Doamne! Cum arată?

— A slăbit. A fost bolnav.

— Poți să-l dai jos de pe vas?

— O să fac tot ce îmi stă în putință. Pot să-i fac rost de o viză pentru Palestina în regim de urgență. Încă așteptăm permisiunea guvernului turc.

— Ți-a spus ceva?

Nick clătină din cap.

— Are nevoie de un doctor.

Fata îl strânse cu putere de mână și îl sărută din nou.

— Nici nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine! O să te răsplătesc. Vei vedea.

— Nu e nevoie.

Daniela îl sărută pe obraz.

— Să nu mă urăști niciodată, Nick, șopti ea, apoi dispăru ca o umbră într-o lume cenușie și înghețată.

Abrams îl dăduse în vileag turcilor pe Saffet Diker pentru asta. Nick se bucura că Abrams încă mai dormea bine noaptea. El nu putea.

Lucra în biroul lui, când sunetul strident al telefonului negru de pe masă îl făcu să tresară. Se uită la ceas. Era ora nouă. Ridică receptorul.

— Davis.

— Nick. Trebuie să te văd.

— Ce s-a întâmplat?

— Restaurantul Liman din strada Gate of the Thumb. Peste o jumătate de oră.

Fata închise telefonul.

* * *

Nick coborî din taxi pe bulevardul Istiklal și se îndreptă spre Gate of the Thumb, aflată la două străzi distanță. Vântul bătea cu putere, dar chiar și într-o noapte rece ca asta existau oameni care se plimbau, îndreptându-se spre baruri și restaurante: ofițeri germani cu iubitele lor unguroaice, oameni de afaceri turci râzând și fumând și diplomați englezi cu soțiile lor; Nick îi cunoștea pe câțiva din ei și îi salută dând ușor din cap. În cafenele, bărbații și femeile discutau în italiană, franceză, spaniolă și română.

Bărbatul se opri vizavi de Gate of the Thumb; un tramvai verde trecu cu zgomot pe lângă el. Cel care o urmărise pe Daniela era fie neglijent, fie prea încrezător: Nick îi văzu licărirea țigării în cadrul unei uși din capătul străzii. Era mai ușor să urmărești pe cineva în timpul verii; aveai la dispoziție terasele cafenelelor, unde puteai sta și citi ziarul, fără a dai de bănuit.

Acum că știa unde era urmăritorul se simțea mai liniștit. Traversă strada și intră în restaurantul Liman. Nu se uită în spate, fiind sigur că urmăritorul lor va fi tot acolo la plecare.

Daniela stătea la o masă din fundul restaurantului, purtând o eșarfă verde din mătase. Nu erau decât câțiva clienți, majoritatea bărbați. Nick se așeză pe scaun și îi ceru chelnerului să aducă o sticlă de rachiu și două pahare.

Fata era palidă. N-o văzuse niciodată atât de înspăimântată, decât în ziua aceea în București când fugise de gardiști.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Pe masă era un plic, pe care Daniela i-l dădu. Era nesigilat. Nick scoase din el niște foi bătute la mașină.

— Ce sunt astea?

— Citește-le!

— Sunt originale. Cum le-ai obținut? Le-ai luat din seiful lui?

— Trebuie să le duc înapoi înainte ca Maier să se întoarcă acasă.

— Când se întoarce?

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să se strâmbe.

— S-ar putea să se fi întors deja.

Dumnezeule! Era o nebunie.

— A fost plecat aproape o lună înainte de Crăciun. În Berlin.

Bărbatul citi hârtiile cât de repede putu.

— Iisuse! murmură el.

— N-a vorbit niciodată despre asta. Dar primește telefoane noaptea târziu. Are multe secrete, Nick.

— Trebuie să duci astea înapoi. De ce ai făcut-o?

— M-ai ajutat să-l găsesc pe Amos. Am vrut să fa ceva pentru tine.

— O sticlă de whisky ar fi fost de ajuns.

Ea păru rănită. Luă memorandumul din mâna lui și îl puse înapoi în plic. Când se ridică să plece, Nick o prinse de braț.

— Ai fost urmărită? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Hai s-o spun altfel. Ai fost urmărită.

Fata privi peste umărul lui.

— De unde știi?

— E treaba mea să știu.

Ea căzu moale pe scaun și începu să tremure.

— Doamne!

— Mă ocup eu de asta.

— Cum?

Nick puse niște bani pe masă pentru rachiu. Chelnerul se uită cu reproș la el; sperase ca străinul bine îmbrăcat să cineze și să lase un bacșiș mare.

— Eu o să plec, îi zise el fetei. Vreau să aștepți cinci minute, apoi să mergi pe stradă și să o iei la stânga.

— E întuneric pe acolo; nu sunt felinare.

— Nu-i nimic. O să te supraveghez eu.

— Ce ai de gând să faci?

— E un restaurant la capătul aleii numit Rumeli. O iei pe alee, traversezi pe trotuarul celălalt, mergi până la capăt, te ascunzi în cadrul primei uși pe care o vezi și aștepți acolo.

Ea ezită.

— Fă cum îți spun eu și totul o să fie bine.

Nick se ridică și ieși afară. Gheața sclipea pe caldarâm. Englezul nu se uită înapoi. Merse destul de mult înainte să se întoarcă, o luă pe o străduță lăturalnică și își croi drum spre Gate of the Thumb, unde se ascunse în cadrul unei uși și aștеptă în umbră.

Tremura chiar și cu paltonul gros de lână pe el. Dumnezeule, ce frig era! Auzi vaietul în surdină al unei melodii arabe de la un restaurant aflat la etaj. Vântul împrăștia zăpada pe stradă. Pe bulevardul Istiklal încă mai erau trecători, dar aici, cu o stradă mai la sud, era pustiu.

De ce se expusese Daniela pericolului? Acum trebuia să moară cineva pentru ca ea să fie salvată. Nick știa că atacul ăsta de conștiință nu i-ar fi deranjat pe alții; în fond, în Europa oamenii mureau cu miile în fiecare zi și bărbatul care îi urmărise era un dușman; totuși, Nick nu reușise niciodată să aibă acea indiferență față de uciderea cuiva, așa cum aveau unii.

O văzu pe Daniela ieșind din restaurant, o văzu ezitând.

— Haide! Fă așa cum ți-am spus! murmură bărbatul pe un ton scăzut.

Femeia începu să meargă în direcția lui, ajunse la colțul străzii, la mai puțin de nouă metri de locul unde stătea el, dar nu-l văzu.

Nick își ținu respirația.

Da, iată-l! Mergea grăbit, cu mâinile în buzunare, cu pălăria trasă peste urechi și cu capul în jos pentru a se apăra de vânt.

Tocurile Danielei răsunară pe caldarâm.

Bărbatul ajunse la colțul străzii și porni în urma ei pe aleea întunecată. Mergea prea repede, probabil de teamă să n-o piardă în întuneric. Nick așteptă până când omul aproape dispăru din vedere, apoi porni după el.

Nu se grăbea, stătea în umbră, ca să nu fie văzut. O lumină

galbenă se zări pe caldarâm, venind de la restaurantul Rumeli. Englezul îl văzu pe agentul lui Maier șovăind, întrebându-se probabil de ce Daniela alesese să meargă singură atât de departe de bulevardul Istiklal. Dar nu avea alternativă decât s-o urmărească. Astea erau ordinele lui.

Nick grăbi pasul.

Își înăbuși greața. Știa ce trebuia să facă și avea oroare de asta. Dar nici el nu avea altă alternativă.

De-o parte și de alta a străzii erau înghesuite multe intrări întunecate. Tocurile Danielei continuară să răsune pe stradă. Femeia se opri în cadrul unei uși, așa cum îi spusese Nick, și se făcu brusc liniște.

Agentul lui Maier ezită. Nick de-abia reuși să-i zărească silueta în întunericul aleii; probabil că omul ghicise că ceva nu era în regulă.

Se termină foarte repede.

Bărbatul nu văzu mâna care îi zdrobi beregata. Se prăbuși la pământ ținându-se de gât și muri repede. Luger-ul automat pe care îl scosese din haină căzu cu zgomot pe caldarâm. Omul nu avusese timp nici măcar să-i îndepărteze siguranța.

După ce totul se termină, Nick scoase o brichetă din buzunar și lumină fața bărbatului. Îi luă pulsul ca să fie sigur că murise.

Dumnezeule! era Haller.

Stinse bricheta înainte ca Daniela să vadă cine era agentul. Luă Luger-ul de jos și-l băgă în buzunar. Apoi se duse la canal și vomită rachiul și ce mai rămăsese din cina lui.

— L-ai omorât! zise Daniela cu o voce scăzută.

Nick nu-i răspunse. Era furios pe ea, ar fi vrut ca fata să nu se fi pus într-un astfel de pericol și el să nu fi fost nevoit să facă lucrul ăsta. Se îndreptă de spate și își șterse gura cu dosul palmei.

Îl trase pe Haller în cadrul unei uși și-l sprijini de ea. N-o să deranjeze nimeni corpul până a doua zi de dimineață. Până atunci, o să aibă el grijă să dispară.

— Să plecăm de aici! zise Nick.

Să știi să ucizi un om era una; s-o faci, și s-o faci de aproape,

nu privind ținta dintr-un avion sau printr-un periscop, sau chiar de-a lungul țevii unei puști, era cu totul altceva.

Se întrebă ce credea ea acum despre el, dacă era oripilată sau înspăimântată. Nu era prima dată când îl vedea stând deasupra unui cadavru, dar în ziua aceea în cartierul evreiesc nu avusese intenția să ucidă.

Merse ținând-o de braț și, câteva minute mai târziu, ajunseră din nou pe bulevardul Istiklal, unde se auzeau râsete și muzică venind din restaurante și baruri și unde iubiții se plimbau braț la braț, îndreptându-se spre paturi calde și un somn liniștit.

Nick știa că nu va putea dormi deloc în noaptea aia sau în nopțile care aveau să urmeze.

Nu scoaseră nici un cuvânt până când ajunseră în piața Taksim. În cele din urmă, el zise:

— Ce vei face dacă Maier e acasă?

— Va trebui să intru.

— E sinucidere curată. N-o să te las să faci asta.

— Nu există altă soluție.

— Te va ucide. Nu va avea nici el alternativă.

— O să găsesc eu o cale să pun hârtiile astea la loc fără să mă vadă.

— Nu, zise el.

Grăbiră pasul. Apartamentul lui Maier era la doar două străzi distanță de consulatul german. Nick se uită la ceas. Era aproape unsprezece.

— A fost vina mea, spuse ea.

— N-a fost vina nimănui.

Ajunseră la casa lui Maier. Nu se vedea Mercedesul albastru închis parcat afară și Nick se simți cuprins de dezamăgire. Nu voia ca Daniela să se întoarcă la Maier. Era șansa ei să scape, dacă voia să profite de ocazie; bărbatul știa că ar ajuta-o și la naiba cu Abrams și cu restul serviciului de informații, la naiba cu războiul!

Fata dădu să traverseze strada, dar el o ținu strâns de mână.

— Nu te duce înapoi! O să-ți fac rost de o viză. O să te protejez.

— De ce? întrebă ea.

Dacă l-ar auzi Abrams! S-ar face negru de furie. Daniela era o comoară, unul din cei mai promițători agenți pe care îi aveau în Istanbul. Iar ceea ce îi arătase în seara asta era de-a dreptul dinamită.

Și el încerca să pună capăt carierei ei înainte ca aceasta să înceapă cu adevărat.

— Nu pot, zise ea când Nick nu-i dădu nici un răspuns.

Se eliberă din strânsoarea lui și traversă în fugă strada. O luă pe o alee de lângă casă. O să intre prin grădina din spatele casei și o să urce pe scara de serviciu, ca să n-o vadă servitorii.

Nick știa că nu va avea liniște până când fata nu-i va telefona din nou, până când nu va ști că e teafără.

Dar mai întâi trebuia să facă ceva în privința lui Haller.

— Arăți îngrozitor, zise Abrams.

Nick se așeză pe un scaun. Nu dormise și nici nu-i priise micul dejun. Se uită pe fereastră la orașul cenușiu, care se întindea de la Pera spre Corn; pervazul era acoperit de zăpadă. Era o iarnă cumplit de rece, cum nu mai văzuseră locuitorii Istanbulului de ani de zile. Soba din porțelan aflată într-un colț al biroului se lupta în zadar cu frigul. Abrams suflă în mâini ca să le încălzească.

— Am auzit ce s-a întâmplat.

Nick dădu din umeri.

— Sunt sigur că nu ai avut de ales. Ce voia Calul troian de la tine la ora aia târzie din noapte?

— A luat niște hârtii bătute la mașină din seiful lui Maier. N-a putut să le fotografieze.

— Și?

Nick respiră adânc.

— Era planul preluării puterii guvernului german de la național-socialiști. Presupunea moartea lui Hitler și arestarea tuturor funcționarilor cu funcții înalte din partidul lui Hitler. Schița de asemenea condițiile unui tratat de pace negociat cu Anglia. Era un document nesemnat și fără destinatar.

Abrams îl privi fix.

— După cum ați spus în București, Herr Maier e un om foarte interesant.

— Crezi că documentul era autentic?

Nick dădu din umeri.

— Nu știu, zise el.

Pentru o vreme, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— Ce vom face? întrebă Nick în cele din urmă. Vom transmite informația asta guvernului britanic?

Abrams clătină din cap.

— N-au ce face cu ea. Și l-ar pune pe Maier în pericol; colonelul ne-ar putea fi de folos mai târziu.

— Ați spus în București că sunteți interesat în mod special de Maier.

Abrams se gândi puțin, apoi păru să se hotărască.

— Tatăl lui e prieten foarte bun cu șeful serviciului german de informații, amiralul Canaris. Canaris face parte dintr-una din cele mai importante familii aristocrate din Germania și îi urăște pe naziști. Refuză să recruteze fasciști în serviciul lui de informații. Prin urmare, Maier ne interesează foarte mult. Nu trebuie neapărat ca războiul ăsta să fie încheiat prin mijloace militare, Davis. Sunt persoane în Londra și în Berlin care cred că ar putea exista și o altă cale.

— Deci credeți că documentul era autentic?

— S-a zvonit că anumiți membri ai elitei germane vor să-l elimine pe Hitler și să pună capăt războiului. Deocamdată nu putem decât să așteptăm.

Bătu cu degetele în masă.

— Ce s-a întâmplat cu cadavrul lui Haller?

— M-am întors aici și am chemat pe cineva din departamentul de operațiuni speciale. M-am gândit că ei vor ști ce să facă. Se pare că trupul a fost aruncat peste bordul unei bărci de pescuit în Marea Marmara, chiar înainte de răsăritul soarelui. A fost legat cu multe greutăți și n-o să apară din nou la suprafață să ne pună în încurcătură. Maier va presupune că a murit, dar nu va ști de ce sau cum.

— Asta nu va arunca oricum bănuiala asupra Calului troian?

— Cunosc o dansatoare unguroaică dintr-unul din cluburile de lângă piața Taksim. Am aranjat cu ea să le spună celorlalte dansatoare că l-a dus pe Haller în apartamentul ei aseară, dar

că el era beat și a început să o lovească, așa că ea l-a dat afară. Povestea se va răspândi destul de repede în piața Taksim. Asta va încurca destul de mult lucrurile fără să pară că e o chestiune aranjată. Maier o să creadă că Haller s-a dus la femei și după băutură în loc să-și facă datoria. Ar putea avea bănuieli, dar nu va reuși niciodată să descopere adevărul.

— Sper că ai dreptate, zise Abrams.

„Sper și eu”, se gândi Nick. Dar nu-și rosti gândul cu voce tare.

* * *

Așteptau în biroul lui, în timp ce Daniela își bea agitată ceaiul de portocale și Nick se îmbăta cu gin tonic. Nu vorbiră prea mult. Bărbatul încercă de mai multe ori să înceapă o conversație, dar femeia era prea absentă, așa că rămaseră tăcuți. În jurul orei nouă, Nick auzi o mașină oprindu-se în fața clădirii. Se duse la fereastră și se uită afară. Era poliția. Un ofițer deschise portiera din spate și un tânăr slab într-un costum boțit, ținând în mână o valiză uzată din carton, se dădu jos din mașină.

— E aici, zise Nick.

Daniela se ridică în picioare și își netezi rochia.

— Ei bine, spuse englezul. Ce-ar fi să coborâm și să-l întâmpinăm?

— Nick?

Bărbatul se întoarse.

— Iartă-mă!

— Pentru ce să te iert?

Polițiștii băteau la ușă. Nick coborî și le deschise. Un căpitan de poliție turc îl salută și tânărul cu valiza păși în lumină. Era înalt, palid și sfrijit și îngrozitor de speriat.

— Amos, zise Nick. Bine ai venit! Intră!

Nick îi mulțumi căpitanului de poliție și ofițerul îl salută din nou, se urcă în mașină și plecă.

Tânărul stătu în pragul ușii, schimbând valiza dintr-o mână în alta și uitându-se agitat în jur.

Daniela coborî scările și cei doi se uitară fix unul la altul.

Nick aștepta să-i vadă îmbrățișându-se.

— Cine e ăsta? întrebă Daniela.

Tânărul acceptă recunoscător mâncarea pe care i-o oferi Nick și înghiți hulpav mai multe farfurii cu ouă și brânză. Acum ținea paharul cu rachiu pe care i-l dăduse englezul de parcă ar fi fost un ou Fabergé.

— În seara în care ați urcat la bordul Strumei, dormeam chircit în cabina de pe punte.

Vorbea pe un ton scăzut, fără să-l poată privi pe Nick în ochi.

— Căpitanul m-a trezit și m-a întrebat ce vârstă am. Mi-a spus să mă ridic, apoi m-a întrebat dacă vorbesc engleza și i-am zis că da. M-a întrebat dacă vreau să plec de pe Struma. Bineînțeles că voiam. A zis că sunt cel mai norocos evreu din lume. M-a instruit să spun că numele meu e Amos Simonici, dacă mă întreabă cineva cum mă cheamă.

— A spus el asta?

— A zis să spun că sunt Amos Simonici până ajung la țărm, apoi să sper că totul va fi bine.

Își ridică privirea spre Nick.

— N-o să mă trimiteți înapoi, nu-i așa?

Nick se uită la Daniela, dar ea se întorsese cu spatele. Privea pe fereastră la luminile îndepărtate ale cartierului Pera și plângea în liniște.

Bărbatul își dădu seama ce făcuse căpitanul. Voia să-și salveze măcar un pasager și, dacă nu-l putea salva pe adevăratul Amos Simonici, atunci avea să creeze el unul.

— Cum te cheamă? îl întrebă Nick. Care e adevăratul tău nume?

— Solomon. Solomon Leibovici.

— Ei bine, Solomon. Mâine te voi urca într-un tren spre Haifa. Căpitanul a avut dreptate. În clipa de față, ești cel mai norocos evreu din lume.

Nick se ridică în picioare, se duse la Daniela și își puse mâinile pe umerii ei.

— De ce nu e pe Struma? șopti ea.

— Poate că și-a rupt biletul, zise Solomon. Mulți prieteni de-ai mei le-au rupt pe ale lor când au văzut în ce hal e nava.

Poate că e în Constanța, așteptând alt vas.

Daniela tremură și își puse mâinile în jurul corpului, frecându-și brațele dezgolite.

— Îți mulțumesc, Nick, șopti ea. Îți mulțumesc că ai încercat. Îți mulțumesc pentru tot.

— Îmi pare rău.

Fata se întoarse și-l sărută cu tandrețe pe obraz.

— Poate că o să-mi scrie din nou, zise ea.

Dar nu-i mai scrise niciodată. Daniela nu mai primi nici o veste de la Amos.

Stătu pe docuri, privind cum remorcherul roșu cu alb trăgea vasul Struma după el, pe lângă fortăreața Rumeli, îndreptându-se spre Marea Neagră. Turcii nu le dăduseră nici un avertisment și, când remorcară nava, ambasadorul Angliei încă mai negocia luarea copiilor de pe vas.

Cele șapte sute de suflete de la bord nu văzură niciodată coastele de un maro murdar ale Palestinei. Remorcherul tăie funia și lăsă Struma la cincisprezece mile de țărmul Mării Negre, în ape liniștite. Motorul mort al nave era inutil și Struma începu să plutească în derivă. A doua zi, chiar înainte de răsăritul soarelui, vasul explodă. Deși era sub pavilion panamez, se sugeră ideea că fusese bombardat de un submarin rusesc.

Era iarnă. Cei care nu muriră în explozie muriră de frig în apele înghețate ale Mării Negre.

Nu există decât un singur supraviețuitor.

CARTEA a III-a.

Istanbul, august 1943

Venea uneori noaptea târziu, o siluetă întunecată mergând de-a lungul străzii pietruite. Bătea în ușa de lemn, de două ori scurt și o dată lung. El o aștepta, iar ea se strecura înăuntru, umplând camera de parfum.

Jucau un joc complicat, căci, pentru a menține iluzia că ea îl spiona pe el, așa cum îi ceruse Maier, era necesar să fabrice informații false pe care să i le ducă germanului, să justifice vizitele ei nocturne.

Nick și Abrams planificau cu meticulozitate ceea ce urmau să

facă și felul în care aveau s-o facă, pentru că trebuia să pară că Daniela obținuse materialul într-un mod plauzibil. La început, îi dădură documente false, pe care femeia le copie, cu scrisul ei îngrijit. El o cronometra, iar ea nu avea niciodată mai mult de o jumătate de oră la dispoziție ca să copieze orice documente voia, la întâmplare. Daniela îi spunea lui Maier că Nick aducea uneori acasă hârtii de la consulat, lucru care era adevărat, deși protocolul interzicea asta. Îi spunea că le copia în timp ce Nick dormea.

În clipa în care deveni spioana lui, Daniela Simonici deveni de asemenea amanta lui.

Bărbatul ajunsese să cunoască la perfecție forma șoldurilor ei, astfel că și-o aducea aminte doar întinzând mâinile; închidea ochii și simțea instantaneu atingerea părului ei negru și lung pe obrazul lui, când ea se apleca să-l sărute. Curând, ajunse s-o cunoască atât de bine, încât știa cum dormea, cu un braț aruncat neglijent deasupra capului și încruntându-se în somn ca un copil bosumflat. Știa cum se zvârcolea noaptea, chinuită de visele ei. Îi cunoștea parfumul dulce și caracteristic și, când erau împreună, Nick respira mirosul dulce de mosc al pielii ei.

După ce femeia pleca, iluzia intimității lor se destrăma și gelozia îl chinuia ca o durere de dinți. Îl invidia pe Maier; deși îl păcăleau pe german, acesta o avea pe Daniela lângă el când se trezea dimineața și ea făcea parte din viața lui în fiecare zi. Asta își dorea Nick cel mai mult.

Nu era niciodată sigur ce se petrecea în spatele acelor misterioși ochi strălucitori. Se întreba ce minciuni îi spunea Daniela lui Maier.

— Nu pot ajunge la orgasm când sunt cu Siggi, îi spusese ea odată, după ce făcuseră dragoste.

El o întrebase:

— Ce faci? Te prefaci?

— Bineînțeles, îi răspunsese femeia.

Toată nesiguranța lui începuse să-l ardă în interior precum cărbunii încinși și se întrebase dacă Daniela se prefăcea și atunci când era cu el. Cum putea ști?

O visa de multe ori și se trezea având o senzație de durere adevărată când întindea mâna după ea și descoperea că nu era lângă el. Se lupta cu el însuși: o parte din el voia să găsească o cale de a o îndepărta de Maier, în timp ce profesia și datoria lui îi cereau să facă tot posibilul s-o țină în casa germanului și să fie în continuare în grațiile acestuia.

* * *

Era târziu și Nick lucra în biroul lui, citind un dosar pe care îl adusese acasă de la consulat. În seara asta avea s-o vadă din nou pe Daniela, pentru prima dată după aproape patru săptămâni, și din cinci în cinci minute își ciulea urechea, sperând să audă zgomotul pașilor ei pe caldarâm.

Subiectul dosarului era „Operațiunea Cicero” și era planul lui Nick. Jan Romanescu supraviețuise destrămării Gărzii de Fier și îl contactase din nou pe englez prin intermediul unui om de afaceri turc pe nume Omar Kalmaz. Fostul lui agent dublu din Garda de Fier conducea acum un grup de comuniști în Dobrogea și îl întrebase pe Nick dacă englezii erau dispuși să-i furnizeze o stație de emisie-recepție și explozibili. Operațiunile speciale din Cairo trimiseseră un expert în sabotaj pe nume Jordon – englezul îl întâlnise ultima dată în subsolul legației din București – și Nick concepuse un plan prin care să-l trimită la sud de Constanța împreună cu o stație de emisie-recepție și cu un agent calificat, cu scopul de a lua legătura cu grupul lui Romanescu.

Auzii pașii Danielei pe alee, lăsă baltă hârtiile și se duse în grădină să descuie poarta. De îndată ce fata intră înăuntru, se aruncară unul în brațele celuilalt. Bărbatul o duse în dormitor și căzură pe pat. Făcură dragoste repede și cu pasiune, despărțirea și dorința fizică de nesuportat copleșindu-i pe amândoi.

Era întotdeauna ca și cum s-ar fi întors acasă.

* * *

Arăta ca un băiețel când dormea. Daniela îi mângâie chipul, copleșită de un val de tristețe. Aveau clipa de față și asta era tot ce puteau avea. Orice s-ar întâmpla, momentele astea petrecute împreună n-o vor părăsi niciodată, nimeni nu-i va

putea lua amintirile.

„Dar de ce nu pot avea mai mult?” se întrebă ea. „Chiar trebuie să fie așa?”

Îl sărută ușor pe frunte și se ridică în picioare, simțind sperma lui curgându-i pe coapse. Ar fi vrut ca într-o zi o parte din el să crească înăuntrul ei. Dar știa că asta nu se putea întâmpla niciodată.

Își șterse furioasă lacrimile, se îmbrăcă cu una din cămășile lui și se furișă afară din cameră.

* * *

Bărbatul deschise ochii și se întrebă cât timp dormise. Își amintea că vorbiseră pe întuneric după ce făcuseră dragoste, dar nu mai știa când adormise.

— Daniela?

Câteva clipe mai târziu, fata își făcu apariția în pragul ușii de la dormitor.

— Nick.

— Unde ai fost?

— M-am dus să-ți aduc ceva de băut, răspunse ea și îi dădu un pahar cu apă.

Se așeză pe marginea patului și aprinse o lumânare de pe noptieră. Purta una din cămășile lui; mânecile îi erau prea lungi și cămașa îi ajungea până la genunchi. Era adorabilă.

Se urcă în pat și se așeză călare pe el, jucându-se cu părul de pe pieptul lui.

— Nu știam unde ești. Am dormit mult?

— Doar câteva minute.

— Îmi pare rău.

— Nu fi prostuț!

Începură să vorbească, așa cum făceau întotdeauna. Uneori discutau ore întregi. Fata avea nenumărate întrebări despre Anglia; Guildford, acolo unde locuia el, i se părea la fel de exotic cum i se părea lui Bucureștiul.

Viețile lor fuseseră extrem de diferite. Ea se dusese în fiecare zi pe străduțe înguste și pietruite la școala unde învățase ebraica și Talmudul și unde bătrânii citeau din Tora în clase prăfuite, iar băieții români își băteau joc de ei și îi loveau cu

pietre din capătul celălalt al străzii.

Nick fusese nevoit să suporte educația primită la școala particulară, loviturile de băț, dușurile reci și terenurile de fotbal noroioase, venind acasă doar de Crăciun și în vacanțele de vară.

Danielei nu-i veni să creadă când el îi spuse despre internat; nu-și putea imagina așa ceva. Chiar și Nick crezuse mult timp că era un lucru normal, până când crescuse și întâlnise oameni care nu fuseseră despărțiți niciodată de familiile lor. Asta i se părea fetei la fel de scandalos cum i se părea lui lumea în care crescuse ea, o lume unde erai bătut pentru că aveai o altă religie.

— Familia mea a locuit peste o sută de ani în aceeași casă din cartierul evreiesc. Tatăl meu a rupt tradiția când ne-am mutat pe bulevardul Brătianu; aveam șapte ani atunci. A fost scandal mare în familie.

— Ai tăi erau ortodocși?

— Îmi amintesc cum erau sărbătorile evreiești când eram copil: unchii mei purtau caftane cu ciorapi albi și pălării cu marginea din blană. Tatăl meu a fost primul care și-a schimbat îmbrăcămintea.

Daniela își aduse aminte de altceva și zâmbi.

— Aveți castane coapte în Anglia?

El încuviință din cap.

— Le poți cumpăra toamna de la vânzătorii ambulanți.

— Când eram mică, tatăl meu mi le cumpăra de la un om care le cocea pe stradă într-un tuci roșu ruginit.

— Nu pot să-mi imaginez cum arătai când erai mică.

— Eram slabă ca o scobitoare și aveam dinți mari.

— Pun pariu că băieții mureau după tine.

— Doar unul.

— Nu te cred.

— A fost primul băiat pe care l-am sărutat. Aveam cincisprezece ani și el m-a dus în pragul ușii unei librării micuțe când ne întorceam de la școală. Țin minte că nu mi-a plăcut deloc. Am făcut-o pentru că voiam ca lui să-i placă de mine.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Ea dădu din umeri.

— Nu știu. S-a mutat în altă parte.

— De cât timp îl cunoșteai?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise fata. Vreau să uit de România în noaptea asta. Haide să vorbim despre altceva. Spune-mi despre Londra, povestește-mi despre Parlament. Am văzut niște poze. Există un ceas mare.

— Big Ben.

— Poți să-l vezi de oriunde din Londra?

— Nu e chiar atât de mare.

— Și aveți cutii roșii montate pe stâlpi. Oamenii pun scrisori în ele. Am citit despre lucrul ăsta. Mi-am imaginat de multe ori cum ar fi să merg acolo. Tatăl meu a studiat la Universitatea Sorbona din Paris. Mi-a promis că mă ia cu el în Franța și la Londra, dar. Poate că totuși mă voi duce acolo într-o zi.

— Când se va termina războiul ăsta.

— Nu se va termina niciodată. Va dura la nesfârșit.

— Ți-am spus, Daniela, pot să-ți fac rost de un pașaport și de o viză; pot să-ți fac rost de ele chiar acum dacă vrei.

— Poți să faci rost de ele pentru mine, dar nu pentru toți oamenii ăia de pe Struma și Dumnezeu știe câți alții ca ei.

Fața ei căpătă o expresie blândă și Daniela îi luă mâna în mâinile ei.

— Să nu regreți niciodată că m-ai întâlnit!

— De ce-aș regreta?

— Se pot întâmpla multe lucruri.

Ce voia să spună cu asta? uneori, a o iubi pe Daniela semăna cu a fi într-o cameră plină de oglinzi. Îl iubea, dar nu voia să fie cu el și nu voia să vorbească despre viitor.

— Trebuie să plec, zise ea.

Nick ura cuvintele astea. Ore întregi, vraja pe care războiul o arunca asupra lor ținea lumea la distanță și bărbatul își putea imagina că erau iubiți, fără țările și complicațiile care stăteau între ei. Își închipuia că se trezea dimineața alături de ea, se prefăcea că în seara asta nu trebuia să plece. Apoi Daniela

rostea acele cuvinte de care el se temea și natura efemeră a relației lor îl cufunda din nou în frustrarea și în singurătatea care deveniseră viața lui de zi cu zi. De fiecare dată avea un sentiment profund de suferință, nu știa dacă era sau nu ultima oară când erau împreună.

— Chiar trebuie să pleci?

O auzi îmbrăcându-se pe întuneric.

— Siggi o să se înfurie dacă stau aici toată noaptea.

— Nu-ți faci decât datoria, zise el cu amărăciune.

— Îmi fac datoria dacă mă culc cu tine. Dacă nu mă întorc până dimineața, ar putea crede că m-am îndrăgostit de tine.

— Și așa este? întrebă el, ținându-și respirația.

Ea nu-i răspunse. În schimb, se aplecă spre el și-l sărută pe gură. Nick o prinse de talie și încercă s-o tragă înapoi în pat. Fata începu să râdă și se smulse din brațele lui, punându-și la loc breteaua de la sutien.

Tot nu-i răspunsese la întrebare.

— Trebuie neapărat să plec.

— Rămâi! O rugă Nick, și felul în care o spuse o împiedică pe Daniela să glumească pe seama asta.

Își trase dresurile pe ea.

— Nu pot.

— Nu ești obligată să te întorci la el.

— Și cine o să mai spioneze serviciul german de informații pentru tine?

Fata se ridică în picioare și păși în lumina lunii, ale cărei raze argintii îi dezvăluiră bărbatului amanta în lenjeria ei intimă și în dresuri. Era dureros de frumoasă. Nick vru să păstreze pentru totdeauna acest moment în amintirea lui, pentru atunci când totul se va termina.

— Maier crede că m-ai îmbrobodit complet?

— Zice că femeile sunt slăbiciunea ta, răspunse ea.

Se uită în ochii lui și există o clipă când amândoi ar fi putut spune ceva; în loc de asta, tăcură și rămaseră pe gânduri.

Nick oftă privindu-i spatele arcuit în timp ce fata își trăgea rochia pe cap. S-o vadă îmbrăcându-se era o experiență erotică și totuși deprimantă, pentru că de fiecare dată însemna

o mică despărțire, o pregătire a despărțirii finale.

— Fii prudentă! O sfătui el.

— Nu bănuiește nimic.

— Dacă o să afle vreodată că-l spionezi, o să te rănească.

Nu putu să spună „o să te omoare”. Nu suporta gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Ea își dădu părul pe spate și îl privi galeș, zâmbind.

— Sunt întotdeauna prudentă.

Zâmbetul ăla băga un bărbat în boală, îl dezarma, era cea mai puternică armă a ei. Făcea lumea să creadă că e sigură pe ea și că e mulțumită de viața ei, chiar dacă mai avea puțin și izbucnea în plâns.

— Dacă vine într-o zi acasă și seiful e deschis, iar tu nu ai avut timp să pui hârtiile la loc?

— Aud când oprește mașina afară. Am întotdeauna timp să pun hârtiile la loc.

— Și dacă intră vreun servitor?

— Încui ușa.

Nick clătină sceptic din cap. Nu-i plăceau riscurile; totuși el îi ceruse să și le asume.

În ultimii doi ani ajunsese să știe o mulțime de lucruri despre Maier. De exemplu, știa că afacerile lui din Balcani – magazinul din București, hotelul din Sofia, depozitele de mirodenii din Istanbul – erau afaceri autentice, căci Maier provenea dintr-o familie prusacă aristocrată bogată.

Înainte de război, fusese în marină sub comanda lui Canaris și își dăduse doctoratul în studii balcanice la Universitatea Heidelberg. Fusese trimis la Istanbul sub acoperire chiar de Canaris, pe post de negustor de cânepă.

Era cea mai bună acoperire posibilă, să ai o slujbă și să fii văzut făcându-ți treaba. Dar Maier nu arăta ca un negustor de cânepă. Trăsăturile lui patriciene, părul cărunt de la tâmple, ochii albaștri ca de gheață îl făceau să pară ceea ce era cu adevărat, un autocrat, un om obișnuit cu bogăția și cu puterea.

Nick știa că germanul călătorea frecvent între Berlin și Istanbul, ducându-i lui Canaris documente importante la

sediul serviciului german de informații. Mai știa și că avea ascunzători în Taksim și Istiklal și agenți în Bulgaria, Istanbul, Ankara, Bagdad, Palestina și Damasc.

Dar despre persoana lui Siegfried Maier aflase foarte puține lucruri. Daniela nu voia să vorbească despre el.

— E o informație inutilă pentru război și nu va face decât să te rănească, zisese ea.

Nu știa nimic despre viața lor împreună. Știa că Maier avea o aluniță pe șoldul drept, că îi plăcea să bea bere la cină și că prefera țigările turcești în locul celor germane; dar fata nu-i spunea despre ce discutau, cum trăiau, dacă râdeau împreună.

— Cum e când ești cu el? O întrebase el odată.

— Ți-am spus deja. De ce îmi pui întrebările astea? Ce vrei de la mine?

— Nu vorbești niciodată despre el.

— Ce vrei să spun? Nu face decât să te supere. De ce vrei să te torturezi singur?

— Vreau doar să știu, atâta tot.

— E bun cu mine. E blând, deși știu că n-o să mă crezi. Bineînțeles că simt ceva pentru el. Ce fel de persoană crezi că sunt?

— Te întreabă vreodată de mine?

— Desigur.

— Și ce-i spui?

— Îi spun că mă iubești.

— El ce zice? Bănuiește că-l tragi pe sfoară?

— Minciunile pe care le inventezi pentru el și le pui în plicurile alea sunt perfecte.

Și îl sărutase, așa cum făcea mereu când voia să-i distragă atenția.

Acum, pe fereastră se zărea o lună în creștere, luna lui Mohammed, strălucind pe un cer plin de stele. Nick ar fi vrut ca acea clipă să nu se sfârșească niciodată. Dar Daniela se îmbrăcase și îl aștepta. Noaptea trecuse prea repede; nu exista chip s-o oprești în loc.

* * *

Coborî dealul împreună cu ea, îndreptându-se spre stația de

taxiuri. Curând piața de fructe avea să prindă viață; vânzătorii își aranjau tarabele pe întuneric și un camion trecu pe lângă ei, încărcat cu pepeni galbeni, luminând zidurile clădirilor cu farurile lui în timp ce sălta pe caldarâm. Hamali cocoșați sub greutatea coșurilor din răchită se pregăteau pentru o nouă zi de muncă istovitoare, înainte chiar ca soarele să răsară.

Nick auzi o sirenă din direcția docurilor; vechiul oraș se trezea din somn. Soarele își făcu palid apariția. Daniela mergea alături de el, cu spatele drept și cu o eșarfă verde din mătase acoperindu-i părul negru; era o femeie grațioasă, o enigmă de care n-ar fi trebuit să se îndrăgostească niciodată, deși acum credea că o căutase toată viața.

Îi găsi un taxi în fața pieței de mirodenii. Șoferul dormea. Nick se aplecă, îl apucă de umăr și îl scutură să-l trezească, apoi îi dădu adresa din Taksim.

— Când o să te mai văd?

— Curând.

Daniela se urcă în taxi. Se ducea acasă la un alt bărbat.

El se apropie de geam.

— Fii prudentă I

— Te iubesc, zise ea și îl sărută.

Cuvintele ei îl șocară, îl lăsară uitându-se uluit după luminile roșii ale mașinii mult timp după ce aceasta traversase podul Galata, dispărând din vedere. Era prima dată când femeia îi spunea așa ceva.

Se întoarse acasă, moscheea lui Suleyman înălțându-se ca o fiară amenințătoare în vârful dealului. Parfumul ei rămase toată ziua pe hainele lui.

Bărcile de pescuit săltau pe apă și alunecau aproape de chei, dar pescarii nu-și pierdeau niciodată echilibrul, strigând la trecători și ținându-și marfa pe punte, aranjată pe tăvi de lemn. Dacă nu erau destui clienți, Constantin punea un pește viu într-o cutie de metal și o arunca pe puntea bărcii, unde se mișca și zăngănea, făcând oamenii să se adune, râzând și arătând spre ea. Trecătorii le făceau pescarilor comanda și aruncau monede în barcă, apoi, după ce banii erau numărați, o plasă cu pește era azvârlită în sus spre cumpărători.

Constantin îl văzu pe Nick și trase de o frânghie ca să aducă barca și mai aproape de chei. Apoi sări pe docuri.

Era un marinar cu părul cărunt, nebărbierit de trei zile și cu o mustață care îi dădea mereu un aer deprimat. Părul lui lung și lățos era din ce în ce mai rar și îi acoperea chelia ca niște corzi de chitară. Nick îi oferi o țigară și i-o aprinse. De aproape, văzu că pescarul avea unghiile murdare de ulei de motor și că avea dinții stricați.

— Dobrogea, zise Nick.

Constantin zâmbi. Se născuse și trăise aproape toată viața într-un sat aflat în sud-estul Dobrogei.

— Găsesc locul ăla și cu ochii închiși.

— Vrem să transportăm trei oameni acolo; prețul e același.

— Nu-mi pasă de bani. Când?

— Te anunț eu.

Constantin sări înapoi în barcă, alăturându-se celor doi membri ai echipajului, care erau evrei ca și el, din satul lui din Dobrogea.

Bătrânul pescar mai aruncă o cutie pe punte și niște școlari chiuiră încântați. Omul le dădu un peștișor albastru. Nepoții lui ar fi fost de vârsta lor; asta dacă mai erau în viață.

Sabotarea instalațiilor și a infrastructurii dușmanului fusese cândva treaba Secțiunii D a serviciului secret britanic, dar, la începutul războiului, Churchill formase o organizație separată, Departamentul Executiv de Operațiuni Speciale, care preluase această responsabilitate. Erau rebelii, renegații serviciului de informații. Fiii rătăcitori. DEOS devenise pentru funcționarii Ministerului de Externe mai detestabil decât Gestapo.

Nick era de părere că existau motive bune pentru a line cele două organizații separate: agenții DEOS erau antrenați pentru un singur act de sabotaj, în timp ce agenții ca el însuși erau implicați în misiuni de lungă durată, în timpul cărora adunau informații și care necesitau o acoperire plauzibilă, măsuri bune de siguranță și multă răbdare. Erau niște tipi complet diferiți, după cum îi auzise spunând pe colegii lui din serviciul secret; ei erau jucători de șah, în vreme ce agenții DEOS erau asemănători cowboy-ilor.

Cowboy-ul ăsta ajunsese la ei de la Departamentul Executiv de Operațiuni Speciale din Cairo. Patrick Jordon era înalt, slab și arătos într-un fel școlăresc, un bărbat amabil și deșirat, care studiase la Oxford, căruia nu-i plăceau prea mult vâslitul și rugby-ul și care avea veșnic încleștată între dinți o pipă rar aprinsă cum trebuie.

Nick și-l aminti jucându-se cu detonatorul în subsolul legației din București.

Acum, el, Abrams și Nick stăteau în camera de conferințe din biroul DEOS din Istanbul, uitându-se la o hartă a României, care era întinsă pe masa din lemn de stejar lăcuit. Jordon, purtând un pulover pe gât de culoare albastru marin și pantaloni kaki bufanți, privea harta cu interes academic.

Biroul era într-o clădire din secolul al XVIII-lea, situată lângă hotelul Park și lângă consulatul german. Nick se uită pe fereastră și îl văzu pe von Papen, ambasadorul german, fumând și râzând împreună cu personalul consulatului în grădina luxuriantă aflată dincolo de zid.

Dușmanul.

— Barca ne va lăsa aici, la șaisprezece kilometri în sud-estul Dobrogei, zise Nick, întorcându-și din nou atenția asupra hărții. Căpitanul, Constantin, va arunca ancora în golf aici, iar tu și operatorul stației de emisie-recepție veți fi duși la țărm cu barca. Șeful rezistenței locale, Romanescu, vă va aștepta pe plajă. Va trimite un semnal cu lanterna, de două ori lung și o dată scurt.

Jordon dădu din cap, părând foarte relaxat pentru un om care se pregătea să meargă la război.

— Constantin ăsta e demn de încredere? se interesă el.

— Absolut.

— Vii și tu cu noi? mai întrebă Jordon.

Nick încuviință din cap.

— Vreau să vorbesc cu Romanescu. Stau o noapte și mă întorc a doua zi cu Constantin.

— Apropo, membrii grupului cu care vei petrece următoarele șase luni sunt cu toții marxiști, zise Abrams.

Jordon își ridică privirea.

— Are vreo importanță?

— S-ar putea să aibă mai târziu. După război.

— Sunt sigur că vor la fel de mult ca noi să-i vadă pe germani alungați din România.

— Poate. Dar ne vor da bătaie de cap după ce se va termina totul.

— Mai întâi trebuie să câștigăm războiul.

— Nu cred că există vreo îndoială în privința celui care va câștiga, zise Abrams. Sincer să fiu, Stalin mă îngrijorează mai mult ca Hitler. Sper doar că nu vom ajuta România să devină o a doua Rusie.

Jordon se uită la Nick, căutând sprijin.

— Rușii sunt aliații noștri, domnule, spuse el.

— Cei din Londra nu se gândesc la consecințe când iau astfel de decizii. Dar războiul nu va dura la nesfârșit și atunci politicienii ca mine și ca Nick vor trebui să repare ce-au stricat ei. Vrei să vezi România anexată Rusiei, Jordon?

— Cred că toată lumea are dreptul la libertate.

— Nu cred că Stalin ar fi de acord cu tine în privința asta.

Abrams se duse la fereastră. Era deschisă și îl auziră pe von Papen râzând de aceeași glumă. Era un război ciudat.

— Uitați-vă la el! zise Abrams. Necinstit. Egoist. Ambițios. Iată un om cu care am fi putut face afaceri!

Nick văzu expresia de pe fața lui Jordon. Erau puțini cei care îl plăceau pe Abrams, iar englezul nu era sigur că Jordon făcea parte din ei.

Mai târziu, în timp ce mergeau cu mașina pe bulevardul Istiklal, Abrams se întoarse spre Nick și spuse:

— Ciudat individ, Jordon ăsta. Nu sunt sigur că-mi place.

— Nu, domnule.

— Dar așa sunt cei din DEOS. Probabil că și-au petrecut copilăria construind bombe din zahăr tos și neofalină. Și rupând aripile mușteloor. Ai rupt vreodată aripile unei muște, Davis?

— Nu, domnule.

— Iată! De asta lucrezi pentru noi. Ce mai face soția?

Schimbarea bruscă a subiectului conversației îl făcu pe Nick

să tresară. Se întrebă cine vorbise; sau poate că vorbiseră toți.

— Presupun că îi este greu acolo.

— Probabil că îi e dor de tine.

— Îmi imaginez că e greu să crești copii de unul singur.

— Așa e. Totuși, e important să ai o soție, Davis. Dacă ești ambițios. Vorbește frumos, se îmbracă frumos, chestii de-astea. Ține minte lucrul ăsta!

Intrară pe poarta consulatului. Abrams nu mai zise nimic altceva; nici nu era nevoie.

* * *

Poate că lui Abrams nu-i plăcea Jordon, dar Nick credea că acesta era o companie plăcută, așa că în seara aia stabiliră să bea ceva în Taksim în cinstea succesului misiunii lor. Merseră pe strada întunecată spre Istiklal. Cerul era plumburiu. Trecură pe lângă șirurile de lustragii cu scăunașele și cu sticlele lor pline cu cremă pentru lustruit. Nick și Jordon traversară piața Taksim, făcând slalom printre autobuze și tramvaie zgomotoase. Tramvaiele erau pline de oameni, unii stând pe scară, iar clopoțeii sunau nebunește când vehiculele săltau pe linii, împrăștiind trecătorii leneși. În mijlocul pieței era un monument mare și cenușiu, ridicat în memoria celor morți în războiul de independență. Turcii avuseseră parte de multe războaie; Nick înțelegea de ce nu voiau să fie implicați în ăsta de acum.

— De cât timp lucrezi cu Abrams? îl întrebă Jordon.

— De vreo trei ani.

— E un tip ciudat, nu-i așa? O spun cu tot respectul de rigoare.

— Presupun că e un pic cam ciudat. E mereu scorțos când vine vorba de ruși.

— E evreu?

Nick încuviință din cap.

— Într-o zi o să învețe să se înțeleagă cu ei.

Jordon rânji, continuând să strângă pipa între dinți.

— Dumnezeule! Aș fi în stare să sec un lac în clipa asta. N-ai decât să mă crezi prost, dar războiul mă tulbură.

Deasupra unei uși era o firmă pe care scria ARIZONA. Din

interiorul clădirii se auzea muzică turcească. Nick îl conduse pe Jordon pe niște scări înguste într-un bar slab luminat, cu niște pereți auriți de prost gust și cu oglinzi atât de murdare, încât erau aproape opace. Era cald înăuntru și mirosea a tutun și a transpirație.

Nu era decât un singur client în afară de ei, un turc într-un costum occidental închis la culoare care se îmbăta ca un porc într-un colț. În fața unei scene joase, unde o siriancă plictisită și supraponderală dansa din buric, se aflau câteva mese și scaune șubrede.

Nick comandă o sticlă de rachiu și două pahare. Primul pahar era menit să relaxeze umerii și să facă durerea de cap să dispară; al doilea, să o facă pe dansatoarea din buric să pară mai frumoasă decât era de fapt; al treilea, să transforme lumea într-un loc prietenos și binevoitor.

— Ți-e frică? îl întrebă Nick pe Jordon, după ce barierele dintre ei fură dărâmate cu ajutorul băuturii.

— Încerc să nu mă gândesc la asta.

Pipa îi dansă între dinți.

— Lucrul de care te temi cel mai mult e trădarea. Nu știi niciodată când o să se întâmple și de cele mai multe ori e cineva în care ai încredere, cineva care îți este apropiat. Ai fost trădat vreodată, Nick?

„Bună întrebare”, se gândi Nick.

De cele mai multe ori e cineva în care ai încredere.

Jordon își scoase portofelul din buzunar. Îi arătă o fotografie în care erau o femeie tânără și frumoasă și două fete, zâmbind lumii; fundalul reprezenta o vale scoțiană, decorul cine știe cărui studio fotografic din Londra.

— Jocul ăsta e de fapt pentru burlaci, zise el. Dar poți muri la fel de ușor și în armată sau în aviație.

Mângâie drăgăstos fotografia cu degetul arătător.

— Tu ești căsătorit, Nick?

Englezul scoase și el fotografia cu familia lui, o fotografie mică, zdrențuită pe margini, făcută cu vreo cinci ani în urmă. Nu se mai uitase la ea de luni de zile. Era prea dureros.

— Băieții sunt mari acum, spuse el. Mi se pare că a trecut o

veșnicie de când erau mici.

— Copiii au obiceiul ăsta, să crească repede.

— Eu și soția mea. Lucrurile nu stau prea bine între noi.

— Îmi pare rău.

„Nu știe ce să zică”, se gândi Nick. Oamenii nu știu niciodată ce să zică în situațiile astea.

— E vina mea. Am avut o aventură amoroasă.

— Tontule!

Nick râse. Era ușurat că Jordon nu părea nici jenat, nici oripilat de mărturisirea lui.

— Probabil că ai dreptate. Dar am fost îndrăgostit de femeia asta. Încă mai sunt.

Jordon își cercetă gânditor pipa, ca și cum ar fi înțeles.

— Ai avut ghinion.

Ghinion. „Ar putea să-mi placă tipul ăsta”, își zise Nick.

— Depinde cum privești lucrurile.

— Nu le poți privi decât într-un singur fel. Ai dat-o în bară.

Cuvintele îl surprinseră neplăcut. Apoi, Nick începu să râdă. „Are dreptate”, se gândi el. „Am dat-o în bară.”

— Nu pot să spun că-mi pare rău. Am iubit-o. Încă o mai iubesc.

— De când durează aventura?

— De mai bine de doi ani.

Dansatoarea din buric părăsi scena. Turcul beat din colț aplaudă cu entuziasm.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu știu. E complicat. Lucrează și ea pentru noi.

— Prin urmare, faci asta pentru război? întrebă el direct.

— Da, răspunse Nick. E contribuția mea la înfrângerea lui Hitler.

— Sunt sigur că vei fi pomenit în telegrame, spuse Jordon și Nick zâmbi auzind asta. Fii prudent! adăugă el, un sfat ciudat pentru un om care se pregătea să se ducă de hună voie în spatele liniilor inamice, riscând să fie torturat și ucis dacă era capturat.

Terminară sticla de rachiu și se întoarseră a doua zi de dimineață amețiți la consulat. Nick îl sună pe paznicul de

noapte și îi ceru să trimită pe cineva care să-i ducă pe amândoi acasă.

Ajuns acasă, Nick se lăsă moale într-un fotoliu și se gândi la Jennifer, se gândi la băieți și la ultima dată când îi văzuse. Se întorsese în Anglia cu un an în urmă; ambasadorul îi găsise loc pe un distrugător al marinei regale.

Jennifer îl întâmpinase pe docuri în Portsmouth, însoțită de doi tineri voinici, și lui Nick îi luase câteva clipe să-și dea seama că erau fiii lui, deveniți aproape bărbați.

El și Jennifer se îmbrățișaseră de parcă ar fi fost doi străini. Apoi dăduse mâna cu James și cu Richard.

* * *

Casa din Guildford părea cumva mai mică, schimbată într-un fel. Făcea parte dintr-o altă viață. În mijlocul grădinii era acum un adăpost împotriva atacurilor aeriene și multe din casele pe care Nick le știa din copilărie erau dărâmate, mulțumită aviației germane.

În seara aceea, el și Jennifer făcură dragoste pentru prima dată de când ea plecase din București. Fu un dezastru. Nick nu se putea gândi decât la Daniela; probabil că Jennifer avusese senzația că era singură.

Dar, după aceea, femeia îl mângâie pe păr și șopti:

— Ai învățat lucruri noi.

Bărbatul nu crezuse că se putea da de gol atât de ușor. Stătu acolo pe întuneric și își ascultă bătăile inimii, în timp ce crengile unui măr loveau ferestrele dormitorului. Se așteptă să se audă vorbind; în loc de asta, își ținu respirația și așteptă ca Jennifer să-i pună inevitabila întrebare.

— Există o altă femeie? șopti ea.

Se așteptă să se audă negând, să vadă dacă va încerca totuși să-și salveze căsnicia. Sau nu era decât o înșelătorie? dacă nega, bănuia că Jennifer va accepta minciuna și viața lor va merge înainte. Femeia era obișnuită cu viața lui secretă; la urma urmei, nu va fi decât un secret în plus. Așteptă să vină minciuna, dar aceasta nu veni; în schimb, se auzi spunând:

— Da.

Jennifer se dădu jos din pat și se duse în baie. Dădu drumul

la apă în chiuvetă pentru ca Nick să n-o audă plângând. Bărbatul stătu în cadrul ușii, o parte din el vrând s-o strângă în brațe, o altă parte respingând ideea.

— Îmi pare rău, zise el.

Ea își dădu cu apă rece pe față.

— Crezi că nu știam?

Nu, nu credea asta. Doi ani era mult pentru ca o căsnicie solidă să supraviețuiască, iar căsnicia lor nu fusese deloc solidă.

— Putem trece peste asta, zise femeia.

El nu răspunse.

— Se întâmplă tot timpul, continuă ea.

Era adevărat. Se întâmpla. Bărbații aveau aventuri amoroase și soțiile lor îi iertau. Dar aceștia erau bărbați care voiau ca mariajul lor să meargă, indiferent când de josnici și de necinstiți deveniseră ei.

— Îmi pare rău, Jen, repetă Nick. N-am plănuit să se întâmple așa ceva.

— Nu vreau să știu detaliile.

— Cred că ar trebui cel puțin să discutăm.

— Nu cred că vreau asta.

Jennifer se urcă din nou în pat. El se întinse lângă ea și niciunul din ei nu dormi. Cearșaful era rece; afară, luna în creștere alerga printre norii negri și Nick se întrebă dacă de pe podul Galata se vedea aceeași lună.

* * *

După atâta vreme, băieții erau ca niște străini pentru el. Își dădu seama că va trebui să ajungă să-i cunoască din nou și nu avea destul timp pentru asta. Până când aveau să-l accepte iar ca tată, Nick va fi nevoit să se întoarcă la război.

Desigur, băieții nu mai erau interesați să facă împreună cu el lucrurile pe care le făceau înainte ca războiul să izbucnească. Erau prea mari ca să se mai joace dame sau de-a v-ați ascunselea și prea mici ca să meargă cu el la un bar să bea o bere. Și se schimbaseră, nu numai fizic, ci și din punct de vedere al caracterului. Din copii începuseră să se transforme în adulți. Richard, care avea acum cincisprezece ani, devenise

un fel de tocilar, ceea ce îl dezamăgea pe Nick în aceeași măsură în care o impresiona pe Jennifer, care plănuia să-i facă doctor; James era cu câțiva centimetri mai înalt decât tatăl lui și încercările lui Nick de a juca fotbal cu fiul lui erau întâmpinate cu un ușor dispreț, căci Jamie era acum mult mai bun ca el.

Într-o zi îi duse în oraș să bea ceai și să mănânce prăjituri. Conversația cu ei decurse foarte greu. James fu cel care vorbi mai mult, întrebându-l despre Istanbul, despre moschee și despre hainele purtate de oamenii de acolo, dar vru mai ales să știe dacă tatăl lui fusese martor la vreo luptă și păru dezamăgit când Nick îi spuse că Turcia era o țară neutră și că singura legătură cu războiul erau niște bombardiere rătăcite care apăreau uneori pe cer.

Nu putea nici măcar să le spună fiilor lui adevărul despre el însuși.

James îl întrebă pe Nick cu ce se ocupa și bărbatul îi spuse că lucra într-un birou la consulat. Dezamăgirea fiului său fu evidentă. Fiecare fiu vrea ca tatăl lui să fie un erou și eroii nu stau la birouri. Poate că îi va putea spune într-o zi adevărul.

— Când te întorci acasă? întrebă deodată Richard.

Se jucase încontinuu cu prăjitura din farfuria lui, transformând-o într-o grămadă de firimituri.

— Nu știu. Când o să se termine războiul.

Richard privi fix fața de masă.

— Mama a plâns tot timpul după ce s-a întors de la București.

— A ținut-o așa luni de zile, zise James.

— Îmi imaginez că îi era dor de mine.

— Ție îți e dor de ea? întrebă Richard.

După expresia de pe fața lui, Nick își dădu seama că nu-l mai putea trata ca pe un copil.

— Bineînțeles.

— Acum e mai bine, zise James, iese mult în oraș.

Cei doi băieți schimbară o privire, un fel de provocare. Ochelarii lui Richard reflectară lumina când băiatul își întoarse capul. Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Ce-ați pățit? întrebă Nick.

— Mama are un nou prieten, spuse James și Richard încercă să-l lovească în fluierele picioarelor pe sub masă.

— Termină, Richard! zise Nick.

Dar se simți numaidecât vinovat că îl certase. În fond, băiatul era de partea lui. Se întoarse spre James.

— Cine e prietenul ăsta

— Un maior din forțele aeriene, răspunse James.

— E un chiulangiu, zise Richard.

— O duce pe mama la film.

— Nu-i adevărat! Nu-l asculta!

— Sunt sigur că nu e nimic rău în asta, spuse Nick. Probabil că mama voastră se simte singură. Nu mă deranjează.

Zâmbi ca să-i asigure că era totul în ordine, dar băieții nu se lăsară păcăliți. Nick se simți ros de gelozie. Nu voise ca Jen să fie nefericită, chiar sperase că va găsi pe cineva care s-o iubească din nou. Dar o altă parte din el presupusese că femeia îi va fi veșnic credincioasă și gelozia lui îl luă prin surprindere.

Se întrebă dacă o va descoase mai târziu pe Jennifer în privința acestui maior din forțele aeriene sau dacă, la fel ca ea, va prefera să nu știe nimic.

* * *

Anglia se schimbase față de cea pe care Nick o părăsise cu patru veri în urmă. Era mai tristă și poate mai puțin optimistă; prea multe văduve și prea multe mame care își pierduseră fiii. Era o Anglie a cartelelor pentru rații, a prafului de ouă, a măștilor de gaze cărate pe umăr într-o cutie de carton și a cârnaților vânduți pe sub mână de măcelar.

Într-o zi, se duseră la Londra să bea ceai într-o cafenea. Nick văzu cu ochii lui în ce hal ajunsese orașul din pricina bombelor germane și se simți vinovat că nu suferise alături de compatrioții lui. În timp ce ei înduraseră bombardamentul, el începuse o aventură amoroasă într-un hotel luxos din București.

Avu un sentiment ciudat de dislocare. Corpul lui era în Anglia, dar mintea și sufletul erau în Istanbul, urmărind cu

ochii minții o femeie elegantă, cu o eșarfă verde acoperindu-i părul negru, mergând pe o stradă pietruită unde se aflau case vechi de pe vremea otomanilor, deasupra cărora se înălța moscheea lui Suleyman. În viziunea lui, femeia se opri în fața unei case cu o ușă vopsită în verde și se uită în sus la balcon; pe chipul ei se citea o expresie pe care un străin ar fi putut-o interpreta drept dorință.

* * *

Din acea primă noapte, nu mai vorbiseră deloc despre Istanbul. Într-o zi, Nick se întoarse acasă și o auzi pe Jennifer plângând în baie; când o strigă, ea încuie ușa.

Abia după o săptămână femeia se simți în stare să deschidă din nou discuția. Stăteau pe scaune în grădină, citind ziarele de duminică. Era o rutină care altădată i s-ar fi părut plăcută lui Nick; acum, însăși docilitatea ei îl făcea să fie neliniștit și iritat.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbim, Jen.

Femeia împături ziarul.

— Te ascult.

Dar rămaseră tăcuți. Bărbatul nu voia s-o rănească, dar, după părerea lui, avea de ales între a o părăsi și a trăi o mare minciună.

Jennifer rupse tăcerea.

— Știu că te-ai culcat cu o altă femeie. A început la București, nu-i așa?

— Da, a început atunci. Dar nu m-am culcat cu ea.

— Nu mă minți!

— Spun adevărul.

— Ai crezut că nu știam?

— Nu știu ce ai crezut tu.

Femeia zâmbi cu amărăciune.

— Într-un fel, faptul că poți fi citit ca o carte e o virtute, Nick.

— Nu sunt o carte prea bună.

— Te rog, scutește-mă de sentimentele tale de vinovăție! Te mai vezi cu ea?

— Băieții mi-au zis că te întâlnești cu cineva, spuse el.

Ea îi aruncă o privire plină de venin.

— Așadar, suntem chit. Asta vrei să spui? Ți-ar plăcea, nu-i așa? Conștiința ta s-ar simți mai ușurată?

— Nu, Jen, nu asta am vrut să spun.

— E doar un prieten. Nu ți-aș face niciodată așa ceva, Nick.

„Dar tu mi-ai făcut-o mie", lăsă ea să se înțeleagă. Nick respiră adânc.

— Cine e tipul?

— Ce tupeu ai! zise femeia, apoi se ridică în picioare și intră în casă.

* * *

Nick îi duse pe băieți la film, apoi jucă cu ei un meci de fotbal dezlânat, dar Richard nu era interesat și James părea să considere ilare încercările lui de a dribla mingea pe lângă el.

După aceea, bărbatul se așeză pe iarbă, cu răsuflarea tăiată. Richard scoase o carte, în timp ce Jamie juca mingea pe piciorul drept, dându-se mare.

— Am auzit-o pe mama plângând din nou aseară, zise James.

Richard își ridică privirea din cartea de istorie.

— O să divorțați?

— Nu știu.

— Ba da, o să divorțați, spuse James.

— Mama a zis că ai o prietenă, zise Richard.

Nick îl privi șocat. Nu-i venea să creadă că Jennifer le-ar spune astfel de lucruri băieților.

— De ce nu ne spui, pur și simplu?

— Pentru că nu cred că ați înțelege.

— Pentru că ne-ai mințit!

— Nu v-am mințit.

— Ne minți chiar acum.

James avea dreptate. Îi mințea ascunzându-le anumite lucruri. Dar tot mai credea că erau prea tineri ca să înțeleagă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise el.

Băieții se uitară unul la altul. Richard vârî un deget pe sub ochelari și își șterse o lacrimă, prefăcându-se că-și scarpină nasul.

James continuă să joace mingea pe picior. Deodată, o lăsă să cadă și o lovi cu toată puterea. Mingea zbură prin aer și ajunse în stradă, forțând camionul brutarului să vireze ca s-o ocolească.

— Asta a fost prostie curată, zise Nick. Du-te și ia mingea!

— Nu vreau! replică James.

Era prima dată când Jamie îl sfida. Conflictul se declanșase. Erau doar niște copii și pentru ei lumea nu avea decât două culori, alb și negru; nu existau nuanțe de gri.

Îi părea rău pentru ceea ce le făcea lor și lui Jen.

Nick se ridică în picioare și se duse să ia mingea, apoi se îndreptară toți trei spre casă. Băieții mergeau înainte și nimeni nu mai spunea nimic.

* * *

În ultima zi, Nick stătu în bucătărie, în timp ce Jen îi pregătea un mic dejun special. Femeia reușise cumva să facă rost de șase cârnați de porc de la măcelar și bărbatul se uita la ea cum îi prăjește în tigaie. Dar Jen nu voia să-și ridice privirea spre el.

— Cârnați, zise Nick. Deșteaptă fată!

— I-am luat pe sub mână.

— Ce-ai făcut ca să-i obții?

— Nu ești persoana potrivită să-mi pui întrebări de genul ăsta.

— Ai făcut rost și de ouă?

— Fii mulțumit cu ce ai! Femeia aia. O să te aștepte pe docuri?

— Nici în Turcia nu găsești ouă.

— Probabil că suferi. Vrei să divorțăm?

Grăsimea de la cârnați sări pe șorțul ei. Se uitară unul la altul.

— Mi-a fost dor de cârnați. Nu există cârnați în Istanbul. M-am cam săturat de miel.

— Ce fel de femeie este?

— Povestește-mi despre maiorul ăsta.

— Nu am ce să-ți spun.

— Chiar așa?

— Când ne-am căsătorit, am jurat să fim împreună la bine și la rău, zise ea.

— Credeam că preotul se referea la vreme.

Era o glumă jalnică. Jennifer puse carnații pe o farfurie. Se uitară din nou unul la altul.

— Știu ce-am spus, zise el. Dar eram tânăr și credeam că nu mă voi schimba niciodată. Și nici tu. Nu știam nimic despre viață și despre cum să iubești pe cineva. Nu știu de ce n-a mers, Jen.

— Ai avut o aventură amoroasă.

— Nu e chiar așa de simplu.

— Serios?

— Ai fost la fel de nefericită ca mine.

— Cred că aici te înșeli. Adevărul e că ești un ticălos egoist și așa ai fost întotdeauna.

— Atunci de ce mai ești căsătorită cu mine?

— N-am nici cea mai vagă idee. Aș fi putut la fel de bine să fiu căsătorită cu. Tigaia asta.

— De ce e atât de greu să renunți la o tigaie, Jen? Ce rost mai are să te agăți de ea?

— Am avut o căsnicie fericită până să te încurci cu fufa aia.

— Tu ai avut o căsnicie fericită.

— Nu te mai cunosc.

— Nu m-ai cunoscut niciodată. Dar asta e vina mea. Nu ți-am spus niciodată nimic.

Era vina lui. Se căsătorise cu ea din motive cu totul eronate: pentru că ea îl credea frumos și deștept, pentru că era o soție perfectă, pentru că era frumoasă. Stătuse cu Jen din motive cu totul eronate și pentru că nu-i spusese niciodată nimic. Cum ar putea ea să-l înțeleagă acum?

— Îmi faci silă.

— Uite ce el Nu mai putem continua așa.

— Nici măcar n-am început, zise ea și îi dădu câinelui carnații.

Două ore mai târziu, porniră spre Portsmouth.

* * *

În ziua aceea, pe docuri, Jennifer se agăță cu pasiune de el și

făcu ceva ce Nick n-o văzuse niciodată făcând în fața copiilor ei: plânse.

— Întoarce-te, te rog! șopti ea.

El nu reuși să spună nimic.

— Te rog, Nick!

Bărbatul încercă s-o îmbrățișeze, dar ea îl respinse.

— Promite-mi că te vei întoarce!

Richard își îmbrățișa mama.

— Bineînțeles că se va întoarce. O să te întorci, nu-i așa, tată?

Nick se uită la James și văzu dușmănie pe fața lui. Jennifer își ridică privirea spre el, plină de ură.

— N-o să te las niciodată să pleci, Nick, zise ea.

Era binecuvântarea și blestemul ei. Iar cuvintele astea răsunară mai târziu în urechile lui, în timp ce se rezema de balustrada distrugătorului, bătut de vântul aprig al Atlanticului de Nord, când nu-și dorea decât ca un submarin nazist să-i spulbere toate alternativele și să-l absolve de sentimentul de vină care îi rodea sufletul. Pentru că, indiferent dacă Daniela îl mai aștepta sau nu în Istanbul, știa că nu se mai putea întoarce.

Nick mancă la micul dejun un iaurt galben consistent și niște smochine verzi și bău o ceașcă de cafea amară, apoi ieși pe verandă să hrănească păsările. În fiecare dimineață, vrăbiile veneau să ciugulească firimiturile aruncate de el, bucățele de pâine și de smochine. Erau rapide și speriate, dar una din ele era puțin mai îndrăzneață decât celelalte. Plutea în aer câteva minute și dădea din aripi în tufișuri, făcându-și curaj, după care venea să ciugulească firimiturile din mâna lui, avântându-se ca o săgeată spre el, apoi retrăgându-se la fel de repede.

Îi amintea de Daniela.

Fata i se plângea uneori că nici un bărbat n-o putea înțelege; în același timp era atât de rezervată, încât nici un bărbat n-ar fi avut cum s-o înțeleagă. Lui Nick i se părea că singurătatea pe care Daniela și-o impunea era un mod de a ține lumea la distanță. Se repezea și ciugulea flămândă firimiturile de

dragoste care îi erau oferite, apoi fugea la fel de repede.

În dimineața aceea, Nick aștepta mai mult ca de obicei pe verandă, dar vrăbiuța nu veni. Se întrebă ce pățise. Dincolo de zidurile grădinii era o lume periculoasă, erau pisici prin tot orașul, căutând o pradă ușoară. Sau poate că plecase pur și simplu.

Curajoasa lui vrabie nu se mai întoarse niciodată și Nick nu putu decât să-și imagineze ce i se întâmplase.

* * *

Un șofer al ambasadei veni să-l ia într-un Humber negru și Nick se așeză pe bancheta din spate, pierdut în gânduri. Traficul era infernal; în fața lor, Rolls Royce-ul argintiu al unui negustor bogat de mirodenii se lupta în intersecție cu o căruță, al cărei fermier stătea pe capră, ignorând claxoanele disperate ale mașinilor din jurul lui. Un măgar răgea, se opintea și dădea din copite, în timp ce proprietarul lui îl lovea cu bastonul. În mijlocul haosului, hamalii trăgeau din greu căruțe încărcate cu saci plini cu coriandru și chimen pentru bazar.

Nick ignoră zarva, lăsându-l pe șofer să-și bată capul cu nebunia din Istanbul.

Se uită la domurile și la minaretele care se înălțau în spatele bazarului de mirodenii. Privirea lui se opri asupra unei femei care mergea braț la braț cu un bărbat înalt și blond, împrăștiind porumbeii adunați pe treptele unei moschei. Avea părul acoperit cu o eșarfă din mătase de culoarea jadului. Nick cunoștea foarte bine mersul ăla, ținuta aia.

Întorcându-și capul după ei, îi văzu trecând grăbiți pe lângă orbi și pe lângă sărmani, ignorând rugămințile de a cumpăra lame de ras și țigări. Dispărură în labirintul de străzi din spatele moscheii.

Strigă la șofer să oprească și sări afară din mașină. În aer se simțea mirosul mirodeniilor din Misir Carsisi. Nick o zări din nou pe femeie și începu să alerge, croindu-și drum prin înghesuială și atrăgând blestemele cerșetorilor și ale hamalilor împovărați cu saci.

Turcii se uitau uimiți la englezul cu ochii cât cepele, care

alerga prin mulțime strigând numele unei femei. Nu știa că ziua era lungă și că era timp destul chiar și pentru cei mai ocupați oameni?

Stătu cu răsuflarea tăiată în mijlocul străzii aglomerate, cercetând cu privirea mii de capete, căutând eșarfa verde ca jadul. Vocea plângăreață a muezinului începu să cheme credincioșii la rugăciunea de dimineață. Cerșetorii îl trăgeau care mai de care de mânecă. N-o mai vedea. Femeia dispăruse.

Întregul oraș zăcea copleșit de soarele dogoritor al lunii august. La amiază, aflat în drum spre apartamentul lui Max din piața Taksim, Nick se lipi de clădiri pentru a profita de umbra lor ca un om care încearcă să scape de niște trăgători de elită. Căldura secase orașul de energie. Oamenilor le sărea foarte ușor țandăra.

Max bea mai mult decât trebuia. Stătea pe balcon în tricou bând rachiu și, în lumina puternică de vară, Nick observă pe nasul și pe obrajii lui o grămadă de vase capilare sparte.

Discutară despre război. Situația se schimbase după ce germanii fuseseră învinși la Stalingrad la puțin timp după Crăciun. De curând, trupele aliate debarcaseră în Sicilia și cuceriseră Palermo. Nu mai existau editoriale în Cumhurriyet care să speculeze asupra intențiilor Germaniei cu privire la Turcia.

— Ție cum îți mai merge, amice?

— Destul de bine.

— Nu se vede. Arăți îngrozitor.

— Am multe pe cap.

— Sunt chestiuni legate de spionaj sau de dragoste?

Nick puse apă în paharul lui cu rachiu.

— Nu pot discuta cu tine despre spionaj, Max.

— Atunci să vorbim despre cealaltă problemă. Ai primit vești de la Jennifer?

Nick încuviință din cap.

— E bine.

— Te-a iertat?

— Nu i-am cerut să mă ierte. S-a terminat, Max.

— Nu te grăbi, amice! Te-ai distrat și tu puțin. Dacă nu te

poți distra în timpul unui război, ce altceva poți face?

— Cine a zis că infidelitatea e distractivă?

— Nu sunt sigur. Probabil că un bărbat.

Rânji. Se știa că de șase luni avea o aventură cu o unguroaică pe nume Adrienne Varga, care era cântăreață într-un club de noapte.

— Încerc să păstrez secretă relația mea, Max.

— Desigur. Te înțeleg perfect. Dar mi-e teamă că e cam târziu acum. Să închizi ușa grajdului după ce o duzină de escadroane de cavalerie au țâșnit afară și toți caii au murit de bătrânețe.

Dădu rachiul pe gât și-și mai turnă un pahar.

— Spionează pentru tine, nu-i așa?

— Tu ce crezi?

— Da, spionează pentru tine. N-o să spun nimănui asta. Jur! Bineînțeles. Nu vreau să aduc prejudicii războiului. Sigur că nu.

Nick nu zise nimic.

— Hitler e terminat, desigur.

— Nu încă.

— Scrie pe ziduri cu ditamai literele. Stalingradul i-a venit de hac. Rușii l-au învins pe Napoleon, o să-l învingă și pe el.

— O să continue lupta până la capăt, Max.

— Dar generalii lui o vor face?

„Asta-i întrebarea”, își zise Nick. Și dacă nu vor mai lupta, ce se va întâmpla? spera ca Daniela să afle răspunsul la toate astea pentru el.

— Cum stai cu dragostea? întrebă Nick.

— Chestia cu femeile e să nu te îndrăgostești de ele, amice. Ăsta-i trucul. Te previn, fiule! Dacă te îndrăgostești, te faci de râs și nu e bine pentru nimeni. E prima regulă a lui Max King în ceea ce privește iubirea.

— Mulțumesc, replică Nick.

— Sfaturile nu costă nimic. Apropo, ce mai face frumoasa Daniela?

— O iubesc, dar nu știu dacă pot avea încredere în ea.

— Ei, amice! Tocmai ai rezumat istoria bărbaților și femeilor

într-o singură frază. Bună treabă! Mai vrei un pahar?

* * *

Pisicile fugiră din calea lui când călcă prudent pe scările abrupte, strâmbând din nas din pricina mirosului de canal și de fructe stricate. La poalele dealului erau docurile și cartierul pescarilor, locuințe din piatră înnegrită de vreme și case din lemn putrezit înclinate spre stradă. Păși peste zdrențe și peste coji de pepene, chiar și peste piciorul retezat al unui măgar.

Găsi o intrare întunecată și intră, ținându-și respirația ca să nu simtă mirosul de gunoi de sub casa scării. Așteptă până când ochii lui se obișnuiră cu bezna, apoi urcă la etajul doi. Bătu la ușa unui apartament.

Întrucât Constantin nu răspunse, bătu a doua oară, mai puternic.

— Constantin! Eu sunt! Deschide ușa!

Când Constantin își făcu în cele din urmă apariția, Nick fu copleșit de mirosul de băutură din respirația lui. Probabil că nu se mai bărbierise și nu-și mai făcuse baie de zile întregi.

— Ar fi mai bine să intri, zise Constantin și se dădu la o parte.

Era un apartament murdar, cu o singură cameră și o bucătărie. Nick lovi cu piciorul o sticlă goală de rachiu care zăcea pe podea, iar aceasta se rostogoli până ajunse sub masă.

— Când plecăm? întrebă Constantin.

— Vineri.

— În Dobrogea, da?

— În Dobrogea.

— În Dobrogea, repetă el.

Constantin se născuse în Dobrogea, pescuise acolo toată viața. Fugise în 1941, după venirea germanilor. Fusese pe mare când germanii îi adunaseră pe evreii din satul lui și îi împușcaseră pe toți cu mitralierele pe câmp. Fugise în Turcia cu barca lui de pescuit, Natalia, și fusese adăpostit de un văr care locuia în Galata. Abia după două luni aflase că soția și fiii lui supraviețuiseră și se ascundeau în pădurile de dincolo de satul său natal. Constantin plănuise să se întoarcă cu barca în Dobrogea și să-i salveze, când cel mai bun prieten al lui din

sat îl găsise pe chei în Galata. Plânseseră și se îmbrățișaseră chiar acolo pe docuri, după care prietenul lui îi dăduse niște vești îngrozitoare. Familia lui fusese prinsă și trimisă într-un lagăr de concentrare în Polonia.

De atunci, Constantin fusese ros de remușcări. Era unul din primii recruți ai lui Nick și acceptase propunerea acestuia foarte ușor; singura lui dorință, singurul motiv pentru care mai trăia era să facă ceva, orice, ca să ajute la înfrângerea naziștilor.

Nick îi dădu lui Constantin niște bani pentru cheltuielile și pentru deranjul lui, știind că îi va folosi doar ca să cumpere rachiu. Constantin avea nevoie de ceva care să-i aline durerea.

— Pe vineri! zise Nick.

— Pe vineri! răspunse Constantin și închise ușa în urma lui.

Nick se îndepărtă în grabă. Nu-i plăcea să stea în preajma lui Constantin. Vina se agață ca scaiul de cei care supraviețuiesc; pătează ca sângele. Constantin se grăbise să se salveze, dar descoperise că salvarea lui era de fapt un cadou amar. Acum nu-și mai dorea decât ceea ce-l înspăimântase cândva mai mult decât orice: propria moarte.

* * *

Omar Kalmaz avea înfățișarea unui obișnuit al opiului; de fiecare dată când se întâlnea cu Nick, părea și mai afundat în iadul risipitorilor. Era tras la față și avea o privire goală.

Nu era cu mult mai în vârstă decât Nick, dar părul lui era deja încărunțit și avea o mustață pleoștită care îi acoperea aproape în întregime jumătatea inferioară a feței. Obrajii lui erau atât de zbârciți, încât Nick își imagina uneori că vede praf în încrețituri. Dar Omar încă mai reușea să pară un bărbat atrăgător și chiar impunător, atunci când stătea departe de pipa cu opiu.

Dependența avea ceva trist și umilitor, iar dependența lui Omar pusese cu totul stăpânire pe el. Poate că a recruta ca agent un dependent de opiu nu era cea mai bună sau cea mai strălucită idee; Nick îl „moștenise” de la predecesorul lui din Istanbul. La început, Omar se dovedise valoros și reușise până deunăzi să-și controleze demonul dependenței. Relațiile lui

din Ministerul Turc de Apărare și din Emniyet, poliția secretă turcă, erau impecabile. Abrams bănuia chiar că Emniyet îl infiltrase în rândurile lor ca să le dea informații care nu puteau fi transmise folosind căile diplomatice obișnuite.

Omar căzuse în mod firesc în mâinile spionilor; se ducea des cu afaceri la București, unde exporta covoare, alămuri și piele. Se întâlnea regulat cu un funcționar pe probleme de comerț din Ministerul de Interne, care întâmplător era nepotul lui Ion Popescu, șeful opoziției liberale din România și un om cu influență în guvern.

Întrucât era unul din miniștrii lui Antonescu, Popescu primea rapoarte din Franța de la ambasadorul României la Vichy, inclusiv informații despre mișcările trupelor și despre fabricile de armament de acolo. De un an de zile, Popescu îi transmitea lui Nick copii ale acestor rapoarte prin intermediul lui Omar, care le aducea în Istanbul ascunse în fundul fals al servietei sale. Împreună cu rapoartele Danielei, aceste documente erau trimise mareșalului Harris și comandantului bombardierelor engleze.

Omar îi dădu lui Nick un plic maro, iar bărbatul îi dădu un altul, conținând o sumă considerabilă de lire sterline.

— Am un mesaj pentru tine, zise turcul. Popescu-Bei m-a rugat să-ți spun asta, dar numai ție.

— Continuă!

— Vrea să înceapă un dialog despre posibilitatea unui armistițiu.

Ei bine, scria într-adevăr pe ziduri cu ditamai literele, așa cum spusese Max. Era greu de crezut că în urmă cu doar două veri naziștii păruseră irezistibili.

— Mai e ceva. Popescu-Bei e nemulțumit. Zice că îi susțineți pe comuniști. Pe individul ăsta, Romanescu.

— E una din puținele mișcări de rezistență din interiorul țării. Politica lor nu ne interesează deocamdată.

— Zice că acești comuniști vor să preia puterea.

— Sunt nerăbdători să ne ajute să-i învingem pe germani. Asta e prioritatea noastră.

— Cred că vrea să lucreze cu voi. Dar bolșevicii ăștia îl

tulbură.

— Când te întorci la București?

— Peste o lună.

— O să încerc să obțin un răspuns până atunci.

— Dumnezeu să fie cu tine, efendi!

— Și cu tine, Omar-Bei.

În drum spre consulat, Nick închise ochii, încercă să ignore zarva vânzătorilor ambulanți și a taxiurilor de pe podul Galata și se întrebă dacă ticăloșii ăia aroganți din guvernul britanic vor asculta de glasul rațiunii, dacă se vor lăsa convinși să se salveze nu numai pe ei înșiși, ci și pe români și chiar pe germani de Hitler, de Stalin și de restul nebuniei ăsteia. Poate că Abrams avea dreptate. Stalin era cel care ar trebui să-i îngrijoreze acum.

Un șoim țipă și se lăsă dus de vânt ca o bucată de hârtie, privind punctele mici de dedesubt trăindu-și scurta viață dramatică. Ochiul său auriu îl văzu pe Nick cotind pe o alee și intrând într-o cafenea.

În timp ce se rotea prin aer, șoimul văzu de asemenea femeia cu eșarfă din mătase verde ca jadul care îl urmărise pe alee. Pasărea clipi din nou, apoi, cu o mișcare delicată a aripilor, se înălță în văzduh, fixându-și privirea asupra altor vieți, asupra altor drame mărunte ale marelui oraș.

* * *

Vaietul melodiei turcești de la radio îl irita azi pe Nick mai mult ca niciodată. Suferea din nou de ipohondrie. Se ridică în picioare când ea intră înăuntru și îi ținu scaunul. Fata se așeză și Nick o ajută să-și aprindă țigara.

Un chelner aduse două ceșcuțe cu cafea turcească, de culoarea și consistența noroiului.

— Ce s-a întâmplat? Îl întrebă ea în cele din urmă.

El nu-i răspunse.

— Mai bine mi-ai spune. Știu că s-a întâmplat ceva. Ți se citește pe față.

Nick respiră adânc.

— Te-am văzut ieri. În fața pieței de mirodenii.

Întrucât fata nu zise nimic, bărbatul continuă:

— Erai cu un bărbat.

— Ce făceai acolo? întrebă ea, de parcă el ar fi fost cel care trebuia să dea explicații.

— Mă îndreptam spre serviciu.

— Nu o iei mereu pe acolo.

— Nici tu nu te plimbi mereu la braț cu alți bărbați, nu-i așa?

Daniela îl privi fix, furioasă.

— Cum îndrăznești? șopti ea. N-ai soție și copii? n-ai făcut dragoste cu soția ta când te-ai întors în Anglia? Ai ținut-o în brațe, ai sărutat-o? Ți-am făcut vreo promisiune care să te facă să crezi că sunt proprietatea ta?

Nick se aplecă spre ea.

— Spune-mi cine e!

Se lăsă o tăcere îndelungată. Apoi fata zise:

— Îl cheamă Grigoriev.

— Cine e?

— Lucrează pentru NKVD. Pentru ruși.

Nick simți că i se face rău.

— Nu te uita așa la mine! nu știi cum e viața mea, Nick. Nu trăiești în lumea mea.

— Te-ai culcat cu el?

— Nu. Nu m-am culcat cu el.

— Atunci ce făceai?

— Siggi m-a rugat să fiu drăguță cu el.

— Așa cum ai fost drăguță cu mine?

Ea nu-i răspunse.

— Te-ai culcat cu el? O întrebă Nick din nou.

Fata vru să țipe la el. Cum putea un bărbat să fie atât de orb?

— Nu.

Își dădu seama că n-o credea. Se aplecă spre el și îi șopti:

— Nu te-am mințit niciodată. Tot ce ți-am spus e adevărat. Absolut totul.

Ce să înțeleagă din asta? erau atât de multe femei în interiorul Danielei Simonici! De aceea era o spioană perfectă; putea întruchipa mai multe persoane, le putea face pe toate să pară reale și le putea ține separate una de alta.

— Dacă nu mă crezi, asta e!

Nick dădu din umeri, de-a dreptul nedumerit. Ea stinse țigara și părăsi cafeneaua fără să mai spună nimic.

* * *

Când trecu de colțul străzii, Daniela se opri și se rezemă de zid. Suferința izvora de undeva din adâncul sufletului ei. Începu să tremure. Era ca și cum cineva o ținea de umeri și o scutura la nesfârșit. El n-o va înțelege niciodată, nimeni n-o va înțelege. Era singură și așa avea să fie întotdeauna.

* * *

Nick o găsi rezemată de zid, plângând. Încercă s-o ia în brațe, dar ea îl lovi cu pumnii. Bărbatul o lăsă să-l lovească.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău.

Niște oameni îi priviră uimiți de la ferestre. Un tramvai trecu pe lângă ei, urcând cu greu dealul și făcând caldarâmul să vibreze și să geamă continuu.

— Ce te-a apucat? întrebă Daniela.

— Nu știu. N-am vrut să te rănesc.

— Lasă-mă în pace! strigă ea din nou, dar, în loc să fugă, se aruncă la pieptul lui.

Ploaia începu să cadă mărunt dintr-un cer indiferent. În cele din urmă, fata încetă să mai plângă și Nick stătu acolo, ținând-o în brațe, holbându-se la faianța crăpată de pe zidul unei moschei din apropiere, a cărei inscripție frumoasă și veche era un mister, ca un cod care deținea toate răspunsurile, cu condiția ca el să știe să-l descifreze.

Fata își ridică privirea spre el și îl sărută, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Lucrează pentru NKVD. Pentru ruși. Siggi m-a rugat să-l seduc.

O încăpere plină de oglinzi. Oriunde se întorcea, vedea altă imagine; adevărul nu era niciodată același.

Coasta era o linie subțire și întunecată, mai mult simțită decât văzută. Marea părea de oțel.

Constantin opri motoarele și lăsă mareea s-o ducă pe Natalia la țărm. Cunoștea bucata asta de coastă din amintiri și grație unui simț al marinarului care ghicește adâncimea și distanța

fără ajutorul hărților și al altor instrumente. Nick auzi zgomotul făcut de ancoră și simți mareea trăgând barca spre mal când Natalia săltă pe creasta unui val.

— Acolo! exclamă Constantin.

Pe plajă, o lanternă se aprinse și se stinse de trei ori. Era semnalul.

Puseră stația de emisie-recepție și explozibilul în barca de cauciuc pe care o aduseseră cu ei din Istanbul. Cele două ajutoare ale lui Constantin coborâră în barcă, urmate de Jordon, apoi de Deakin, operatorul stației, și în cele din urmă de Nick.

Începură să vâslească spre țărm.

— Ceva nu e în regulă, șopti Jordon.

Singurul sunet care se auzea era zgomotul ritmic al valurilor care se loveau de țărm, formând o dungă fosforescentă în întuneric.

— Ce este?

— Nu știu, șopti Jordon. Am o presimțire.

Săriră în apă; sub picioarele lor erau pietre alunecoase și Nick căzu. Ieși la suprafață încercând să-și tragă sufletul, apoi îl ajută pe Jordon să tragă barca la mal.

Deakin și unul din ajutoare duseră prețioasa stație de emisie-recepție pe plajă, asigurându-se că nu a fost udată, în timp ce însoțitorii lor țineau barca să nu se răstoarne. Plaja era întunecată și pustie. Se uitară după fasciculele de lumină ale lanternelor. Nimic. Unde era Romanescu? jordon avea o armă marca Sten pe umăr. O luă și o încarcă.

— Ce faci?

— Mă pregătesc să înfrunt problemele, zise el și în acea clipă fură orbiți amândoi de lumina unui far.

Jordon reacționa primul: trase un foc care făcu praf farul – Nick presupuse că era montat în spatele unui camion parcat în apropierea plajei – și fură cufundați din nou în întuneric. De undeva de pe plajă răsunară câteva focuri de armă. Nick auzi un glonț șuierând pe lângă el, la câțiva centimetri de fața lui, și se aruncă înspăimântat pe nisipul ud.

Jordon scoase un strigăt sugrumat. Nick întinse mâna și găsi

capul lui Jordon, sau ce mai rămăsese din el. Îl auzi pe Deakin țipând, dar nu-l putea vedea nici pe el, nici pe ceilalți în beznă; din pricina farului, ochii lui nu mai erau obișnuiți cu întunericul. Se târî înapoi spre mare.

Nu văzu barca de cauciuc, dar Natalia se contura pe fundalul unui cer catifelat. Începu să înoate, tăind valurile, dând cu disperare din brațe.

Nu auzea decât zgomotul valurilor și sunetul propriei respirații. Era copleșit de spaimă.

— Dă-mi mâna! strigă Constantin.

Bătrânul pescar îl apucă pe Nick de încheietura mâinii și îl ajută să urce pe scara din frânghie de la pupa, unde englezul se aruncă pe punte, tușind și încercând să-și tragă sufletul. Auzi din nou focuri de armă venind dinspre plajă, gloanțele șuierând pe deasupra capului său și lemnul crăpându-se când o salvă lovi cabina de comandă.

— Unde sunt ceilalți? strigă Constantin.

— Nu știu, icni Nick. Jordon e mort.

Nick se ridică în genunchi și văzu sclipirea focurilor de armă în întuneric. Geamurile din cabina de comandă se făcură țăndări și Constantin strigă de durere.

— Constantin!

— N-am nimic!

Motorul prinse viață și pescarul întoarse barca, îndreptându-se încet spre largul mării.

O altă salvă făcu praf catargul pe care se afla antena radio, apoi cabina de comandă păru să explodeze. Nick icni când niște așchii de lemn i se înfipseră în obraz și în ochi.

Epuizat din pricina înotului, englezul înainta târându-se în genunchi. Constantin stătea aplecat peste cârmă, dar Nick nu putu să vadă cât de grav era rănit. Simți propriul sânge curgându-i din bărbie.

— Ești teafăr? întrebă el, dar Constantin nu răspunse.

* * *

Nori negri ca smoala se zăreau în nord, iar ultimele stele păleau de pe cer. Constantin zăcea grămadă într-un colț al cabinei de comandă, mort cu o oră în urmă din pricina

pierderii de sânge.

Acum, Nick stătea la cârmă și se îndrepta spre țărmul Mării Negre, știind că nu putea naviga printre minele plasate la gura Bosforului. Poate că va ancora în apropierea unui sat de pescari sau, în cel mai rău caz, dacă eșua cu barca pe plajă, putea înota până la cel mai apropiat țărm. Așa mort cum era, Constantin părea liniștit; i se împlinise cea mai arzătoare dorință: era din nou cu familia lui. Așadar, Nick era singur în această ultimă oră înainte de a ajunge cu barca pe plajă; singur să mediteze la faptul că fusese trădat și să încerce să-și dea seama cum se întâmplase.

— Ești mai bine după chinul prin care ai trecut? întrebă Abrams.

Nick atinse ușor tăieturile pe care le avea deasupra ochiului, acolo unde se înfipseseră așchiile de lemn provenite de la cabina de comandă.

— Sunt întreg, zise el.

Scăpase încă o dată ca prin urechile acului. Constantin, Jordon, Deakin și doi bărbați care plecaseră la luptă împreună cu el și ale căror nume nici măcar nu le cunoștea zăceau acum morți pe plaja din Dobrogea. Nick fusese salvat de paza de coastă turcă din satul de pe țărmul Mării Negre unde eșuase cu Natalia.

— Probabil că cineva i-a anunțat pe germani, zise Donaldson. Trebuie să presupunem că toți membrii grupului lui Romanescu sunt fie morți, fie arestați.

Urmă o tăcere îndelungată și plină de stinghereală.

Abrams se încrunta de parcă ar fi găsit pe unul din covoare o pată imposibil de menționat. El era jucător de șah, nu gladiator; îi plăceau luptele mentale, provocările cerebrale ale jocului pe care îl jucau ei. Vărsarea de sânge îl tulbura.

— Se poate să fi fost individul ăsta, Constantin?

Nick clătină din cap.

— Toată familia lui a fost ucisă de germani, pentru numele lui Dumnezeu!

Tonul era țâfnos și denota o ușoară nesupunere. Donaldson se foi pe scaun. Abrams se făcu roșu la față.

— Îmi pare rău, domnule, dar pentru mine Constantin e dincolo de orice bănuială.

— Și membrii echipajului?

— Nu le-a spus care e destinația decât după ce au ajuns în larg.

Donaldson oftă.

— Ei bine, singurii care mai știau despre operațiunea asta se află acum în această încăpere.

— Trebuie să fie o problemă locală, zise Abrams.

— Asta i-am spus și lui Chastelain, unul din oamenii lui Romanescu, replică Donaldson. Dar acum nu mai avem cum să aflăm.

Nick se simți cuprins de neliniște. Uneori lua acasă dosare să le citească noaptea, în ciuda faptului că asta însemna încălcarea protocoalelor, și acum își aminti că documentele referitoare la „Operațiunea Cicero" erau pe biroul lui într-o seară când adormise și Daniela era acolo, liberă cine știe cât timp să se plimbe prin casă și să-și bage nasul peste tot.

Privirea lui Abrams era tulburătoare. Era ca și cum ar fi știut; Nick se luptă cu el însuși. Oare fata îl trădase? oare din pricina Danielei Simonici muriseră Jordon, Constantin și ceilalți?

Îl trimisese ea cu bună știință la moarte?

O parte din el refuză să creadă lucrul ăsta. Și totuși.

Cum putea fi sigur?

Se gândi la fotografia de familie pe care Jordon i-o arătase în Taksim, își aminti de zâmbetul care îi dezvelea strungăreață, de pipa neaprinsă pe care o ținea strâns între dinți, de faptul că vorbise deschis despre trădare.

„Dacă îi împărtășesc lui Abrams bănuielile mele, s-a zis cu cariera mea. Și ce-o să rezolv cu asta dacă Abrams are dreptate, dacă operațiunea a fost dată în vileag de unul din oamenii lui Romanescu? Nu pot să cred că ea ar face așa ceva."

— Sper că vă dați seama că Jordon e singura pierdere importantă, zise Abrams. Luptătorii ăia români de gherilă ar fi fost un spin în coasta noastră după terminarea războiului. E

mai bine că am scăpat de ei. Oricum vom câștiga războiul ăsta. În fond, luptăm pentru pace.

Nick se întrebă ce părere ar avea guvernul britanic despre evaluarea lui Abrams. Sau ce-ar spune soția lui Jordon.

Se uită pe fereastră la acoperișurile caselor din Istanbul și își cercetă neliniștit conștiința, întrebându-se dacă Donaldson și Abrams făceau la fel.

* * *

Ultima oră a nopții, cea mai neagră oră, când nebunul se foiește în camera de la azil, când țipă bufnițele și când cei singuri și chinuiți se zvârcolesc în somn, ferindu-se de demonii veniți să-i bântuie.

Daniela era întotdeauna chinuită de noapte, arunca cât colo cearșafurile, aiura și mormăia cuvinte pe care Nick nu le înțelegea. Visele ei erau pline de bărbați care o așteptau în camere întunecate și făceau lucruri îngrozitoare, erau vise în care fugea încontinuu, vise despre umbre și despre spaime necunoscute.

Fata zicea că așa fusese întotdeauna.

Totuși, a se culca cu ea, în sensul literal al cuvântului, era unul din lucrurile care îi plăceau lui Nick cel mai mult. Daniela nu avea mereu coșmaruri. Uneori dormea liniștită și profund după ce făceau dragoste, iar lui îi plăceau momentele astea, s-o vadă cuibărită în brațele sale, cu un picior aruncat neglijent peste coapsa lui, cu mâna odihnindu-se frumos în părul de pe pieptul lui.

O privi acum dormind, cu trupul conturându-se întunecat pe fundalul alb al cearșafului de bumbac. Avea gura ușor întredeschisă, în formă de inimă, un braț deasupra capului și părul negru împrăștiat pe pernă. Fata murmură ceva în somn.

El zâmbi, bucurându-se s-o privească pur și simplu, să-i asculte respirația profundă și ritmată.

Deodată, pe neașteptate, Daniela deschise ochii.

— Te-ai trezit, murmură ea.

Își umezi buzele și privi prin cameră, amintindu-și probabil unde era și cu cine era. Se întinse încet, ca o pisică, îl lăsă să-i mângâie coastele și sânii și îi zâmbi atât de încântător, încât el

simți că o dorește din nou.

— N-am vrut să te trezesc.

— Mincinosule!

Se aplecă spre el și-l sărută pe umăr. Nick se gândi la noaptea în care se trezise și n-o găsise lângă el în pat, la noaptea în care fusese neglijent și lăsase împrăștiate pe birou documentele referitoare la „Operațiunea Cicero".

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? șopti ea.

El clătină din cap.

— Nimic.

O mângâie pe umăr. Fata se sprijini într-un cot.

— Mă simt în siguranță când mă ții în brațe.

Întrucât el nu răspunse, ea îi cercetă fața cu atenție.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Mie poți să-mi spui, Nick.

— Ți-am zis că nu s-a întâmplat nimic. Sunt doar niște probleme legate de serviciu.

Se îndepărtă de ea și stătu întins pe spate, uitându-se la tavan. Era foarte cald în cameră, așa că se dezveli. Nu se putea odihni, nu putea dormi. Trebuia să afle adevărul. Dar cum?

Își puse halatul și se duse în birou. Ușa era ca de obicei descuiată, iar pe birou erau împrăștiate mai multe hârtii. Niciuna din ele nu era importantă. Nu mai aducea acasă documente strict secrete. N-ar fi trebuit să le aducă nici în noaptea aia.

Se duse la bar și își turnă gin în pahar. Nu voia să bea; îi dădea ceva de făcut, avea ce să țină în mână.

„Dacă ești îndrăgostit de o actriță, cum știi ce e adevărat și ce nu?" se întrebă el. Fiecare oftat, fiecare sărut, fiecare zâmbet, fiecare declarație de dragoste putea fi doar o prefăcătorie. Poate că nu era nimic adevărat. Poate că sentimentele lui de dorință însemnau că tânjea după ceva ce nu exista în afara unei deghizări ingenioase.

Privi pe fereastră. Ploaia se oprise și rotocoale de abur ieșeau din caldarâm. Nu exista nici o adiere de vânt. Se gândi la

viitor, fără Daniela Simonici, se gândi la ceea ce avea să facă după terminarea războiului, se gândi la femeia tânără și frumoasă care stătea întinsă în patul lui și la schimbătoarea aventură amoroasă care nu ar fi trebuit să înceapă niciodată.

Dosarul despre Calul troian se mărea în fiecare lună. Din când în când, fata le aducea un film, uneori două. Calitatea fotografiilor varia, de multe ori nu erau clare și rezultatele erau ilizibile, sau fotografiile erau încețoșate pentru că mișcase mâna când le făcuse.

Nick îi dădea documente să le copieze, asigurându-se întotdeauna că le scria în grabă. Era o adevărată artă să știi ce fel de informații să-i dai lui Maier. Unele trebuiau să fie autentice și verificabile pentru ca minciunile să pară veritabile. Dădură în vileag numele unor agenți dubli care îi trădaseră; falsificară mesaje cifrate primite de la DEOS din Cairo, făcând aluzie la o invazie a Greciei, în timp ce adevărata invazie era planificată să aibă loc în altă parte; existau rapoarte false despre intransigența turcilor față de interesele britanice care, dacă erau acceptate ca fiind autentice, puteau slăbi presiunea germanilor asupra Ankarei.

Uneori se întâlneau într-o cafenea din Sultanahmet, unde străinii nu se duceau niciodată. Era aproape de zidurile vechiului palat, pe o stradă din spatele bisericii Sfânta Sofia. Mesele și scaunele aveau plăci de marmură unsuroasă, iar pe pereți erau fotografii șterse cu Mustafa Kemal, marele Atatürk, precum și o copie a unei picturi de Bellini reprezentându-l pe Mahomed Cuceritorul. Aceste imagini existau peste tot în Turcia; era un omagiu adus celor doi bărbați care influențaseră cel mai mult poporul turc în ultimii cinci sute de ani.

Nick stătea într-un colț întunecat al cafenelei, plictisit de vaietul muzicii turcești de la radio. Își dădu haina jos. Partea din spate a cămășii lui era udă de transpirație.

Ceilalți clienți erau muncitori turci cu dinți stricați și cu haine maro boțite care își petreceau timpul fumând, ascultând monotona muzică arăbească de la radio și jucând table la nesfârșit. Majoritatea erau nebărbieriți, căci nici un muncitor

turc nu-și permitea să se ducă la bărbier în fiecare zi.

Cafeneaua ar fi putut părea romantică dacă nu aveai simțul mirosului. Dar era în toiul verii și orașul se cocea sub soarele mediteranean. Mirosul insuportabil al gunoiului plutea în aerul fierbinte, iar căldura era ca un abur veninos care otrăvea plămânii și sugea umezeala din corp. Muștele roiau ca niște norișori negri în jurul cojilor de pepene care putrezeau.

Un lustragiu, ghemuit lângă ușă, bătu cu peria în capacul cutiei lui și aruncă o privire acuzatoare spre pantofii murdari de noroi ai lui Nick. Bărbatul îi făcu un semn și băiatul veni și se ghemui la picioarele lui, scoțându-și periile, cârpele și cremele de lustruit din cutia de lemn.

În timp ce băiatul îi curăța pantofii, Nick urmări cu privirea doi bărbați care pufăiau din narghilele, dinții lor stricați și tusea seacă demonstrând că-și petrecuseră întreaga viață în astfel de localuri. Porumbeii se plimbau nestingheriți printre picioarele lor.

Un taxi opri în fața cafenelei și din el coborî Daniela. Purta o eșarfă verde ca jadul ca să-și ascundă părul negru și lung de privirile turcilor. Dar într-o țară musulmană femeia e femeie și, când fata intră în cafenea, turcii o dezbrăcară din priviri, cu expresii flămânde și aspre pe față.

Daniela se așeză pe scaun și un chelner cu o haină albă și unsuroasă aduse două pahare cu ceai de mere. Discutară despre lucruri neînsemnate. Fata își dădu imediat seama că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea.

El privi îmbufnat afară.

— La ce te gândești?

Tăcerea dură la nesfârșit.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat sau o să stăm așa toată după-amiaza?

El nu-i răspunse.

— De ce nu vrei să-mi spui?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— E vorba de soția ta?

Nick clătină din cap.

Ochii ăia! Vedeau până în sufletul lui și spuneau un milion de adevăruri și un milion de minciuni.

În cele din urmă, Daniela băgă mâna în buzunar și scoase un film, pe care îl lăsă să cadă pe masă.

— Nu intenționez să mai stau dacă refuzi să vorbești cu mine.

El vru s-o întrebe: „M-ai trădat?" Cuvintele îi rămaseră în gât. Fata se ridică în picioare și plecă. Nick nu se duse după ea.

În schimb, stătu acolo, cântărind filmul în mână, fără să mai fie sigur de nimic, nici măcar de propriile instincte. Cum putea afla adevărul? Cum putea fi sigur?

Era dis-de-dimineață și Istanbulul se trezea la viață. În biroul lui Donaldson, zgomotul asurzitor al traficului era mai atenuat. Afară în curte, un servitor turc mătura veranda.

— Vreau să discutăm despre Calul troian, zise Donaldson.

Nick îl privi fix. Oare Donaldson o bănuia și el?

— E vorba de ultimul film pe care ni l-a dat.

— Domnule?

— E o mină de aur.

— Mă bucur.

— Fotografiile reprezintă documente din călătoria recentă pe care Maier a făcut-o în Germania. Ne furnizează locația a două fabrici de cauciuc și trei linii de asamblare a avioanelor de vânătoare cu reacție Messerschmitt care au fost recent mutate în niște fabrici de textile abandonate, aflate la vreo douăzeci și cinci de kilometri de Viena. Am transmis informațiile comandantului de bombardiere de la Whitehall. Ai făcut o treabă excelentă, Davis.

— Mulțumesc, domnule.

— Femeia asta e probabil cel mai important agent al nostru din Istanbul, poate chiar din Orientul Apropiat. Ai grijă de ea, Davis!

— Am înțeles.

Donaldson se aplecă spre el.

— Trebuie s-o protejăm cu orice preț. Nu-mi pasă ce trebuie să faci pentru asta.

Nick se ridică și părăsi încăperea, simțind că-i fuge pământul de sub picioare. Daniela îl iubea. Nu mințise. Asta era dovada căutată de el, nu-i așa? Nu-i așa?

* * *

Curtea moscheii era umbrită de copaci. Porumbeii se înălțară în văzduh când un întârziat alergă pe lespezile de piatră, apoi coborâră din nou să se agite în jurul fântânii unde bărbații își spălau picioarele înainte de rugăciune. Un invalid stătea ghemuit la umbra galeriei, vânzând tăvițe cu semințe pentru păsări turiștilor păgâni care voiau să le hrănească.

Nick o privi venind spre el, pășind pe lespezile fierbinți, cu capul acoperit cu o eșarfă verde ca jadul și cu o brățară de aur la mână. Bărbatul nu putu să citească nimic în ochii ei.

Nu se atinseră.

Fata își dădu o șuviță de păr de pe frunte și își ascunse din nou mâna sub eșarfă ca să nu trezească poftele vreunui musulman aflat la rugăciune. Avea fire subțiri și blonde pe mână. Nick îi zări pentru o clipă brațul gol și își aminti că Danielei îi plăcea ca el s-o sărute acolo, ca buzele lui să-i atingă ușor pielea netedă și palidă, pornind de la încheietură și până la partea interioară a brațului.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise el.

— Ai de gând să-mi spui ce se petrece?

Nick clătină din cap.

— Nu pot.

Femeia visurilor lui. Veniți la rugăciune! Dumnezeu e mare! dumnezeu e mare, dar ce fel de joc joacă Dumnezeu? I-o scosese în cale pe femeia asta minunată, făcuse în așa fel încât să fie împreună și, prin cine știe ce miracol, o făcuse să-l iubească. Dumnezeu e mare, dar i-o scosese în cale într-un moment nepotrivit, când lumea era devastată de război, iar el era însurat cu o altă femeie.

Își lăsară pantofii în galerie și intrară în moschee. Sute de lămpi cu ulei atârnau de tavan, aruncând o lumină ca de chihlimbar pe faianță și în domul măreț aflat deasupra capetelor lor.

— Te iubesc! Îi șopti ea. Știu că nu mă crezi, dar adevărul e

în ochii mei.

Nick o fixă cu privirea. Uneori îi fura aceste momente, privind-o cum se uită la alții. Daniela nu înțelegea de ce bărbatul făcea lucrul ăsta. Uneori îl surprindea uitându-se la ea cum se îmbracă sau cum își piaptănă părul, iar el știa că privirea lui o neliniștea. Nu că era cea mai frumoasă femeie din lume; dar devenise cea mai frumoasă femeie din lume pentru el.

— Adevărul e în ochii mei, repetă ea.

Dar când se uită în ochii ei, Nick nu văzu adevărul, ci doar propria nedumerire.

Allah Akbar. Dumnezeu e mare. Veniți la rugăciune!

CARTEA a IV-a.

Istanbul, noiembrie 1943

Când Nick auzi vocea de la celălalt capăt al firului, se simți cuprins de teamă.

— Sunt Maier, zise vocea.

Nu există nici un preambul, nici o ironie precedată de glume despre „prietenul meu englez”.

— Herr Maier. Cu ce te pot ajuta?

— Trebuie să discutăm, răspunse germanul și Nick se gândi că era probabil vorba de Daniela.

„Ce ar avea el să-mi spună?” se întrebă Nick. „O fi vorba de Daniela? O fi vreo capcană?”

— Unde vrei să ne întâlnim, Herr Maier? întrebă englezul.

* * *

Să te duci la hamam, baia publică de aburi, era un eveniment social în Turcia, un loc unde să te relaxezi și să discuți; era ultimul loc în care te-ai fi așteptat să fii urmărit dacă voiai să organizezi o întâlnire clandestină cu un agent al dușmanilor.

Maier indicase o clădire lângă ruinele Heptstadionului. Nick se dezbrăcă într-unul din compartimente și își înfășură un prosop în jurul taliei. Un angajat îl conduse la saună. Bărbați păroși, de vârstă mijlocie, se plimbau goi prin baia de aburi, ștergându-și transpirația de pe față. Locul era plin de un puternic miros bărbătesc.

Nick se așeză pe o bancă, simțind cum începe să transpire. Închise ochii și se relaxă. Se întrebă din nou de ce voise Maier să se întâlnească cu el. „Oare plănuiește ceva?" se întrebă bărbatul.

Baia de aburi îi amintea lui Nick de clarobscurul imaginii despre iad a unui pictor italian clasic, siluete încețoșate mișcându-se ca niște fantome prin aburi, bărbați obișnuiți cu burți revărsate pe care căldura și vaporii îi făceau să arate, îngrozitor.

O siluetă se îndreptă greoaie spre Nick și se așeză lângă el pe bancă, fără să dea semne că l-ar cunoaște.

Nick cunoștea corpul lui Maier mai bine ca pe al oricărui alt bărbat; de exemplu, știa că are o aluniță pe șoldul stâng și o cicatrice pe piept, chiar sub claviculă. Aflase lucrurile astea de la Daniela, iar acum i se păreau tulburătoare.

Ce altceva mai știa despre acest dușman atât de apropiat? Știa că îi plăcea să bea un pahar de vodcă înainte de culcare, că dormea pe spate cu mâinile încrucișate pe stomac și că îi plăceau măslinele negre. Și iată-l acum pe Maier, stând lângă el de parcă ar fi fost un străin.

Arăta remarcabil de bine; corpul lui era tare și musculos. Nick își închipuise – chiar sperase – că se îngrășase între timp. Părul de pe piept îi încărunțise puțin, dar avea un trup puternic, era un rival de temut.

— Prietenul meu englez.

— Herr Maier.

Maier era schimbat. Aroganța lui dispăruse; la fel zâmbetul îngâmfat pe care Nick ajunsese să-l urască în foaierul hotelului Athénée Palace. Fusese înlocuit de ceva aspru și disperat. Își șterse pieptul cu mâna și scutură transpirația cu o mișcare neglijentă a mâinii.

Nick se întrebă dacă Maier făcuse vreodată greșeala de a se îndrăgosti de o fată pe care o exploata în folosul țării lui, așa cum făcuse el.

Într-un compartiment alăturat, auzi un maseur frământând carnea moale a unui client.

— Am mai vorbit și altădată în public, Herr Maier. De ce

aici?

— Sunt supravegheat de SD.

SD, Sicherheitdienst, era ramura de peste ocean a Gestapo-ului. Îi ura pe cei din serviciul german de informații mai mult decât toate serviciile secrete ale Alianței puse laolaltă.

Rămase tăcut, așteptând.

— Ai auzit gluma cu Göring? El și soția lui dau o petrecere. După cină, se retrag cu toții în salon și atunci Frau Göring își dă seama că soțul ei a dispărut. Aude un zgomot puternic în sufragerie. Se duce acolo și îl vede pe Göring încercând să smulgă candelabrul venețian din tavan. „Hermann!" strigă ea. „Ce faci? Ți-am spus să-l lași în pace. Ai destule decorații și fără el!"

Maier râse de propria glumă și Nick râse împreună cu el. Existau momente când îi era greu să-l urască atât cât ar fi vrut.

— Nu-ți mai plac naziștii, Herr Maier?

— Nu mi-au plăcut niciodată, răspunse germanul și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Acum sunt doar un curier, un mesager, Herr Davis. Am prieteni cu multă influență aici și în Berlin. Știi asta, nu-i așa?

Nick nu zise nimic.

— Ceea ce urmează să-ți spun e foarte delicat. Sper că vei păstra informația pentru tine și că vei găsi pe cineva din consulat căruia să i-o poți încredința. Viața mea și viețile multora depind de asta.

— Desigur.

— Poate chiar viețile a milioane de oameni.

Milioane? Nick se întrebă unde aveau să ajungă cu această discuție. Presupuse că vor continua să joace micul lor joc: Maier se va preface că nu știe că Nick lucrează pentru serviciile secrete britanice, iar Nick se va preface că nu știe că Maier e colonel în serviciul german de informații.

— Voi trata tot ce-mi vei spune cu cea mai mare încredere, Herr Maier.

Maier își șterse transpirația de pe ochi.

— Știi că Führer-ul nostru se mândrește cu bunăvoința lui.

Ăsta e motivul pentru care Germania a luat România, Bulgaria și Ungaria sub protecția ei. Churchill al vostru n-a înțeles asta.

— Și mie mi-e cam greu să fac diferența între protecție și invazie.

În loc să apere politica nazistă, Maier îl luă pe Nick prin surprindere, spunându-i o altă glumă.

— Hitler, Churchill și Roosevelt sunt la o conferință de pace. Discută de multă vreme și începe să li se facă foame. Pe polița șemineului e un vas în care se află un peștișor auriu și cei trei se întreabă cum ar putea prinde peștișorul ca să-i mănânce. Churchill face un laț din lanțul de la ceasul lui și încearcă să prindă peștișorul, dar nu reușește. Roosevelt prinde o muscă și o leagă de o sfoară, coborând-o în vas pe post de momeală, dar peștișorul o ignoră. În cele din urmă vine rândul lui Hitler. Acesta scoate răbdător apa din vas cu o linguriță până când peștișorul rămâne pe fund, zbătându-se. „Grăbește-te să-l prăjești, Adolf!" zice Churchill. „N-o să fac asta decât dacă mă roagă!" răspunde Hitler.

— Ai vrut să-mi vorbești despre Hitler? întrebă Nick.

— Am vrut să-ți vorbesc despre conferințe de pace.

— Herr Maier?

— Ce știi despre amiralul Canaris?

— Știu că e șeful serviciului german de informații, că are multe relații și că e bine educat.

— Și e patriot ca mine. Familiile noastre se cunosc foarte bine. Ne iubim țara, dar asta nu înseamnă că-i iubim și pe naziști. Nu e același lucru.

— De ce îmi spui toate astea?

— Vom pierde războiul ăsta, Herr Davis. Nu azi, nu mâine, dar îl vom pierde; nimic nu e mai sigur. Și când îl vom pierde, rușii își vor trimite tancurile și comisarii; ce se va întâmpla cu Germania atunci? când am fost în Berlin, am discutat cu mai mulți germani patrioți și cu multe relații care vor să înceapă un dialog cu Alianța. Însuși amiralul Canaris m-a rugat să abordez problema.

Nick își aminti de hârtiile pe care Daniela le furase din seiful lui Maier. Prin urmare, erau autentice. Încercă să nu-și trădeze

entuziasmul.

— Ești omul de legătură al amiralului Canaris?

— Da.

— Cine mai e implicat?

— Mi-a cerut să nu-ți mai dau și alte detalii până nu-i dovedești că cineva din guvernul britanic și american e dispus să negocieze cu el.

Era greu să stea acolo, transpirând din abundență, și să rămână calm, așa cum fusese instruit.

— Nu prea are rost să negociem cu amiralul Canaris dacă nu are puterea de a schimba cursul războiului.

— Hitler nu poate rămâne veșnic la putere în Germania, Herr Davis.

Nick îl privi mirat.

— Nu pot spune mai multe.

— Poți încerca, nu-i așa?

— Avem planurile noastre. Ca să recrutăm alți oameni, trebuie să fim siguri că vom avea beneficii imediate și tangibile de pe urma eliminării lui Hitler.

— Bine. Voi transmite mesajul tău, Herr Maier.

— Mulțumesc.

Maier ezită, fiindu-i greu să spună ce avea de spus.

— Să știi că nu sunt un trădător, Herr Davis. Îmi iubesc țara. Ăsta e motivul pentru care fac asta.

Nick se văzu pe sine însuși, un bărbat luptându-se cu propria conștiință, cu datoria și cu inima lui. Pentru o clipă, Maier nu fu un rival, ci un tovarăș de suferință.

Dar, spre ușurarea englezului, clipa trecu repede.

Maier se ridică în picioare.

— Voi aștepta vești de la tine.

Când germanul se întoarse să plece, Nick îl întrebă:

— Ce-ți mai face amanta romăncă?

Era o răutate din partea lui și simți gelozie și furie în propria voce.

Maier îi aruncă o privire, apoi se adună, construindu-și povestea în așa fel încât să nu se dea de gol. După regulile jocului, Nick nu trebuia să știe că amanta lui venea la el la

rugămintea lui Maier; după aceleași reguli, Maier nu trebuia să știe că Nick se culca cu ea.

— O ții minte?

— De când ne-am întâlnit în tren.

— În tren, zise el, fără să lase să se citească nimic pe fața lui.

A încerca să-ți amintești o minciună e mai greu decât să-ți amintești adevărul. Eticheta înșelăciunii poate fi pretențioasă.

— Îmi amintesc acum. A avut loc o agitație. Mi s-a spus că ai coborât pe neașteptate din tren.

— Am coborât la Istanbul, așa cum plănuisem.

— Înseamnă că am fost prost informat.

— Așa se pare.

Căldura îi dădea o senzație de leșin. Va trebui să iasă cât mai curând din încăperea asta.

— Mai ești cu ea?

— Cu cine?

— Cu romînca. Cum o chema?

— Daniela. Da, locuiește în casa mea din piața Taksim. Mă epuizează. La fiecare câteva luni mă duc acasă la soția mea din Berlin ca să mă odihnesc.

Maier zâmbi, tachinându-l. Nick se simți chinuit de sentimentul lui de vină.

— N-aș fi surprins dacă am deveni prieteni după terminarea războiului, zise Maier.

— Poate, răspunse Nick, fără să lase să i se citească nimic pe chip.

Prieteni. Mai degrabă și-ar scoate ficatul cu o mistrie. Nu urâse niciodată atât de mult un om cum îl ura pe Maier în clipa aceea.

Maier își strânse și mai mult prosopul în jurul taliei.

— Aș vrea să văd războiul ăsta terminându-se, zise el. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Părea să-ți placă destul de mult când erai în România.

— Păi, atunci câștigam. Succes! Sper că vei avea vești bune pentru amiral cât de curând.

Și dispăru în mijlocul aburilor.

Generalul-locotenent Leonid Feoderev coborî din taxi și,

trecând pe lângă portar, intră în holul hotelului. Era, bineînțeles, supravegheat tot timpul de Emniyet, de serviciile secrete britanice și de propriile servicii secrete ruse. Dar se aștepta la asta. Se cază într-o cameră la hotelul Askatliyan, așa cum îi sugerase femeia.

Îl observă pe turcul în costum maro închis, așezat pe un scaun în hol, fumând și prefăcându-se că citește ziarul Cumhurriyet; apoi văzu un bărbat înalt și blond intrând după el în hotel și ducându-se în sala de mese, deși nu era încă ora douăsprezece. Se întrebă care din ei îl urmărea; poate că amândoi.

Își scrise numele în registru și urcă în cameră cu un lift de fier care scârțâia. Camera era murdară și mirosea a praf și a tutun. Se așeză pe un scaun lângă fereastră și așteptă. Își scoase țigările din buzunar.

Femeia întârzia.

Auzi o bătaie în ușă și se duse repede să deschidă, în prag stătea o femeie frumoasă, cu părul negru.

— Daniela Simonici?

Ea încuviință din cap și, trecând pe lângă el, intră înăuntru. În mână ținea o servietă neagră din piele.

— Asta e? O întrebă bărbatul.

Femeia nu-i răspunse. În schimb, își dădu haina jos și deschise servieta.

— Ce-ar fi să începem? Propuse ea.

* * *

Dragă Nick, Îți scriu de la mătușa Sarah din Newquay. Ne-a invitat să petrecem sărbătorile de Crăciun împreună cu ea. Viața de aici e mai liniștită decât în Surrey. Nu se aud niciodată sirenele sunând. Bombele n-au pricinuit aproape nici o pagubă aici.

Totul e raționat, dar în Newquay e mai ușor. În Londra nu aveam voie să mâncăm decât un ou pe săptămână, dar mătușa Sarah are găini în curte și acum mâncăm câte ouă vrem. E minunat.

Nick parcurse pagina mai repede.

Băieții sunt bine și îți transmit dragostea lor. James a început

să se bărbierească și face de-a dreptul un spectacol din asta dimineața – dacă se taie, se mândrește cu tăietura de pe bărbia lui și îl tachinează pe Richard. Mi-e teamă că studiile lor au fost afectate de război; cel puțin, băieții nu sunt încă destul de mari să participe la luptă și mă rog lui Dumnezeu ca războiul să se termine până când vor deveni ei majori.

Ai pierdut atât de multe lucruri din viața lor! Încerc să le explic natura meseriei tale, dar firește că nu le pot spune tot adevărul, iar ei cred că a lucra în diplomație nu e la fel de frumos ca a pilota avioane.

Războiul a distrus multe familii. Pe strada unde locuiește mătușa Sarah sunt două femei care și-au pierdut fiii pe câmpul de luptă; unul era în marina comercială, iar celălalt era pilot. Mă simt vinovată că am doi fii sănătoși. Știu că e o prostie să simt așa, dar nu mă pot abține.

Citesc ziarele în fiecare zi ca să aflu ce se întâmplă în Turcia și în Balcani. Dar cele mai multe știri sunt despre războiul din deșert, desigur, și despre ceea ce se petrece în spatele frontului. Se găsește destulă mâncare în Istanbul?

Dragul meu, știu că am avut problemele noastre și că uneori mă crezi o femeie aspră, dar te-am iubit întotdeauna. Sunt gata să te iert. Cred că ne datorăm asta și le-o datorăm lui Jamie și lui Richard. În fond, căsătoria nu e floare la ureche. Sunt gata să uit trecutul dacă și tu vrei același lucru. Ai grijă de tine!

Cu dragoste, Jennifer.

* * *

Nick lăsă scrisoarea din mână și se duse să se plimbe. Se apropia iarna; cerul era acoperit de nori și ploua mărunt. Ideea că Anglia l-ar putea chema într-o zi înapoi i se părea imposibilă și suprarealistă; sub domurile înghesuite ale Asiei, părea un loc care nu exista decât în imaginație. Voia să stea pentru totdeauna în Istanbul, de parcă cealaltă lume n-ar fi existat în afara acestui oraș fermecat.

Deasupra lui, moscheea lui Suleyman trona peste vechiul oraș, marea cupolă cenușie fiind flancată de altele mai mici, ca o mamă cu copiii ei. Piața de fructe se revărsa în stradă la

picioarele lui, între bazarele vechiului oraș și depozitele Cornului de Aur.

Sub arcade, scriitorii profesioniști stăteau la niște mese șubrede, transcriind scrisori pentru clienții lor. Cei care erau mai tineri băteau de zor la mașinile de scris marca Remington, în timp ce bătrânii scribi foloseau vechile pene de gâscă și scriau în araba tradițională. Păreau împovărați și epuizați de valul zilnic de sentimente omenești, la fel ca preoții și ca doctorii. Aici, o fată îi trimitea o scrisoare prietenului ei care era în armată; acolo, un tată bătrân îi scria fiului său aflat într-o provincie îndepărtată.

Nick și-o imagină pe Jennifer stând la una din aceste mese, dictându-și scrisoarea către un soț infidel dintr-o țară îndepărtată. Își imagină expresia de pe fața scribului; povestea lor n-ar fi una nouă pentru el sau pentru istorie.

Nu știa cum se va termina povestea asta pentru el sau pentru ea.

Insh'allah! După cum ar fi spus orice musulman adevărat. Facă-se voia lui Dumnezeu!

— Am primit o telegramă cifrată de la Londra azi dimineață, zise Abrams.

— În legătură cu Maier?

Abrams încuviință încet din cap și Nick își dădu imediat seama că nu erau vești bune.

— Am primit ordin să nu dăm curs nici unei solicitări din partea reprezentanților amiralului Canaris aflați în Istanbul.

— De ce nu?

— Se pare că nu vrem să-i supărăm pe ruși.

Împinse un dosar spre Nick. Era dosarul despre Siegfried Maier și era gros cât o enciclopedie. Nick îl deschise și citi documentul aflat deasupra. O telegramă marcată „Strict secret” și trimisă de Ministerul de Interne din Londra confirmă spusele lui Abrams.

— Desigur, rușii ne vor trăda, zise Abrams.

— Nu înțeleg.

— Nu ai ce să înțelegi. Ai noștri preferă să aibă încredere în Stalin. Asta este. Nu văd mai departe de sfârșitul războiului.

Abrams era roșu de furie. Sentimentele lui erau clare.

— Înclină-te în fața măreției lor înțelepciuni, Davis!

Nick închise dosarul.

Când se ridică să plece, Abrams zise:

— Spune-i că vreau să-l văd.

— Domnule?

— Vorbesc de Maier. Vreau să mă întâlnesc cu el. Personal. Aranjează întâlnirea!

— Având în vedere telegrama asta, domnule, pot să întreb de ce?

— E o informație secretă, Davis. Deocamdată nu e nevoie să știi.

Nick ezită. În ochii lui Abrams nu se putea citi nimic.

— Da, domnule, zise el și plecă.

Veni cu un șofer la garaj și semnă pentru un Ford mare. Merseră pe bulevardul Istiklal, la lăsarea serii, în zgomotul asurzitor al troleibuzelor și al strigătelor vânzătorilor de halva și de ziare. Părăsiră bulevardul și Nick se asigură că nu fuseseră urmăriți. Îl văzu pe Maier așteptând la colțul străzii, așa cum conveniseră; șoferul încetini și Maier urcă în mașină.

Era agitat și gâfâia. Fără îndoială, faptul că era supravegheat de SD îl stresa enorm.

— După expresia de pe fața ta îmi dau seama că nu sunt vești bune, zise el.

Nick dădu din umeri și clătină din cap.

— De ce?

— Nu pot face nimic. Am mâinile legate.

Maier își frecă fruntea cu degetul cel mare.

— Nu vreți să se termine războiul?

— Unii din noi vor.

— Lasă-mă să ghicesc, Herr Davis. Churchill nu vrea să-i supere pe ruși.

— Nu cunosc motivul. E o situație care mă depășește.

Chiar și acum continuau cu prefăcătoria. Maier închise ochii și oftă. Lui Nick i se făcu brusc milă de el, lucru care n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Cei de-acasă beau ghinde zdrobite și zic că beau cafea. Casa familiei mele din Frankfurt a fost distrusă de bombele englezilor. Cel mai mare dintre verii mei a murit în campania de iarnă din Rusia.

Nick își aminti că, atunci când îl cunoscuse în București, Maier nu fusese atât de îngrijorat de soarta englezilor care sufereau din pricina bombelor lansate de aviația germană. Dar asta e firea omului. Oamenii nu înțeleg suferința decât atunci când trec ei înșiși prin ea.

— Hitler e un nebun. O să-mi distrugă țara.

— Sunt de acord cu tine.

Privirile lor se întâlniră. Amândoi știau la ce se gândea celălalt și nu era vorba de război. Maier o trimisese pe Daniela Simonici în brațele altui bărbat ca să-și ajute țara să câștige războiul; acum războiul părea inutil și germanul credea că sacrificiul era prea mare.

— Cineva de la consulat vrea să te întâlnească personal.

Maier păru surprins să audă asta.

— Cine?

— Șeful Biroului de Pașapoarte, Abrams.

— Desigur. E șeful tău, Herr Davis?

— E o informație secretă. Nu e nevoie să știi.

Maier râse și clătină din cap.

— Despre ce vrea să discutăm și de ce nu putem vorbi aici?

— Nu știu.

— Înțeleg. Ți s-a spus și ție că nu e nevoie să știi.

Râse din nou.

— Foarte bine. Vei aranja tu întâlnirea?

— Da, o voi aranja eu.

Nick îi spuse șoferului să întoarcă mașina și o luară înapoi prin Cumhurriyet Caddesi, îndreptându-se spre piața Taksim. Maier făcu niște comentarii aiurea despre vreme. Nick îi zise din nou că va ține legătura și că îi părea rău că nu-i putuse ajuta mai mult pe el și pe prietenii lui din Berlin.

Maier coborî din mașină pe o stradă liniștită din apropierea cazinoului și războiul continuă.

Nick merse încet cu mașina pe strada pietruită, Strada Doamnei. Maier își făcu apariția din umbra unei intrări și urcă pe bancheta din spate, lângă Abrams.

— Condu! zise Abrams.

Nick merse până la capătul străzii, apoi o luă la dreapta spre Taksim. La acea oră din noapte era puțină circulație și englezul privi în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu era urmărit. Traversă podul Galata și se îndreptă spre Seraglio.

În cele din urmă, parcă Humber-ul pe o stradă liniștită de la picioarele bisericii Sfânta Sofia.

— Bucură-te de plimbare! zise Abrams.

Nick coborî din mașină. Urcă din nou dealul, mergând de-a lungul zidurilor până la poarta vechiului palat. Era o noapte răcoroasă, dar frumoasă; o lună în creștere alerga pe cer printre norii negri ca smoala. Văzu sclipirea țigărilor pe bancheta din spate a Humber-ului în timp ce cei doi bărbați discutau. Se întrebă despre ce putea fi vorba.

Îi plăcea să aibă secrete, dar nu-i plăceau secretele altora.

Ridicându-și privirea, văzu nișele din zidurile înalte ale vechiului palat, unde sultanii lăsau capetele trădătorilor să putrezească în soare. Pe atunci știau cum să rezolve problemele.

Fumă o țigară, apoi încă una. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci de minute.

Se auzi un claxon. Era semnalul că cei doi terminaseră de vorbit.

Se întoarse la mașină și se urcă la volan. Se uită în oglinda retrovizoare, o potrivi astfel încât să poată vedea fața lui Maier, dar germanul era impenetrabil. Traversară în tăcere podul. Nick opri mașina pe Strada Doamnei și Maier coborî. Apoi Nick și Abrams se întoarseră la consulat.

— E totul în ordine? îl întrebă pe Abrams.

— A mers ca pe roate, răspunse Abrams.

Când ajunseră la consulat, în loc să se ducă acasă, Abrams se duse înapoi în biroul lui. Dumnezeule! Era trecut de miezul nopții.

Nick duse mașina în garaj și luă un taxi până acasă.

* * *

Donaldson nu părea un tip în formă. Era scund și gras, cu o burtă revărsându-se peste tivitura pantalonilor lui scurți, și când apăru pe terenul de squash care mirosea a mucegai, teren construit de consulat la subsol pentru personalul său, pe Nick aproape că-l pufni râsul. Dar, când începură să joace, bărbatul își dădu repede seama că îl subestimase. După cincisprezece minute, Nick era mort de oboseală și gâfâia puternic, în timp ce Donaldson abia dacă transpirase. Se instalase în vârful T-ului și îl alerga fără milă pe Nick de la un capăt la altul al terenului.

În timp ce Nick își trăgea sufletul, Donaldson sălta vesel mingea de squash pe racheta lui.

— Cum îți merge, Davis?

— Bine, domnule.

— Ești mulțumit de munca ta?

— Da, domnule.

— Te înțelegi cu Abrams?

— Absolut.

Crezu că erau doar niște întrebări nevinovate, până când văzu expresia de pe fața lui Donaldson.

— Totuși e cam ciudat, nu-i așa? întrebă Donaldson.

Nick nu știu ce să răspundă.

— E evreu.

— Fiecare om cu religia lui, domnule.

— Prostii! fii prudent în preajma lui, Davis.

— Domnule?

— Fii prudent! Are niște prieteni nepotriviți.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

Donaldson îi dădu mingea.

— Cred că e rândul tău să servești. Am avut noroc în primele două jocuri. Dar acum cred că știi ce pot.

Însă Donaldson îl bătu măr din nou, cu cincisprezece la trei, apoi îi strânse mâna și părăsiră amândoi terenul de joc fără să mai spună nimic.

Șaisprezece kilometri la vest de Moscova.

Generalul-locotenent Leonid Feoderev stătea la fereastra biroului său și se uita fix la mesteceni, pierdut în gânduri. Era frig în casă; nu mai făcuse focul de când se întorsese de pe front și bărbatul văzu norișori albi formându-se în aer când respira. Geamurile erau acoperite cu un strat subțire de gheață.

Dar confortul personal nu-l mai interesa. Era obișnuit cu frigul. În Stalingrad era și mai rău; frigul, foamea și oboseala făcuseră parte atâta vreme din viața lui, încât acum aproape că le simțea lipsa.

Era altfel când soția lui trăia. Atunci se bucurase de o viață tihnită. Dar, de când murise Natașa, începuse din nou să

trăiască precum un soldat, chiar și atunci când nu era pe front. Era greu să-i mai pese de cineva. Dacha stătea goală de luni de zile și se așternuse praful peste tot, căci servitorii fuseseră concediați după înmormântare.

Perdelele din sufragerie erau trase. Bărbatul se plimbă o vreme prin cameră, căutându-i fantomele. Văzu pianul, îi ridică încet capacul și atinse câteva clape. Nu știa să cânte; Natașa știa. Îi plăcuse s-o asculte cântând. Chiar și acum, când închidea ochii, putea auzi obsedantele note ale melodiei Für Elise și o putea vedea pe Natașa strângându-și concentrată buzele în timp ce urmărea partitura, degetele ei lungi și sensibile dansând pe clapele de fildeș îngălbenite.

Într-un colț al camerei era un gramofon. Leonid atinse acul și discul, un studiu de Bach.

În timp ce privea rămășițele fostei lui vieți, exersa în gând modul în care îl va omorî pe Iosif Stalin.

Servieta lui uzată din piele era pe birou. Lângă ea se afla o alta, exact la fel. Conținea o bombă cu ceas și explozibili. La următoarea ședință a guvernului la care va participa, va pune servieta lângă scaunul lui și, când aceasta va exploda, va muri cu siguranță, dar tovarășul Stalin va muri împreună cu el.

Când vor percheziționa dacha, cei din NKVD – Gestapo-ul lui Stalin – vor găsi în biroul lui, printre hârtii, numărul de telefon al consulatului britanic din Istanbul și numele unui restaurant din Istanbul frecventat de membrii serviciului secret britanic. Vor descoperi de asemenea că fusese în Sevastopol cu o săptămână în urmă și că se întâlnise cu căpitanul unui vas comercial turcesc, apoi vor descoperi că vasul părăsise Istanbulul. Când îl vor căuta pe căpitan, vor afla că e în slujba serviciilor secrete britanice din Istanbul.

Nu va exista decât o singură concluzie. Feoderev tresări și se prinse cu mâna de șold. Cancerul cu care fusese diagnosticat de doctor îl deranja din ce în ce mai mult. Curând, durerea va deveni atât de puternică, încât va avea nevoie de calmante. Dar el va muri cu mult înainte de asta. Nu va lăsa cancerul să-i facă ceea ce îi făcuse Natașei.

Era soldat, nu politician. Era datoria lui să lupte împotriva

germanilor, dar îl disprețuise întotdeauna pe tovarășul Stalin. Omul era un măcelar. Nu avea altă alternativă decât să facă ceea ce se pregătea să facă, dar nu putea să nege că nu-i plăcea să moară așa.

* * *

Lui Nick nu i se spuse numele musafirului și nici rangul său diplomatic. Presupuse că era din Ministerul de Interne de la Whitehall.

— Vreau să-ți prezint pe cineva, Davis, îi zise Donaldson, după ce secretara îl conduse în biroul lui.

Celălalt bărbat se ridică alene în picioare.

— Acesta e Nicholas Davis. Calul troian e protejatul lui. Are de ce să fie mândru de el.

— Mă bucur să te cunosc.

O strângere de mână cam moale. Era un bărbat înalt, puțin cam gras, cu un păr rar pieptănat pe spate și cu o roșeață de bancher de oraș în obraji. Era jovial, desigur, și zâmbea ca diavolul în persoană.

Abrams își făcu și el apariția și statură cu toții în biroul lui Donaldson, bând ceaiul de portocale adus de secretară, în timp ce bărbatul de la minister stătea cu masivul lui spate lipit de calorifer ca să se încălzească și îi plictisea cu observații despre vreme, care – zicea el – avea să fie mai caldă. Etala o fermecătoare lipsă de cunoștințe în privința geografiei și a climei mondiale care, după părerea lui Nick, era de fapt o prefăcătorie.

Ochii lui reci și cenușii scăpărau ca amnarul.

— Și acum, vreau să vă vorbesc despre Calul troian, zise musafirul în cele din urmă.

Ceva din tonul lui îl neliniști pe Nick.

— Ce știm despre agentul ăsta?

Nick respiră adânc. Se întrebă despre ce putea fi vorba.

— A fost recrutat în București, zise Abrams.

— Cu cât îl plătim?

Donaldson se uită la Abrams și încuviință din cap. Identitatea fiecărui agent era protejată de un nume de cod și un control putea dezvălui adevărata identitate numai șefilor

cu cel mai înalt rang din serviciul secret.

— E o ea, zise Abrams. E amanta șefului serviciului german de informații din Istanbul.

— Foarte impresionant.

— E considerată o mină de aur.

— Îmi imaginez. E aproape prea bună ca să fie adevărată.

Tăcere.

— Ne costă mult? întrebă el.

— Nu lucrează pentru noi pentru bani, răspunse Nick.

— Atunci de ce lucrează pentru noi?

— E româncă. Tatăl ei a fost ruinat de fasciști și credem că fratele ei a fost omorât de Garda de Fier. Îi urăște pe germani.

— Bună poveste. Pare destul de plauzibilă. Dar m-am uitat pe dosarul pe care îl avem în Londra. Majoritatea informațiilor pe care ni le-a furnizat sunt vagi și neconcludente, iar de câteva ori au fost chiar incorecte. Am fost lăsați să credem luni de zile că ambasadorul german la Ankara a ajuns la o înțelegere cu turcii și, bazându-ne pe această informație, am fost pe punctul de a lua niște măsuri precipitate care ar fi fost dezastruoase. De fapt, acum ne întrebăm dacă entuziasmul vostru față de această sursă nu e cumva prost plasat.

Nick se gândi la Dobrogea. Se gândea la Dobrogea tot timpul. Bărbatul de la minister își duse mâinile la spate și se uită la ei ca un ofițer care își inspectează trupele.

— Bombardierele aliaților și ale americanilor zboară în fiecare zi deasupra Germaniei. Comandamentul caută ținte sigure. Fabricile, cauciucul, petrolul, benzina, avioanele și rulmenții germanilor sunt cap de listă. Ăsta e motivul pentru care am devenit atenți când am văzut acest ultim document primit de la Calul troian cu privire la fabricile de avioane Messerschmitt din apropierea Vienei. Harris e nerăbdător să le bombardeze. Dar dacă informația e greșită? Ar putea fi o capcană și mulți din tinerii noștri piloți vor plăti cu viața pentru greșeala noastră. Vedeți ce vreau să spun?

— Am distrus o rețea importantă de spionaj din Irak pe baza informațiilor primite de la Calul troian, zise Abrams.

— Nu știm cât de eficienți erau acei irakieni. E bine să strecori printre minciuni și câteva informații adevărate. Renunți la puțin ca să câștigi mai mult. Cunoaștem cu toții jocurile astea.

— Ce vreți să spuneți, domnule? credeți că Nick se înșală și că agentul lui nu e de încredere?

Agentul lui. Deja Abrams dădea bir cu fugiții.

— De ce ar avea Maier în posesia lui atât de multe informații importante din afara Balcanilor? Asta e întrebarea.

Secretara lui Donaldson bătu la ușă. Consulul general îl putea primi acum pe musafir.

— Va urma, zise bărbatul de la minister. Poate veți dori să vă gândiți la ce v-am spus.

Dădu vesel din cap și părăsi val-vârtej camera.

După plecarea lui, se lăsă o tăcere îndelungată. Abrams și Donaldson se uitară unul la celălalt.

— Sper că situația asta n-o să se transforme într-un dezastru, zise Donaldson.

— Eu am încredere în ea, spuse Nick.

— Da, dar comandantul bombardierelor poate avea încredere în ea? întrebă Abrams.

Nick își dădu seama că nu la bombardiere se gândea el, ci la cariera lui.

— Cum rămâne cu documentul furat din seiful lui Maier? Acum știm că era autentic.

Abrams dădu din umeri. Donaldson își întoarse privirea în altă parte.

* * *

În seara aceea, Nick stătu la fereastra biroului său, uitându-se la micuța grădină cu singuraticul ei copac al lui Iuda, la curtea secretă pe unde ea intra de multe ori în casă. Burnița se transformase într-o ploaie torențială și apa curgea încontinuu de pe streșini. Și-o imagină în grădina întunecată, o văzu cu ochii minții mișcându-se prin întuneric ca umbra unui nor deasupra mării, o fantomă pe scări. Nu voia să creadă că îl trădase. Dar nu-și putea permite să nu creadă; nu acum. Și asta era problema. Investise prea mult în propria versiune a

adevărului ca să mai creadă că se putea înșela.

Șaisprezece kilometri la vest de Moscova.

Feoderev se uită pe geamul limuzinei Zil la mestecenii înalți, ale căror ramuri erau acoperite de chiciură. Pământul maroniu era tare ca piatra și promoroaca strălucea pe jos. Bărbatul ținea o mână pe servieta din piele de lângă el, amorțeala pe care o simțise de când murise Natașa fiind în cele din urmă înlocuită de teamă. Oricum era pe moarte; se pregătise în acea dimineață pentru alegerea pe care o făcea, dar nu crezuse că va fi atât de greu.

Limuzina gonea pe Kuzotovskiy Prospekt, trecând prin suburbiile întunecate din vestul capitalei. Traversară râul Moscova și podul Borodinskiy și se îndreptară spre Kremlin.

Feoderev presupuse că a doua zi la ora asta numele lui va fi difuzat de stațiile de radio din toată lumea. Nu-și dorise niciodată faimă sau glorie; probabil că nu avea să aibă parte nici de una, nici de cealaltă, ci doar de notorietatea de care se bucură post-mortem asasinii oamenilor celebri.

Șoferul lui intră pe o poartă aflată de cealaltă parte a Pieței Roșii, apoi traversă piața până când ajunse într-o curte cu intrare privată. Omul îi deschise portiera. Bărbatul ezită pentru o clipă, ca să-și tragă sufletul. Se întrebă dacă Natașa va fi mândră de el azi.

Se îndreptă ca de obicei spre biroul lui cu vedere la magazia de muniții. Ședința guvernului era abia peste patruzeci și cinci de minute. Intenționa să bea un pahar mare cu vodcă în birou înainte de a se duce la ședință.

Se urcă într-un lift și închise ușa. Liftul porni, scârțâind și gemând, oprindu-se apoi la etajul trei. Bărbatul coborî și se îndreptă spre biroul lui, mergând de-a lungul culoarului acoperit cu covoare.

Se opri. În fața ușii stăteau vreo șase ofițeri NKVD, înarmați cu mitraliere. Se întoarse. În spatele lui era chiar Beria, înconjurat de alți trei paznici NKVD în uniforme.

Așadar, fusese trădat.

Știa ce avea de făcut. Băgă mâna în buzunar, iar paznicii strigară la el. „N-au decât să mă împuște.”

Siguranța era scoasă. Vârî pistolul în gură, lipindu-i țeava de vălul palatin. Știuse de la bun început că se putea ajunge la asta.

Apăsă pe trăgaci.

* * *

De la fereastra ei, Daniela privi hamalii trudind în ploaie. Câțiva măgari trecură încărcați cu coșuri din răchită pline cu portocale și cu struguri, înconjurați de-o parte și de alta de aburi. Nori negri în formă de nicovală se formau deasupra Mării Marmara.

Fata ținea în mână fotografia înrămată a mamei ei, singura pe care o avea. Trasă drăgăstos cu degetul conturul feței mamei ei, de parcă aceasta ar fi fost din carne și oase.

— Mă întreb ce crezi despre mine acum, murmură ea.

Afară, ploaia lovea acoperișul ca o salvă de cuie.

— Ce să fac? Probabil că-ți este rușine cu mine. Dar ce altceva pot să fac? Am fost întotdeauna o dezamăgire, nu-i așa? Îmi folosesc bine instinctele proaste.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Fata o șterse furioasă. Nu avea de ce să-și plângă de milă.

Se ridică în picioare și se plimbă prin cameră.

— Ce să fac în privința englezului? Îl iubesc. Mă înțelege cu adevărat. Dar e însurat, mamă. De ce trebuie să fie așa? De ce nu poate fi ușor? De ce trebuie ca toate să-mi meargă întotdeauna prost?

Se întoarse la fereastră și se uită la luminile din piața Taksim și se întrebă unde o va mai duce destinul. Cortina întunecată a nopții se lăsă peste oraș. Daniela căută o lumină pe cer, dar nu găsi niciuna.

Să intri pe porțile masive ale pieței de mirodenii era ca și cum ai fi intrat într-o fortăreață. Bazarul asalta simțurile din toate părțile: mirosurile puternice, strigătele negustorilor care-și vindeau marfa clienților, grămezile strălucitoare de scorțișoară aurie și șofran roz.

Nick fu purtat de torentul mulțimii, din mijlocul căreia scăpă sărind pe niște trepte de piatră aflate lângă una din porți. Treptele duceau la o ușă din lemn. Ciocăni și un servitor turc

purtând o robă îi răspunse și îl conduse în biroul lui Maier.

Când intră, fu izbit de un val de căldură, întrucât camera era încălzită de două sobe cu cărbuni. Biroul era luxos, pe jos erau covoare verzi și roșcate de Anatolia, iar unul din pereți era acoperit cu faianță albastră de Izmir. Fereastra dădea spre bazar. Impresionant.

— Prietenul meu englez, zise Maier, ridicându-se de la biroul lui masiv din lemn de nuc.

Nu zâmbea. Părea epuizat.

— Herr Maier.

Maier îi făcu semn să se așeze pe un scaun. Apoi băgă mâna într-un sertar al biroului și scoase o sticlă de rachiu și două pahare.

— E cam devreme pentru asta, zise el.

— Mie mi-ar prinde bine un păhărel.

— Bine, replică germanul. Și mie.

Împinse paharul spre Nick. Englezul adăugă puțină apă și lichidul limpede căpătă culoarea laptelui. Avea gust de anason.

— Ai vrut să vorbești cu mine.

Maier aprinse o țigară și se rezemă de spătarul scaunului. Părea relaxat, dar mâna cu care ținea țigara tremura.

— Știi cine sunt, nu-i așa?

„În sfârșit!" își zise Nick. „Nu ne mai prefacem."

— Spune-mi tu.

— Sunt colonel în serviciul german de informații. Sunt sigur că știi lucrul ăsta.

— M-ai invitat aici ca să-mi spui asta?

— Știi că nu-i așa.

— Ce vrei?

— Vreau să scap de războiul ăsta.

— Vrei să dezertezi?

Maier își frecă fața cu mâna.

— Nu mi-au lăsat alternativă.

Dezertarea unui colonel din serviciul german de informații ar fi o adevărată lovitură. Nick de-abia reuși să-și stăpânească entuziasmul.

— Când?
— Încă nu m-am hotărât.
Nick se întrebă dacă nu cumva era un alt joc de-al germanului. Bău puțin rachiu și medita.
— Dacă vom ajunge la o înțelegere, va trebui desigur să ne spui absolut tot ce știi.
— Nu mai contează acum. Războiul e pierdut.
De fapt, și Maier arăta înfrânt. Sau era totul o prefăcătorie?
— Voi avea nevoie de timp să-mi scot familia din Germania.
— E posibil?
— Totul e posibil.
— Și amanta ta?
Ochii lui străluciră și privirea i se înăspri brusc.
— Ce-i cu ea?
— Vrei să-i oferim și ei protecție?
Maier zâmbi, pregătit în sfârșit să abandoneze jocul.
— Asta va depinde în mare măsură de tine, Herr Davis.
Nick simți o greutate în piept și de-abia mai putu să respire.
— De mine?
— Desigur. Știm amândoi care e motivul.
Privirile lor se întâlniră. A lui Maier era rece și imposibil de descifrat.
— M-ai luat prin surprindere, zise Nick.
— Nu pot să sufăr să fiu previzibil.
— Va trebui să discut cu superiorii mei.
— Bineînțeles. Și superiorii tăi se vor da peste cap să mă ajute.
Avea dreptate. Dezertarea șefului serviciului german de informații din Istanbul ar fi o lovitură grea dată germanilor. Nick termină de băut rachiul și se ridică.
— Ținem legătura.
Maier îi întinse mâna. Nick ezită, apoi i-o strânse. Era prima dată când se atingeau.
— E ceva ce trebuie să știi, Herr Davis. Cineva din consulatul vostru lucrează pentru ruși.
Nick se holbă la ei.
— De unde știi asta?

— Am capturat recent unul din cei mai buni agenți NKVD din Balcani. Am văzut copiile interogatoriului.

Îi dădu lui Nick un plic maro.

— Astea sunt duplicate. Dar ar trebui să ai grijă cui le arăți. Du-i-le direct lui Herr Abrams.

— De unde știu că informațiile sunt autentice?

— Nu știi. Dar Abrams va ști.

— La revedere, Herr Maier!

— Wiedersehen.

Servitorul lui Maier îl conduse la ușă și Nick ajunse din nou în mijlocul nebuniei din piață. Nu se întoarse imediat la mașină; în loc de asta, se plimbă fără nici o țintă prin bazar aproape o oră. Ignoră implorările cerșetorilor și ale vânzătorilor ambulanți, sortând în minte bucățile de puzzle și planificându-și viitorul alături de fosta amantă a lui Siegfried Maier.

* * *

Abrams era cu totul alt om în afara consulatului. La serviciu era sever, aproape rece ca gheața. Departe de autoritatea pe care i-o conferea funcția, părea surprinzător de neliniștit.

Locuia într-o casă mare și ordonată, cu mobilă din lemn de mahon și rafturi pline cu cărți, în vechiul cartier al Istanbulului. Ferestrele dădeau spre Marea Marmara. Era o casă aranjată și distinsă; podeaua strălucea de curățenie, iar lângă o fereastră arcuită se afla un pian. Nick se întrebă dacă cântase cineva vreodată la el.

Invitația de a cina singur cu el îl luase pe Nick prin surprindere și nu era una pe care să o poată refuza. Conversația fusese afectată și neplăcută; se rezumaseră la subiecte legate de serviciu, de război și de politică.

Abia după ce se retraseră în salon și un servitor le aduse cafeaua, Abrams aborda în sfârșit subiectul referitor la afirmațiile făcute de Maier cum că exista un spion rus în ambasadă.

— Îl credeți? întrebă Nick.

— E plauzibil.

— Ați citit documentele pe care mi le-a dat?

— Sunt imposibil de verificat. Desigur, conținutul lor mă neliniștește. Zilele astea mă îngrijorează mai mult prietenii noștri ruși decât dușmanii noștri germani.

— Cei din guvernul britanic vor refuza să audă asta.

— Ăsta e motivul pentru care m-au trimis la Istanbul.

Fața lui se schimbă, o cută îi apăru brusc pe frunte, indicând starea de iritare a lui Abrams.

— Domnul Arazi din Haganah mi-a citat odată un proverb arab: „Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu.” Dar se înșală, Davis. O să vezi când se va termina războiul. Acum nu ne bagă nimeni în seamă, dar Stalin e o amenințare mai mare pentru noi decât a fost vreodată Hitler. Nimeni din guvernul britanic sau din Washington nu vrea să asculte.

Era prea furios ca să mai stea locului. Se ridică în picioare și se duse la servantă, deschise o tabacheră din argint și scoase una din țigările tari turcești care îi plăceau atât de mult.

— Nu Germania e dușmanul nostru, ci Hitler. Dacă i-am putea ajuta pe germani să-l alunge de la putere, totul s-ar termina. Avem nevoie de o Germanie puternică pentru a-i împiedica pe ruși să intre în Europa.

Nick mai auzise tirada asta și nu știa ce să spună. În timp ce Abrams continua să vorbească, Nick se uită prin cameră, încercând să nu pară prea neatent. Observă că volumele legate în piele de pe rafturi fuseseră aranjate în ordine alfabetică, în funcție de numele de familie al autorului, și zâmbi. Era tipic pentru Abrams. Pe perete era un portret cu ramă aurie reprezentându-l pe regele George al V-lea și mai multe fotografii ale unui bărbat și ale unei femei cu fețe aspre, care erau probabil părinții lui Abrams. Văzu de asemenea ceva la care nu se așteptase: fotografia sepia a unei tinere. Era îngălbenită de vreme și trăsăturile nu se mai distingeau foarte bine. Fusese făcută în studioul unui fotograf, cu un decor care reprezenta o scenă pastorală.

Abrams căzuse pe gânduri. Nick se hotărî să-i distragă atenția întrebându-l de fotografie.

— E sora dumneavoastră? Îl întrebă el.

Abrams trase din țigară.

— A fost logodnica mea.

— Logodnica?

— A rupt logodna cu două zile înainte de căsătorie. N-am mai văzut-o de atunci.

Nick nu fu în stare să-și ascundă surpriza. Își pusese de multe ori întrebări în privința lui Abrams, a trecutului și a vieții lui particulare în afara ambasadei. Uneori se întreba dacă avea într-adevăr o viață personală.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu mult timp în urmă, Davis, răspunse el iritat, închizând subiectul.

Apoi adăugă pe neașteptate:

— Am știut că nu voi mai putea simți aceeași afecțiune pentru o altă femeie. Așadar, ce poți face?

Într-adevăr, ce poți face? Pasiunea suna ciudat în limbajul formal al diplomatului. Prin urmare, ghețarul avea totuși o inimă. Încă mai suferea din pricina unei iubiri pierdute.

Abrams se așeză și își continuă tirada împotriva ticăloșiilor comunismului și femeia din fotografie fu uitată. Nick nu mai redeschise subiectul.

Ce poți face?

N-a aflat niciodată numele ei.

Nick luase prânzul cu Donaldson și cu atașatul militar al Statelor Unite la un restaurant de pe strada Fiul Sclavului, iar acum se întorceau înapoi, mergând pe bulevardul Istiklal. Nick își ridică gulerul ca să se apere de vântul puternic. Se opri să-și aprindă o țigară și îi lăsă pe Donaldson și pe atașat s-o ia înainte. Când își ridică privirea, văzu un turc bine îmbrăcat îndreptându-se spre ei din direcție opusă, ținând în mână o servietă mare.

Ceva la omul acela îl neliniști, ceva ce nu putea defini, își aminti de Jordon și de acel al șaselea simț de care vorbise el.

Auzi pe cineva strigându-l cu disperare pe nume și se întoarse. O văzu pe Daniela făcându-i nebunește semn cu mâna din fața băncii de la celălalt capăt al bulevardului. Îl strigă pe Donaldson, dar el și atașatul erau deja la vreo patruzeci și cinci de metri în față. Îi va prinde din urmă.

Bărbatul cu servieta se oprise.

— Nick! țipă Daniela. Nick, te rog!

Se întoarse spre ea, croindu-și drum prin haosul de tramvaie și mașini de pe Istiklal.

— Daniela?

Expresia de pe fața ei îi îngheță sângele în vine.

— Ce s-a întâmplat?

Se auzi o explozie asurzitoare și totul se întunecă.

* * *

Fu uimit să se trezească întins pe spate pe caldarâm. Se ridică în capul oaselor, cu capul vâjâind, și se uită speriat la trupul lui, pipăindu-și brațele și picioarele. Părea să nu fie rănit. Erau urme de sânge, dar nu găsea nici o rană.

— Daniela?

Fata zăcea lângă el, cu fața în jos. „Dumnezeule! Nu! te rog, Doamne, nu!" O întoarse cu fața în sus, crezând că sângele vine de la ea, și căută disperat rana. Se rugă unei divinități în care nu credea și în mintea lui îi promise orice numai ca ea să fie teafără.

— Daniela!

Ea deschise ochii.

— Ești teafără?

Vocea lui părea că vine de undeva de departe. Își duse o mână la față și descoperi că-i curgea sânge din ureche.

Daniela se aruncă de gâtul lui.

— Ești rănită? întrebă el.

Fata clătină din cap.

Bărbatul cu servieta dispăruse; în locul lui nu mai rămăsese decât o pată. În mijlocul străzii, pe liniile de tramvai, zăcea o mână omenească. Donaldson și atașatul nu mai erau acum decât o grămadă de zdrențe însângerate pe caldarâm. Nick își dădu seama că, dacă n-ar fi fost Daniela, ar fi fost și el mort.

Ea stătea cu fața lipită de umărul lui și vocea ei era înăbușită. Nick reuși cu greu s-o audă; nu reușea să audă mai nimic.

— Am crezut că am ajuns prea târziu.

— Ai știut, zise el.

— Nu vreau să te pierd, spuse Daniela.

Bărbatul o îndepărtă de el și se uită din nou să vadă dacă are vreo rană.

— Nu ești rănită?

Ea clătină din cap.

Nick se ridică clătinându-se în picioare, apoi o ajută și pe Daniela să se ridice. Simțea că-i vine să verse și nu reușea să-și mențină echilibrul. Pe măsură ce capul i se limpezi, începu să gândească din nou ca un profesionist.

— Trebuie să pleci de aici, îi zise el.

Întrebările mai puteau aștepta. Trebuia ca Daniela să plece înainte de sosirea poliției.

— Fugi! strigă și o împinse.

Ea se clătină, apoi o luă la fugă spre strada Fiul Sclavului. Se uită o dată înapoi, după care dispăru.

În depărtare se auzi o sirenă, în timp ce prima mașină de poliție se îndrepta spre bulevardul Istiklal.

Abrams turnă trei degete de whisky într-un pahar și îl puse pe birou în fața lui Nick.

— Arăți de parcă ai avea nevoie să bei ceva, zise el.

— Maier, spuse Nick.

— Poftim?

— Maier a pus bomba aia. El l-a omorât pe Donaldson.

Urechea dreaptă a lui Nick țiuia întruna. Doctorul spusese că explozia îi spărsese timpanul. De acolo provenise sângele de pe cămașa lui.

Abrams se așeză pe scaun, își încrucișa mâinile pe stomac și medita.

— Omorât" e un cuvânt cam tare, având în vedere că oamenii sunt uciși cu miile în Italia și în Africa de Nord.

— Dacă n-ar fi fost Calul troian, acum aș fi mort.

— Calul troian?

— Am văzut-o chiar înainte ca bomba să explodeze. Mi-a salvat viața.

— Ar fi trebuit să iau prânzul împreună cu voi. Dacă n-ar fi fost telefonul urgent de la ambasadorul australian, aș fi fost și eu mort. Te-am rugat să vii cu mine, dacă-ți mai amintești.

Destinul, amice.

— N-ar fi avut cum să știe decât dacă i-ar fi spus Maier.

Abrams oftă. Se aplecă și împinse spre Nick plicul maro primit de la Maier.

— Copiile interogatoriului la care a fost supus agentul NKVD capturat în Sofia de serviciul german de informații. N-a spus doar că era un spion rus în consulatul ăsta. A spus și cum îl cheamă.

— Și?

— Donaldson.

— Donaldson?

— Iată încă ceva la care să te gândești. Acum patru zile a avut loc un atentat la viața lui Stalin.

— Ce?

— Un general-locotenent rus pe nume Feoderev a încercat să introducă în Kremlin o servietă plină cu explozibili. Cei din NKVD au fost avertizați și tocmai se pregăteau să-l aresteze când omul s-a împușcat în cap. În momentul de față credem că Feoderev făcea parte dintr-un complot al serviciului german de informații. Dacă Stalin ar muri și Rusia s-ar retrage din Alianță, Canaris ar avea o șansă mai bună de a negocia separat un tratat de pace.

— Cine era Feoderev?

— Era unul din șefii de personal de la Stalingrad. Fusese decorat de trei ori și făcut erou al Uniunii Sovietice de Stalin însuși. Se pare că fiul lui a fost capturat de germani și se poate ca aceștia să se fi folosit de lucrul ăsta. Cine știe? Sau poate că s-a considerat un adevărat patriot.

— Și Donaldson?

— Dacă lucra pentru ruși, atunci serviciul german de informații trebuia să scape de el. Cine știe ce pagube a făcut cât a fost aici?

— Chestia asta o să facă furori la Whitehall.

— Numai dacă se află.

Se uitară unul la celălalt.

— Carierele noastre ar fi terminate. Am fi pătați cu asta pentru tot restul vieții.

— Tot trebuie să se afle în cele din urmă.

— De ce?

Nick se gândi puțin: Abrams avea dreptate. De ce?

— Cei din guvernul britanic vor dori să știe de ce a fost omorât Donaldson.

— Poate că cineva voia să-l omoare pe atașatul militar american. Poate că a fost o greșeală. Oamenii îi vor duce cu prețul bine de tot, Davis.

Nick rămase tăcut pentru o clipă, întorcând problema pe toate părțile.

— Se poate ca Donaldson să le fi spus rușilor despre complot?

— E posibil. Dacă avea pe cineva în serviciul german de informații care lucra pentru el. Întrebarea e: cine?

— Poate că Maier va putea să ne spună asta.

— Dacă va trece de partea noastră.

— Va trece.

— Adevărul e că n-o să-mi fie dor de Donaldson. Oricine lucrează pentru NKVD probabil că nu e făcut pentru serviciul diplomatic al Maiestății Sale.

— Cunoaștem identitatea asasinului?

— Emniyet lucrează la asta. Dar îmi imaginez că o să fie cam greu de descoperit. Au găsit o bucată din fruntea lui pe un balcon aflat la aproape douăzeci metri de locul exploziei. Se pare că avea un neg deasupra sprâncenei drepte. Nu e un indiciu prea concludent.

— Și bomba?

— Bănuim că a fost detonată de la distanță. Asasinului i s-a spus fără îndoială că va avea timp să scape. L-au mințit. Îngrozitoare lucruri minciunile astea.

Nick termină de băut whisky-ul.

— Și acum ce se va întâmpla?

— Războiul va continua. Totul va fi ca înainte. Asta e, Nick. Asta se va întâmpla. Ia-ți liber azi! Du-te acasă și culcă-te puțin! Arăți îngrozitor.

Nick nu se duse acasă. Merse pe podul Galata, încercând să înțeleagă cele petrecute. Crezuse că nu poate avea încredere

în Daniela, dar ea îi salvase viața; Maier era dușmanul lui, dar el voia să-i fie prieten; Donaldson era șeful lui, dar lucra pentru ruși. Nu mai știa ce să creadă. Nu știa nici măcar dacă mai credea în încredere.

* * *

Venise la lăsarea serii, îl sunase la ambasadă să se asigure din nou că e teafăr și să-i spună că voia să-l vadă. Făcură dragoste încet, la lumina unei singure lumânări de pe noptieră. Erau amândoi plini de vânătăi și speriați și amorul lor fu nesigur.

După aceea, statură unul în brațele celuilalt, căldura trupurilor lor făcând ca viața să pară și mai prețioasă.

— Cum ai știut? șopti el.

— L-am auzit pe Maier vorbind la telefon.

— Cu cine vorbea?

— Nu știu.

— Ce altceva a mai zis?

— Doar că va fi plasată o bombă. Știam că lucrezi pentru Donaldson. Trebuia să mă asigur că nu erai cu el.

— Când s-a întâmplat asta?

— Azi-dimineață. Cam cu o oră înainte de a exploda bomba. Am crezut că o să ajung prea târziu. Am inventat o scuză ca să ies din casă.

„E adevărat că moartea e un afrodisiac”, se gândi el. Curând, simți din nou nevoia să facă dragoste cu ea, găsind în iubire o afirmare a vieții. O luă în brațe, iar ea i se dărui din nou, dându-și capul pe spate pentru ca buzele lui să urmeze linia lungă și netedă a gâtului și a umărului ei. În colțurile camerei ardeau sobe cu cărbuni și ploaia bătea în ferestre.

Murmurul lor gâfâit fu acoperit de tunetul îndepărtat care zgudui geamurile. Daniela icni și își arcui spatele împreună cu el, în timp ce furtuna izbucnea deasupra orașului, picăturile de ploaie reci ca gheața lovind ferestrele precum un pumn de pietricele, vechea casă gemând în bătaia vântului.

* * *

Daniela dormi în brațele lui, iar Nick ascultă respirația ei profundă și ritmată. După o vreme, ea se rostogoli mai

departe de el și bărbatul se întoarse într-o parte ca s-o privească, să-i vadă părul împrăștiat pe pernă și buzele întredeschise, în formă de inimă.

Femeia dormi cam o oră, cu brațul drept aruncat neglijent deasupra capului. Nu avea un somn liniștit și în ultimul timp coșmarurile ei se îndesiseră. O dată, în somn, luase perna de sub capul lui și o aruncase prin cameră. Dar în seara asta dormea liniștită ca un copil, respirând adânc.

Apoi se întoarse într-o parte și deschise ochii.

Era frumoasă așa buimacă de somn cum era, dar ceea ce poate fi înduioșător într-o căsătorie devine dureros într-o aventură amoroasă.

Mai erau câteva ore până când Daniela trebuia să plece acasă; în loc de asta, el nu se putea gândi decât la zilele și la săptămânile în care ea va dormi în altă parte.

— Căsătorește-te cu mine! șopti el.

Fața ei se întunecă.

— Ești deja căsătorit, Nick.

— Vreau să-l părăsești, zise el, încrezător că logica lui o va convinge. Nu te mai poți pune în pericol. Germanii pierd războiul ăsta. Lasă-mă să te protejez.

Ea zâmbi și îl mângâie pe față.

— Pot să obțin un post la Roma sau la Paris după terminarea războiului. Pot să-ți fac rost de un pașaport britanic. Am vorbit deja cu Abrams.

— Ai o familie, Nick.

— Pe tine te iubesc.

— Iar soția ta te iubește pe tine. Băieții tăi la fel. După război va trebui să te întorci la ei.

Daniela încercă să-i dea un sărut, sărutul după care Nick tânjea ori de câte ori nu erau împreună. Dar acum bărbatul o respinse, preferând să se certe cu ea.

— Nu mă mai întorc.

— Nu vreau s-o părăsești.

— E decizia mea.

— Nu vreau să te despart de familia ta.

Încercă să se îndepărteze de el, dar Nick o prinse de umăr și

o trase înapoi. Ploaia începuse să bată și mai tare în acoperiș.

— Și dacă Maier n-ar mai fi în preajmă? Ce-ai face?

— Crezi că Siggi mă va părăsi? Îl întrebă ea.

— Era doar o întrebare.

— Nu știu.

— Trebuie să te fi gândit vreodată la asta.

Femeia dădu elocvent din umeri.

— De ce nu vii să stai aici?

— Haide să nu facem asta acum! zise ea.

— Rămâi aici în noaptea asta!

Fața ei se schimonosi; Nick nu putu să-și dea seama dacă era gata să plângă sau să izbucnească de furie.

— Nu pot, spuse ea și își băgă fața în pernă, bătând-o cu pumnii la fel de ineficient ca un copil.

Afară, furtuna se potolise, nu mai era decât un bubuit îndepărtat deasupra Mării Marmara. Acum se auzea apa curgând pe caldarâm din mii de streșini; totul era rece și umed.

Nick îi luă mâna și o strânse, de parcă ar fi putut-o forța să vadă lucrurile prin prisma lui.

— Cum poți trăi așa?

— Nu înțelegi. Pentru tine e atât de ușor!

— Ușor? Cum poți să spui așa ceva?

Ea îi luă mâna și o puse pe pieptul ei.

— Vei fi întotdeauna aici, Nick. În inima mea. Chiar dacă vom fi departe unul de celălalt, tot vei avea un loc în sufletul meu.

Bărbatul vru să țipe la ea: „La ce-mi folosește mie asta? Cum mă poate ajuta și consola ceva ce nu pot vedea?” La școală, profesorul de religie le spusese despre dragostea lui Dumnezeu, dar nu însemna nimic pentru el când era singur sau speriat sau disperat. Genul ăsta de dragoste era refugiul celor care erau prea înspăimântați să iubească ceea ce era real. El nu găsise niciodată speranță sau salvare în ceea ce era invizibil.

Astea erau momentele în care ar fi vrut să pună punct situației. Nu mai era o aventură amoroasă; simțea că Maier

era intrusul, nu el, și nu voia decât să pună capăt jocului pe care îl jucau, s-o ia de lângă el și s-o știe în siguranță. Nu mai voia să tânjească atâta după ea, să mai simtă gelozia care îl măcina când o privea îmbrăcându-se ca să plece spre patul unui alt bărbat, să mai aștepte întâlnirea următoare, fără să știe când se va termina.

În ceea ce-i privea pe naziști, serviciul german de informații avea mai mulți oameni nedemni de încredere decât Rezistența franceză. Himmler, șeful SD-ului, credea că acest serviciu era o amenințare la adresa siguranței mai mare decât DEOS.

Abrams era convins că Maier va trebui să acționeze curând. Voia ca Nick să se întâlnească din nou cu el, să-l împingă să facă acel ultim și irevocabil pas.

La îndemnul lui, Nick îi dădu telefon lui Maier și stabili o întâlnire într-o cafenea din vechiul oraș.

Inevitabilul Mahomed Cuceritorul privea dintr-un portret de pe perete cu o înțelepciune maliționasă. Chelnerul aduse cafeaua într-o ceșcuță. Din ea se înălțau firișoare de abur fierbinte. Avea ca de obicei consistența noroiului, dar îl revigora. Cafeaua turcească lovește inima ca un șoc electric, neagră, amară și foarte, foarte tare.

Ciocăniturile fierarului de alături acopereau aproape de tot vaietul muzicii de la radio. Tinichigiii treceau pe lângă cafenea pe biciclete, ale căror roți alunecau pe gheață. Aici era orașul turcului obișnuit, câțiva bătrâni în costume maro uzate fumând pipe, bând ceai din pahare mici și jucând table, privindu-i pe străini cu suspiciune.

Nick se uită la ceas. Maier întârzia și englezul începu să se neliniștească.

Dar germanul își făcu brusc apariția, cu pălăria trasă pe ochi ca să se apere de vânt și cu gulerul paltonului său gri ridicat până la bărbie.

Se așeză lângă Nick. Nu existară formalități.

— Cum merg afacerile cu mirodenii? întrebă Nick.

— Nu știu nimic despre afacerile cu mirodenii. Și nici nu-mi pasă.

Nick mai comandă cafea.

Maier își aprinse o țigară. Încercă de trei ori până să se aprindă chibritul.

— Kaltenbrunner i-a scris lui Hitler știi? întrebă Maier.

Kaltenbrunner era adjunctul lui Himmler în cadrul SD.

— Am văzut o copie a scrisorii. Unul din oamenii noștri a scos-o pe ascuns din Reichstag. Kaltenbrunner a zis că serviciul german de informații de aici din Istanbul e un cuib de viespi. Frumoasă caracterizare după ce ne-am servit cu atâta credință țara, nu-i așa?

— De ce îmi spui toate astea?

Maier suflă îndelung fumul în aer.

— Nu vreau să văd Germania distrusă de naziști.

— Te-ai hotărât să dezertezi?

— A dezerta" e un cuvânt atât de urât! Dar ai dreptate. Nu vreau să-mi trădez prietenii și colegii, dar nu mai pot continua să servesc interesele naziștilor. Ăsta e adevărul.

— Ce vrei, Herr Maier?

— Dacă mă ajutați, vă voi spune tot ce știu despre operațiunea noastră din Istanbul.

— Ne vei spune și ce știi despre Donaldson?

Ce însemna acea privire? Apăru pentru o secundă, apoi dispăru.

— Desigur. Trebuie să-mi protejați și familia.

— Unde e familia ta acum?

— E încă în Berlin. Niște prieteni de-ai mei se ocupă de vizele pentru Turcia.

— N-ar trebui să amâni prea mult.

Maier zâmbea, dar în ochii lui se citea nervozitatea. Dezertarea nu era singurul lucru care îl preocupa.

— Și amanta ta?

— Ce-i cu ea?

— Vrei o viză și pentru ea?

— Mă tem că nu va fi posibil. S-ar putea ca Frau Maier să nu aprecieze asta.

Se aplecă spre el. Nick simți miros de tutun și de apă de colonie scumpă.

— Nu pari un tip chiar așa de rău, prietene englez. Desigur,

au fost momente când aș fi vrut să-ți tai gâtul. Dar asta e.

„Și eu aș fi vrut să-i tai pe-al tău”, își zise Nick. „Dar ai trimis-o pe ea la mine; a fost ideea ta.” Totuși îl satisfăcea să știe că tulburase liniștea lui Maier în aceeași măsură în care o tulburase Maier pe a lui.

— Deci, ne-am înțeles?

— De îndată ce ești gata, dă-mi un telefon la consulat. Sau acasă. Uite numărul!

Împinse spre el o bucată de hârtie. Maier o băgă în buzunar și termină de băut cafeaua. Apoi se ridică.

— Acum trebuie să plec să mai cumpăr niște scorțișoară.

— Baftă! Mi se pare că e la mare căutare zilele astea.

Maier ezită; era imposibil să-ți dai seama dacă era furios sau trist.

— E o femeie remarcabilă. Dar tu știi deja lucrul ăsta.

— Da, știu, zise Nick.

— N-o vei avea niciodată, să știi.

Zicând asta, se întoarse și plecă.

— Dumnezeu ți-a pus scula afară și inima înăuntru și a făcut-o cu un scop, bătrâne. Nu te poți atașa de femei decât într-un singur fel, amice, și anume prin intermediul organelor carnale. Inima trebuie să o păstrezi, rămâne în interior și nu e menită să se atașeze de nimic. Ai priceput?

Erau într-un bar întunecat de lângă Taksim. Amanta lui Max, Adrienne Varga, cânta o baladă ungurească tristă pe scena micuță, acompaniată de un turc la baglama.

Fruntea înaltă a lui Max era transpirată și picăturile de sudoare străluceau în lumina reflectoarelor. Îi dădea un aer de disperare nebună.

— Uită-te la mine și la Varga. E o fată bună. Acrobată, dacă înțelegi ce vreau să spun. E plăcută la vedere. Secretul e să nu te atașezi prea mult. E doar o femeie. Jumătate din lumea asta sunt femei. Trebuie să ții minte lucrul ăsta, amice.

— O să încerc.

Varga era într-adevăr frumoasă, o slavă blondă, cu șolduri unduitoare și cu o voce care îi făcea pe bărbații din bar să o devoreze din ochi.

— N-ar fi trebuit să-ți spun, zise Nick. Știam că nu vei înțelege.

— Te înțeleg perfect. Intenționezi să-ți distrugi viața din pricina unei femei. Nu ești primul. Îți doresc mult noroc.

— O iubesc, Max.

— Bărbații nu se îndrăgostesc, amice, li se scoală.

— Ești cinic.

— Bineînțeles că sunt, doar sunt ziarist.

Varga terminase balada și trecuse la un alt cântec de dragoste, în aplauzele furtunoase ale unui grup de turci care stăteau chiar lângă scenă, la picioarele ei.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea, zise Nick.

— De ce să distrugi ceva frumos? Nu te înțeleg, bătrâne. Ai întâlnit vreodată un bărbat cu o căsnicie fericită?

Începu să șoptească teatral:

— Între noi fie vorba, Varga vrea să se mărite.

— Tu nu?

— Nu cred în căsătorie. O dată e de ajuns. Am refuzat-o.

Max își termină whisky-ul și mai comandă unul. Ziaristul bea prea mult. Acum nu-l mai putea ajuta nimeni. Nick se uită la Varga și se întrebă dacă exista vreo femeie care l-ar fi putut aduce pe drumul cel bun. Se îndoia.

Stăteau unul lângă altul pe podul Galata, uitându-se la apele reci și întunecate, bătuți de vânt. Nu ieșiseră prea mulți pescari cu barca, întrucât vântul isca valuri pe Corn și micile feriboturi săltau ca niște cai pe crestele învolburate.

Ca de obicei, Daniela îl întrebă dacă mai primise vești de la Jennifer. Lui Nick i se părea că fata încerca mereu să-i împace. Dar îi spuse adevărul: că Jennifer îi scrisese de trei ori în acea lună, că era bine și că se întorsese la Londra, iar băieții erau la școală, Jamie fiind în ultimul an.

— Vor aștepta cu nerăbdare să te revadă.

— Asta s-ar putea să nu se întâmple prea curând.

— Trebuie să te întorci la familia ta după ce se va termina războiul.

— N-o să mă întorc niciodată la Jennifer. Nu acum.

— Atunci vei găsi pe altcineva.

— Te vreau pe tine.

— Nu sunt bună pentru tine. Trebuie să găsești o femeie care să te poată face fericit.

— Am găsit-o. Tu ești cea pe care o vreau.

— Vor mai fi și alte femei care te vor face fericit.

Nu poate exista chin mai mare decât s-o auzi pe femeia iubită dorindu-ți fericire alături de altcineva, împingându-te în brațele alteia. Putea fi ceva mai crud sau mai dureros pe lume? cuvintele fuseseră rostite cu bunătate, desigur, căci Nick credea că Daniela voia cu adevărat ca el să fie fericit. În schimb, bărbatul voia ca fata să fie la fel de geloasă și de posesivă ca el.

Ea îl luă de mână.

— Aș fi vrut să fim doar noi doi.

— Am putea fi, dacă asta vrei.

Furia și frustrarea lui îl determinară să facă ceva ce nu crezuse vreodată că va face: îi dezvălui fetei un secret militar.

— Își aduce soția și fiul la Istanbul. Știai asta? trece de partea noastră, Daniela. Tu ce-o să faci?

Pe fața ei apăru o tristețe de nedescris. Nick își dădu seama că fata știa deja.

— Pot să am eu grijă de tine, zise el.

— Dacă suntem destinați să fim împreună, atunci vom fi, replică ea.

— Oamenii decid dacă ceva este sau nu este destinat să fie.

— Nu te poți împotrivi sorții, Nick.

Bărbatul nu înțelegea fatalismul ăsta de care se agăța Daniela. Era ca și cum fata hotărâse că se născuse sub o stea lipsită de noroc și nimeni n-o mai putea ajuta cu nimic, că nu avea nici un pic de control asupra vieții ei. El nu crezuse niciodată în soartă. Oamenii cred în destin atunci când nu vor să-și asume responsabilitatea pentru alegerile lor.

În astfel de momente ar fi vrut să țipe la ea, să o scuture, dar știa că nu ar fi folosit la nimic. Părea la fel de hotărâtă să fie nefericită cum erau alții lacomi de avere, sex sau putere, agățându-se de ideea asta cu un devotament orb.

— Te iubesc, zise el. De ce continui să mă respingi?

— Nu te mai poți tortura în felul ăsta, răspunse ea pe un ton de afaceristă. Ți-am dat tot ce-am putut să-ți dau, iar tu vrei și mai mult. Ce te-a apucat? Poate că ar trebui să nu ne mai vedem.

Nick fusese sigur că într-o zi va reuși să o convingă prin simpla putere a voinței. Dar acum își dădu seama că ar putea într-adevăr s-o piardă.

— Nu mai pot face asta, zise ea. Nu te mai pot răni în felul ăsta. Îmi pare rău, Nick.

— Dar ce vei face?

Daniela zâmbi; era un zâmbet trist și obosit.

— Voi supraviețui. O fac întotdeauna.

Relația lor durase trei ani, în ciuda despărțirilor, a pericolului și a îndoielilor; și totuși, acum când nu mai era nevoită să stea cu Maier, voia să-l părăsească. Asta nu putea să însemne decât că nu-l iubea, că nu-l iubise niciodată.

Nick era obosit până în măduva oaselor și nu mai avea putere să continue lupta.

O lăsă să plece, să traverseze podul spre Beyoglu. Lumea era cenușie și rece. Sunetul sirenei unui vas comercial se auzi trist în depărtare.

* * *

Casele de lemn stăteau înclinate spre stradă. Pe deasupra acoperișurilor, Nick zări Marea Marmara, bărcuțele roind ca niște gândăcei printre vasele de război ancorate în port. Un muezin chemă credincioșii la rugăciunea de prânz, însoțit de un alt muezin, apoi de un altul, vocile lor răsunând deasupra orașului în note discordante.

Ceva îl făcu pe Nick să-și ridice privirea. Văzu fața unei femei apărând pentru o clipă la o fereastră cu obloanele pe jumătate trase, uitându-se printre jaluzele. Acești fii ai lui Mohammed înțelegeau dorința, dar prin faptul că-și țineau femeile sechestrate revelau mai mult firea unui bărbat decât pe cea a unei femei.

Unul din nepoții lui Mohammed spusese cândva că dorința era compusă din zece părți și că femeile posedau nouă din ele. „Dar sufletul este cel care dorește, nu numai trupul”, se gândi

Nick. „Sufletul este cel care iubește cu adevărat; bărbații iubesc cu privirea, femeile cu inima.”

Se opri la capătul străzii și se uită înapoi să se asigure că nu fusese urmărit. Nu văzu decât o mișcare în spatele jaluzelelor unei case aflate la jumătatea străzii, o femeie care îl privea, un alt suflet ca și el, închis într-o cușcă.

* * *

Casa lui Omar era din secolul al XVII-lea, de pe vremea Imperiului Otoman. Fusese grandioasă cândva, dar acum îi apusese de mult gloria; ferestrele batante și arcadele din lemn purtau semnele trecerii timpului, iar vopseaua de pe ușa de la intrare se decojea precum pielea arsă de soare.

Nick deschise poarta și își croi drum prin grădina prăpădită. Bătu la ușă și așteptă. Tocmai se pregătea să bată din nou, când auzi o cheie răsucindu-se în broască și ușa se întredeschise.

Dinăuntru veni un miros de must și de ceva dulce și grețos. Soția lui Omar se uită la el din umbră, cu capul înfășurat într-o eșarfă mare. Ochii ei negri îl priviră cu spaimă. Venirea unui străin în casă nu putea să-i aducă soțului ei decât ghinion.

Nick se descălță și intră. Era frig și întuneric. Se uită în jur. Casa fusese cândva plină de mobilă grea din lemn de mahon și podelele fuseseră acoperite cu covoare de Buhara. Acum era aproape goală. Nu mai erau decât câteva chilimuri atârnate pe pereți; restul fusese vândut pentru a satisface pofta lui Omar.

Femeia îl conduse într-un dormitor aflat în partea din spate a casei.

Omar stătea întins pe partea stângă, pe un covor pus într-un colț al camerei. Încăperea era întunecată și plină de un miros de fum dulce. Nick se așeză turcește lângă el și așteptă.

Îl văzu pe Omar luând cu un ac o bucată neagră și lipicioasă de opiu și îndesând-o în pipă. O aprinse cu o lumânare și inhala fumul gros, având o privire încețoșată și rătăcită. Nick nici măcar nu era sigur că-și dădea seama de prezența lui. Parfumul dulce și stimulator al opiului pluti prin cameră.

Tocmai când Nick credea că Omar era pierdut în visele lui, acesta îi făcu semn să se apropie.

— Efendi, murmură el. Nu te-am mai văzut de mult.
— Günaydin, Omar-Bei. Fie ca ziua ta să fie luminoasă!
— Cum îți merge?
— Bine, Omar. Lăudat fie Dumnezeu!
— Am auzit că ai probleme cu o femeie, zise Omar.
— Oamenilor le place să bârfească.
— Înțeleg, efendi. Singurii bărbați care nu au probleme cu femeile sunt morți.

Rânji și inhala din nou fumul dulce.

— Popescu-Bei vrea să stabilească o întâlnire. Aici în Istanbul. Își trimite propriul mesager, de la minister. E ginerele lui, ofițer în armată, fiul unuia din cei mai buni prieteni ai lui Popescu. Numele lui este. Este.

Omar îl părăsise din nou, aruncându-se în brațele liniștitoare ale opiului. Nick se ridică în picioare dezgustat și ieși repede din casă.

Odată afară, crezu că-i vine să verse. Fumul opiului îl ameți̧se și fu nevoit să se sprijine de perete.

Se întoarse la podul Galata, unde chiar în acea dimineață Daniela îl părăsise pentru totdeauna.

Intenționase să ia un taxi de acolo până la consulat, dar în loc de asta coborî scările până la pontonul din umbra podului. Simți scândurile legănându-se sub picioarele lui când un troleibuz trecu cu zgomot pe podul aflat deasupra.

În port, grupuri mici de pescărușI pluteau și țipau în jurul pupei unei bărci de pescuit. Turcii îi numeau sufletele pierdute ale Bosforului, fantomele celor care muriseră în apele lui întunecate, ale fetelor alungate din haremuri și ale curtenilor gâtuiți. Atât de multe suflete pierdute în lume! uneori, Nick credea că putea fi și el unul din ele, la fel Daniela.

„Oare sunt chiar atât de diferit de Omar, dependent cum sunt de rășina dulce și neagră a dorinței mele?” se întrebă el. Se spunea că, o dată ce deveneai sclavul opiului, singura scăpare era să te arunci de pe podul Galata. Privi îndelung apa și își imagină că-și vede propriul chip uitându-se la el, scheletic și fantomatic.

— Nu e dorință, îi zise chipul. Știi că e mai mult decât atât. Știi că o iubești.

— N-o pot iubi, spuse el. Se presupune că trebuie să iubesc pe altcineva.

Dar era prea târziu. Bărbatul cu care trăise întreaga lui viață dispăruse. Chipul care se reflecta în apa adâncă și învolburată era diferit de cel pe care îl cunoscuse cândva. Bărbatul rezervat și secretos lăsase garda jos și un străin îi uzurpase identitatea, îi furase pașaportul și cheia de la casă și pusese stăpânire pe viața lui.

Știa că, orice s-ar fi întâmplat cu Daniela, el nu se mai putea întoarce.

Va înțelege cineva asta, prietenii, familia, băieții lui? se întoarse cu spatele la pod și văzu un hamal mergând pe pasarela unuia din feriboturile priponite la docuri, încovoiat sub greutatea unor saci masivi de orez. Când doi marinari îi luară sacii de pe umeri, Nick văzu expresia de ușurare de pe fața omului, plăcerea fundamentală de a scăpa de teribila povară.

Crezu că știe ce simte.

Într-o noapte, ploaia și zăpada dispărură. Când Daniela se trezi a doua zi, cerul era senin și soarele strălucea. Deschise fereastra și auzi strigătele vânzătorilor ambulanți de pe stradă și răgetul insistent al unui măgar.

Dormise din nou prost și avusese visuri tulburătoare. Se trezi gândindu-se la el.

Ce să facă? Nick îi pătrunsese în suflet. Momentele petrecute împreună fuseseră unele din cele mai minunate din viața ei, dar el voia mereu mai mult, nu se mulțumea niciodată să trăiască clipa; erau atâtea lucruri pe care Nick nu le înțelegea, pe care nu le putea lăsa în pace!

Crezuse că nu trăise deloc înainte să intre în viața lui? Nu se întrebase niciodată cum de ea supraviețuise și restul familiei ei nu? Nu se gândise niciodată cât de vinovată se simțea că supraviețuise și cât de mult o durea sentimentul ăsta? Voia s-o amenințe sau s-o convingă să-i facă pe plac, de parcă ar fi avut vreun drept asupra ei, când el era căsătorit și avea doi fii în

Anglia. Nu-i înțelegea deloc inima?

Îi dăruise tot ce putea să-i dăruiască. De ce voia întotdeauna mai mult?

Și totuși, îi era dor de el. Știa că trebuie să-l mai vadă o dată. Doar o dată.

Dragă Nick, E cea mai grea scrisoare pe care a trebuit s-o scriu vreodată. Nici nu știu de unde să încep.

Am încercat întotdeauna să-ți fiu o soție bună. Ceea ce ni s-a întâmplat recent n-a fost din vina mea. Eram gata să te iert și să ne continuăm viața, dacă ai fi vrut și tu asta.

Dar ultima dată când te-ai întors în Anglia a fost clar pentru mine că nu doreai așa ceva. Și mi-am dat seama din ultimele tale scrisori că inima și mintea ta sunt în altă parte.

După cum știi, mă întâlnesc de doi ani cu un maior de la baza locală a forțelor aeriene. Și-a pierdut soția în bombardament și ne-am împrietenit; cred că am fost o alinare pentru el, iar el a fost într-o oarecare măsură o alinare pentru mine. N-am depășit niciodată limitele bunului simț. Știi că nu ți-aș face niciodată așa ceva, Nick. Am fost întotdeauna o soție bună și credincioasă.

Totuși, în ultimele săptămâni lucrurile s-au schimbat. Nu sunt mândră de asta. Sunt femeie, Nick, și nu pot aștepta la nesfârșit să te hotărăști. Mi-a cerut să încep o nouă viață alături de el și asta intenționez acum să fac.

Îmi pare rău. Dar tu ai fost cel care a adus o altă femeie în căsnicia noastră, iar eu am așteptat destul.

Sper că îți vei da seama că așa e cel mai bine. Am vorbit cu un avocat să întocmească actele de divorț. Presupun că nu ai nici o obiecție.

Jennifer.

Nick se plimbă prin cameră, strângând scrisoarea în mâna dreaptă. Nu regreta nimic din ceea ce făcuse, dar acum, în mod ciudat, avea un sentiment acut de pierdere, deși știa că ceea ce simțea era suferință pentru ceva pierdut în trecut. În decurs de o săptămână o pierduse pe femeia pe care o iubise timp de aproape douăzeci de ani și pe femeia pe care o iubea mai mult decât pe oricare alta.

Totuși se așteptase de la bun început să se întâmple așa.

Hotelul Park era o clădire murdară din stuc, situat mai departe de marele bulevard Ayas Pașa, vizavi de consulatul german, cu uriașul lui steag nazist roșu și negru. Avea o alee circulară în fața intrării, veșnic plină de limuzine germane și franceze, iar în centrul aleii erau câteva straturi de flori lăsate în paragină.

Era sediul neoficial al fasciștilor din Istanbul. În barurile și în restaurantele lui se adunau germani, unguri, austrieci, chiar și arabi și japonezi. În drum spre lift, Nick văzu un diplomat irakian conversând în taină cu un ziarist german în foaier și îl ținu minte pentru viitor. Avea un dosar pentru fiecare simpatizant nazist și fascist care intra și ieșea din Istanbul; mai curând sau mai târziu, toți își făceau apariția în hotelul Park. Dar în seara asta avea treburile lui și cel mai bun loc pentru a le rezolva era chiar sub nasul serviciului german de informații.

Urcă cu liftul până la etajul cinci și, după ce coborî, se asigură că nu era nimeni pe coridor. Se îndreptă repede spre camera 505 și bătu la ușă. O gorilă într-un costum care nu-i venea deloc bine deschise ușa și îl pofti înăuntru. Dădu să-l percheziționeze pe Nick, dar Popescu îi făcu semn să plece.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Popescu îl conduse pe Nick la fereastră unde se aflau două fotolii roșii din piele. Îi oferi rachiu. Gorila aduse băuturile.

Popescu era elegant, îmbrăcat ca un ofițer de cavalerie, cu cravată și costum închis la culoare, și avea aerul de risipă extravagantă și educație afișat de bărbații de viță nobilă din România. Era liderul opoziției liberale, iar familia lui era implicată de șaptezeci de ani în politica României, vocea rațiunii în mijlocul unei adunături de afaceriști, industriași și șefi de poliție. Chiar și acum, Popescu continua să aibă influență asupra lui Antonescu.

— În sfârșit ne întâlnim față în față! Sper că ți-am fost de un oarecare ajutor.

— Într-adevăr.

— Am făcut ce-am putut. Nu-i iubesc pe germani, monsieur

Davis. Dar am fost constrâns de pragmatismul politic.

— Cum merg lucrurile în București?

— Nu prea bine. Știi că băieții noștri au luptat în Stalingrad? Am pierdut o sută cincizeci de mii de oameni. Cu alte cuvinte, România nu mai are armată.

— Au murit mulți.

— Cred că a fost o decizie luată de înaltul comandament german. Au vrut să ne distrugă armata în caz că ne hotărâm vreodată să luptăm împotriva lor. A fost un mod de-a ne dezarma.

— Și încă unul foarte eficient.

— O sută cincizeci de mii de oameni și tot nu ne-au fost înapoiate provinciile pierdute. Dar voi ne-ați avertizat în privința lui Hitler.

— Având în vedere împrejurările, nu ați fi putut face mare lucru.

— Mă bucur că gândești așa. Dar asta nu-l ajută pe fiul meu. Era ofițer în artilerie. Și-a pierdut ambele picioare la Kiev.

Popescu își termină de băut rachiul; acum nu mai zâmbea.

— De ce ai vrut să ne întâlnim? întrebă Nick.

— Unii din noi au fost întotdeauna simpatizanți ai cauzei aliaților. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Credem că e important ca discuțiile dintre guvernul vostru și guvernul nostru să continue. Nu le puteți permite rușilor să intre în București. Nu e în interesul vostru și cu siguranță nu e în interesul nostru.

— Sunt aliații noștri.

— Aliați? churchill al vostru și Roosevelt îl lasă pe Stalin să facă ce vrea.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință.

— Sper. Spune-le celor din guvernul dumitale că încă mai au prieteni în București.

— Voi fi întotdeauna legătura dintre dumneata și Londra, promise Nick.

— Mă bucur să aud asta. Acum, haide să vorbim despre punctele noastre comune și despre cum am putea scoate

România din dezastrul ăsta. S-ar putea să avem nevoie unii de alții într-o zi. Nu se știe niciodată.

Nick zâmbi politicos. Înțelegea că Popescu putea avea într-o zi nevoie de el, dar nu vedea cum ar putea fi invers.

Din hotelurile aflate în jurul pieței Taksim se auzea muzică. Era sâmbătă seară și Nick mergea braț la braț cu Daniela prin mulțime, râsete și zvonuri despre pace revărsându-se din cafenelele de pe bulevardul Istiklal.

Cinară la cazinoul Taksim. Pe scenă, o unguroaică cânta balade românești. Era refugiată, la fel ca mulți alții din orașele asediate și mai norocoasă decât majoritatea pentru că era înaltă, blondă și avea picioare frumoase. Atrăgea mulți admiratori, mai ales americani. Chiar și pe ambasador, când era în oraș. Se spunea că acesta avea o aventură cu ea.

Nick comandă șampanie și se așezară la una din mesele din față. Bărbații din public nu se mai saturau s-o privească pe blondă, dar Nick nu-și putea lua ochii de la Daniela. Fata se uita în direcția scenei, dar ochii ei aveau expresia fixă a cuiva care tocmai văzuse o moarte îngrozitoare, încheieturile mâinilor i se albiseră de cât de tare strângea marginea mesei și bătea cu piciorul în podea mai repede decât ritmul muzicii.

Bărbatul fusese întotdeauna uimit de stările ei de spirit, încercă să facă puțină conversație, dar fără succes. O iubea pe această femeie misterioasă, dar între ei era o barieră de care el nu putea trece.

Îl părăsise atunci, pe podul Galata; apoi îl sunase și îi spusese că voia să se întâlnească cu el. Dar de-abia dacă scosese vreun cuvânt întreaga seară, chinuită de propriile gânduri.

— Nu sunt o companie prea bună în seara asta, zise fata. Poate că ar trebui să mergem acasă.

— Atunci de ce m-ai sunat?

— Te rog! Îl rugă ea. Nu pot face asta acum.

Nick dădu din umeri, apoi ceru nota de plată și se duse să ia hainele de la garderobă. Se săturase de toate astea; își zise că acum nu voia decât să scape de ea, că ar trebui să-și accepte prostia și s-o uite, să termine odată. Dar știa că nu putea face lucrul ăsta. Daniela era în sângele lui.

Fata nu-l aștepta, ci ieși înainte din cazinou.

Nick tocmai luase hainele și traversa holul, când auzi zarvă afară. În fața cazinoului era oprit un Mercedes negru. Portiera din spate era deschisă și Nick văzu picioarele unei femei lovind nebunește în toate direcțiile. Portarul coborî în fugă scările ca să o ajute, dar un zdrahon într-un costum închis la culoare ieși de undeva din umbră și îl lovi cu pumnul, doborându-l la pământ cu ușurința unui profesionist. Portarul nu se mai ridică.

Atacatorul lui se urcă pe bancheta din spate a mașinii. Țeava de eșapament a Mercedesului scoase un zgomot puternic când șoferul demară în trombă, făcând cauciucurile să alunece pe caldarâm, și mașina se îndepărtă, cu portiera din spate încă deschisă.

— Daniela!

Vehiculul sălta pe suspensii de parcă pe bancheta din spate se ducea o luptă aprigă. Nick văzu farurile aprinzându-se de mai multe ori în timp ce mașina își croia drum prin trafic.

Opelul pe care englezul îl scosese în seara aceea din garajul consulatului era parcat la vreo cincizeci de metri distanță de el. Nick îl dădu pe șofer jos de la volan – acesta dormea cu capul rezemat de spătarul scaunului, sforăind – și se urcă în mașină. Porni motorul și băgă Opelul în viteză. Mașina demară în trombă, lăsându-l pe șofer în mijlocul străzii, uimit și pe jumătate adormit.

Mașina se înclină spre dreapta când Nick viră printre celelalte autovehicule, accelerând din ce în ce mai tare. Mâinile îi tremurau pe volan și era copleșit de spaimă.

* * *

Piața Taksim era aglomerată, luminată de neoane și zgomotoasă și Nick claxona frustrat, făcând slalom printre trecători, tramvaie și autobuze. Urmări Mercedesul pe străzile pietruite din Cumhurriyet Caddesi, pe lângă bănci, birouri și depozite, apoi prin suburbii, pe lângă magazine închise și garaje luminate chiar și la acea oră din noapte de lămpi cu kerosen. Curând lăsă în urmă luminile cartierului Beyoglu. Drumurile deveniră mai înguste și pline de gropi.

Se întinse spre torpedou și găsi înăuntru revolverul Webley pe care îl pusese acolo pentru orice eventualitate. Arma îi dădu un sentiment de siguranță. O puse pe scaunul de lângă el.

Striga din toate puterile, înjurând mașina și pe sine însuși pentru că fusese atât de neglijent. Curând ieși din Istanbul și pătrunse în ținutul deluros al Traciei. Conducea mult prea repede și aproape că lovi un fermier bătrân călare pe un măgar, care apăru brusc în lumina farurilor. Drumul era prost, plin de denivelări, zgâlțâindu-l din toate încheieturile. Cine făcuse asta? Unde o duceau? Și de ce?

Continuă să țină pedala acceleratiei apăsată până la capăt. Motorul huruia întruna, acul kilometrajului indicând o viteză periculos de mare.

Farurile săltau, un tunel îngust de lumină conducându-l pe Nick printre dealurile marcate de urme adânci. Pierduse din vedere Mercedesul, dar praful încă mai plutea în aer la cotituri, așa că Nick știa că nu era departe și din când în când zărea lumina roșie a farurilor din spate.

De ce Daniela?

O denivelare. În față era doar întuneric, apoi bărbatul fu brusc orbit de lumina unor faruri.

Viră instinctiv, trase tare de volan spre dreapta și apăsă frâna. Mașina se învârti în loc, iar roțile părăsiră drumul. Se luptă cu volanul. Opelul căzu într-o parte și alunecă într-un șanț, aruncându-l pe Nick peste scaunele din față; englezul își pierdu cunoștința.

* * *

Când își reveni, mașina stătea cu spatele la drum, cu farurile ridicate spre cer din pricina pantei înclinate. Își aduse aminte de revolverul lui și îl căută disperat pe scaun și pe jos, dar arma dispăruse.

Auzi oameni alergând spre mașină și portiera se deschise. O capcană. Își dădu seama cu groază că nu pe Daniela o voiau, ci pe el.

Fu tras afară din mașină. Simți o lovitură puternică în ceafă, iar brațele îi fură duse la spate. Încercă să se elibereze și,

drept răsplată pentru împotrivirea lui, se alese cu o nouă lovitură în cap. Puterile îl părăsiră și se aplecă în față.

Își simți mâinile legate strâns cu o funie.

Îl târâră departe de mașină. Chiar dacă era doar pe jumătate conștient, o parte din creierul lui încă mai continua să calculeze. Se folosiseră de Daniela pentru a ajunge la el. Dar ce ar fi putut face? Chiar dacă ar fi știut, tot s-ar fi dus după ea.

Probabil că acum șoferul lui îl anunțase deja pe Abrams și Abrams dăduse un telefon la Emniyet. Dar se va face dimineață până când cineva va găsi rămășițele Opelului. Atunci va fi deja mult prea târziu.

Îl aruncară în spatele Mercedesului. Nick încercă să-și ridice capul ca să o vadă pe Daniela. Ce-i făcuseră ticăloșii ăștia? Dar se trezi cu un bocanc pe ceafă care îi lipi capul de podea. Portiera fu închisă cu zgomot și mașina porni din nou pe drumul denivelat.

Din pricina întunericului, Nick nu putu să vadă fața agresorilor săi și nimeni din mașină nu rosti nici un cuvânt.

Daniela! Dumnezeule! O dezamăgise.

* * *

Mercedesul se opri. Portiera fu deschisă și Nick auzi zgomotul valurilor mării. Îl traseră afară din mașină și îl aruncară pe jos. O auzi pe Daniela țipând și o strigă, deși nu-și putu imagina după aceea ce fel de consolare i-ar fi putut oferi el atunci.

Drept răsplată pentru deranjul lui, unul din bărbați îl lovi în coaste.

Durerea îl înfurie. Se rostogoli pe spate și dădu cu piciorul, reușind să-și lovească agresorul în abdomen. Omul scoase un strigăt și se îndoi de șale. Dar Nick nu avu vreme să se bucure de mica lui victorie. Nu simți lovitura pe care o primi în ceafă de la colegul agresorului, dar aceasta fu administrată cu profesionism, cu minimum de efort, și fu ultimul lucru pe care englezul și-l mai aminti.

* * *

Se trezi cu un miros de motorină în nări. Vomită. Crezu că

era din pricina loviturii primite la cap, dar apoi își dădu seama că era pe un vas care se lupta din greu cu marea furtunoasă. Avea mâinile și picioarele legate și era aruncat în cală, cu picioarele în apa de culoarea ruginei de pe fundul vasului. În jurul lui zăceau canistre cu motorină, frânghii și o ancoră de rezervă.

Mirosul de pește îl făcu din nou să vomite. Se rostogoli departe de fundul vasului, continuând să verse. Prin deschizătura aflată deasupra lui văzu un cer cenușiu și rece, pe care se mai zărea încă ultima fâșie trandafirie a răsăritului. Auzi voci guturale vorbind în germană în cabina de comandă.

Încercă să se miște, dar asta nu făcu decât să-i provoace un nou val de greață. O strigă pe Daniela. Nu primi nici un răspuns.

Presupuse că erau undeva pe Marea Neagră, îndreptându-se spre nord. În ciuda războiului, bărcile de pescuit migrau în susul și în josul coastei, evitând bărcile patrulelor. Folosise chiar el astfel de bărci ca să introducă și să scoată clandestin agenți din Grecia și România.

Legănarea vasului îi provocă un nou val de greață și Nick închise ochii, încercând să-l controleze. Se întrebă cât va mai dura chinul ăsta și când avea să înceapă adevărata tortură.

Se spunea că așteptarea era cea mai grea.

Nu știa de cât timp erau pe mare. Presupuse că era după-amiază când huruitul motoarelor își schimbă intensitatea. Vasul încetă să mai înainteze și intrară în ape mai liniștite. Auzi strigăte în timp ce pluteau în ape puțin adânci și barca se zgârie de stâlpii unui debarcader.

Trei bărbați coborâră scara, îl luară și îl târâră afară.

Era îngrozitor de frig pe punte, iar cerul era acoperit de nori negri. Fu aruncat pe o pasarelă și, pentru o clipă, reuși să zărească barca de pescuit care îl adusese aici: vopseaua cabinei de comandă era scorojită și pe carenă se prelingea rugina. Își întoarse capul și văzu câteva colibe de pescari și niște soldați în uniforme gri, privindu-l cu dispreț și teamă.

Fu aruncat în spatele unei dubițe.

Presupuse că era în România. În timp ce zăcea pe podeaua

rece din metal, cu mâinile amorțite din pricina legăturilor, aștepta ca portierele să se deschidă din nou și ca Daniela să fie aruncată înăuntru lângă el. În loc de asta, motorul dubiței prinse viață și vehiculul se puse în mișcare, săltând pe terenul denivelat.

Unde era Daniela? Ce-i făcuseră? Trebuia să fie în viață. Totuși, o parte din el nu voia ca fata să mai trăiască, pentru că nu voia ca ea să-i împărtășească soarta.

* * *

Zăcea într-o parte, cu fața lipită de podeaua rece din metal a dubiței; brațele îl dureau îngrozitor.

Cu doar douăsprezece ore în urmă stătea în cazinoul din piața Taksim, cu un pahar de șampanie în față și cu o femeie frumoasă alături; cel mai bun costum al lui, negru și cu rever dublu, nu era pătat de murdăria imposibil de identificat din cala unei bărci de pescuit și nu avea sânge uscat pe față. Nu și-ar fi putut închipui atunci simpla tortură de a avea brațele legate la spate timp de douăsprezece ore, senzația că încheieturile de la umăr și de la cot au luat foc, dorința de a țipa nu din pricina durerii, care nu era prea mare, ci din cauză că nu găsea o cale de a scăpa de disconfortul lui chiar și pentru o clipă.

Dubița se opri și portierele fură deschise. Nick văzu o curte, înconjurată de barăci cu două etaje, construite din cărămidă. Ici-colo erau parcate mai multe camioane militare de culoare cenușie. Un steag românesc atârna de un stâlp aflat în centrul curții.

Doi bărbați îl traseră afară din dubită și îl târâră pe pământul înghețat spre o clădire joasă din cărămidă. Nick își întoarse capul, căutând-o din priviri pe Daniela.

Dar era singur.

Trei paznici în uniforma militară a românilor priveau de la intrare. Mai era un bărbat, îmbrăcat cu o haină neagră din piele, lungă până la genunchi, care purta însemnele unui ofițer din SD.

Nick avea gura uscată și de-abia mai putea respira, încercă să stea în picioare, dar genunchii cedară sub el.

Știa ce avea să urmeze.

Avea peste cincizeci de ani și părul cărunt și scurt. Vorbea o engleză stilată, cu accent britanic. Vocea lui era ușor melodioasă, era un om educat și rafinat. Stătea lângă o masă din lemn, doi soldați români păzind ușa din spatele lui. În afară de masa din lemn, camera era goală. Încăperea avea o fereastră înaltă și cu grilaj din fier, iar pereții erau din cărămidă.

Bărbatul spuse că numele lui era Overath și că era maior. Se purta ca un doctor care avea un pacient cu o boală gravă, poate chiar în fază terminală, și care avea sarcina să dea familiei vestea cea proastă.

Nick își dădu seama că nu putea face nimic. Avu senzația că intestinele i se lichefiaseră. Se gândi la Jennifer și la băieți, la faptul că încă mai voia să-i facă să fie mândri de el. Se gândi de asemenea la izbăvire și la Daniela, încercând să se convingă că fata mai era cumva în viață.

Căută în minte o cale de scăpare.

Îi dezlegaseră mâinile, dar acestea zăceau inutile în poală; a încerca să le ridice era ca și cum ar fi încercat să ridice niște saci plini cu nisip. Ambele încheieturi erau umflate și sângeraseră acolo unde funia intrase în carne.

— Îmi imaginez că știi de ce ești aici, zise Overath.

— Sunt atașat militar adjunct în consulatul britanic din Istanbul, iar voi ați încălcat prevederile codului diplomatic.

— Ești maior în serviciile secrete britanice și controlezi mai mulți agenți care spionează serviciul german de informații, prietenii și aliații Reich-ului.

Nick se întrebă dacă Overath știa că Daniela era unul din agenții lor. Se întrebă dacă aveau de gând s-o interogheze și pe ea, ca să afle cât de multe le spusese despre Maier.

Desigur, cei din SD nu s-ar fi obosit atât dacă n-ar fi fost siguri de identitatea lui. Știa ce avea de făcut: trebuia să le spună cât mai puține lucruri, să le dea informații false, să joace jocul cât de mult putea.

— Ce s-a întâmplat cu prietena mea?

Overath zâmbi, dar nu răspunse. În loc de asta, împinse spre

el o bucată de hârtie.

— Te rog să scrii pe foaie numele agenților voștri din Istanbul!

— Nu pot.

— Refuzi să cooperezi?

— Vreau să spun că nu pot să țin stiloul în mână. Asistenții tăi au exagerat un pic cu entuziasmul.

Îi arătă încheieturile.

— Atunci îmi vei spune numele lor și eu le voi scrie, zise Overath.

Trase hârtia și stiloul spre el.

Făcea parte din joc, așa că Nick îi făcu pe plac. Inventă niște nume și niște adrese, încercând să tragă de timp. Incluse și numele unui cunoscut agent dublu din serviciul german de informații, ca să încurce și mai mult lucrurile.

După ce termină, se uită la Overath. Ochii maiorului erau negri și reci, iar zâmbetul îi dispăruse.

* * *

Noul lui cămin era o celulă mică și umedă, cu un pătuț din fier și cu o gaură în ciment pe post de toaletă. În timpul nopții, o bucată mucegăită de pâine neagră și o cană cu apă împuțită fură împinse printr-o deschizătură a ușii de oțel. Cina.

Îngheță de frig sub o pătură subțire și plină de păduchi și auzi șobolani fugind pe jos în întuneric. Probabil că intrau prin aceeași gaură înfiorătoare din podea care fusese făcută pentru nevoile lui.

I se păru că aude un țipăt undeva în noapte și se ridică brusc în capul oaselor, cu trupul acoperit de o transpirație rece. O torturau. Stătu acolo, cu inima bătându-i nebunește în piept, așteptând.

Nu se auzea nimic. Fusese imaginația lui.

Se întinse la loc și încercă să-și dea seama ce se întâmplase. Oare Maier era în spatele afacerii ăsteia? Nu prea credea; era o operațiune a SD-ului și o folosiseră pe Daniela ca momeală.

Desigur, mai exista o posibilitate, una mai îngrozitoare, dar Nick refuză să o ia în considerare.

În cele din urmă, frânt de oboseală, englezul căzu într-un somn adânc și fără vise.

* * *

Fu trezit brusc de zgomotul unor bocanci grei pe coridor. Ușa de metal fu deschisă, niște voci strigară la el în germană și i se vârî o lumină puternică în ochi. Doi paznici îl ridicară în picioare și îl târâră afară din celulă.

Nu-l ajută cu nimic faptul că știa ce făceau, că se așteptase la asta, că știa că era ora la care începeau cele mai multe interogatorii, întrucât mintea și spiritul sunt extrem de slabe la miezul nopții. Trupul lui era gata să-l trădeze, implorând să fie lăsat să se odihnească, să doarmă.

Fu târât în camera unde fusese interogat prima dată în acea după-amiază și aruncat cu brutalitate pe un scaun.

— Te joci cu noi, zise Overath.

— V-am spus ce voiați să știți.

Overath luă un pachet de țigări de pe masă și scoase o țigară pentru el. Îi oferi și lui Nick una, dar englezul refuză.

Overath băgă țigara în gură și luă bricheta aurie care se afla pe masă lângă pachet. Aprinse țigara, trăgând adânc fumul în piept. Apoi suflă fumul în aer și zâmbi; era zâmbetul unui om răbdător care avea destul timp la dispoziție.

— Știm că te-ai folosit de o româncă pe nume Daniela Simonici ca să spionezi un colonel din serviciul german de informații numit Siegfried Maier.

Nick tresări când auzi numele fetei.

— Unde e Daniela?

— Asta nu te privește pe tine.

Nick își dădu seama că germanii știau prea multe și că n-o va ajuta pe Daniela dacă va nega.

— Nu e spioană. Ne foloseam de ea doar pentru dezinformare, atâta tot. O lăsam să vadă diverse documente și știam că le copiază și i le duce lui Maier. Nu e agentul nostru. Nici măcar nu și-a dat seama ce făceam.

Overath îi aruncă o privire care denota o stăpânire de sine extraordinară.

— Vom afla adevărul de la ea la momentul potrivit.

Probabil că văzu expresia de spaimă de pe fața lui Nick, pentru că adăugă:

— Cu excepția cazului în care vrei s-o scutești de suferința asta.

Ce putea face ca s-o salveze? În clipa aceea nu se putea salva nici măcar pe el însuși.

— Ți-am spus deja. I-am dat anumite informații să i le ducă lui Maier și ea i-a zis că sunt furate.

— Nu ne spui nimic nou.

— Atunci nu mai e nevoie s-o interogați, nu-i așa?

— Poate că păstrăm interogatoriul ei pentru tine.

Lui Nick i se tăie respirația. Se pregătise pentru chinul ăsta; dar, dacă o vor aduce pe Daniela și o vor tortura în fața lui, va fi nevoit să le spună totul. Overath văzu expresia de pe chipul lui.

— Vrem să știm numele agenților voștri din Istanbul, zise el.

— Ți le-am spus deja.

— Și le vom verifica pe toate. Te prefaci că îți este teamă de noi, dar așa ai fost instruit, nu? Ne dai o grămadă de nume, te prefaci că ești gata să cooperezi, ne dai fapte care sunt greu de verificat. Ți s-a spus să tragi de timp, în vreme ce colegii tăi calculează ce știi și ce ne-ai putea spune și reacționează înainte ca noi să facem vreo mișcare împotriva voastră. Am dreptate?

— Nu sunt un om curajos, domnule maior Overath. Îmi cunosc limitele. Faci o mare greșeală. Nu am un rang atât de înalt pe cât crezi.

— Lasă-mă să vorbesc deschis. Serviciul german de informații din Balcani a fost o dezamăgire pentru Führer și pentru poporul german. S-a lăsat compromis. Acum noi vrem să reechilibrăm balanța.

„Nu am cum să scap de aici”, se gândi Nick. „O să mor în locul ăsta.”

— Spune-ne ce știi despre amiralul Canaris.

— Ce?

— Credem că anumite persoane cu influență complotează împotriva Führer-ului și a Germaniei. Știi asta.

Nick se gândi la documentele pe care Daniela le furase din seiful lui Maier în urmă cu doi ani. Pentru asta îl capturaseră?

— De fapt, nu știu.

Un alt zâmbet; de data asta unul plin de regret. Overath aruncă o privire spre paznici și dădu ușor din cap.

Paznicii îl apucară pe Nick de coate și îl ridicară de pe scaun. Îl târâră cu spatele pe coridor, cu mâinile la spate.

* * *

Încăperea asta era goală, cu excepția unui singur scaun din lemn. O bară groasă de fier era cimentată în perete, în apropiere de tavan, iar de ea erau legate două frânghii solide, fiecare din ele terminându-se cu un laț. Nick fu urcat pe scaun și încheieturile îi fură vârâte în lațuri.

Un alt paznic intră în cameră, ținând în mână o bâtă de cauciuc. Avea o înfățișare înspăimântătoare, după cum presupuse Nick că trebuia să fie: un Cro-Magnon cu un cap în formă de glonț și cu buzele ca ficatul crud. Scaunul fu aruncat cât colo de sub picioarele lui Nick și englezul atârnă neajutorat în aer. Gemu când umerii lui preluară întreaga greutate a corpului său.

Overath intră în cameră.

— Începe! Ordonă el.

Bărbatul cu bâta făcu un pas în față și îl lovi pe Nick în rinichi. Rezultatul fu înspăimântător. Nick icni de durere. Era ca un șoc electric. Pentru o clipă, englezul nu mai putu să respire.

Corpul lui intră într-o stare spasmodică. Simți cum se zvârcolește ca o marionetă la capătul frânghiilor.

Overath veni în fața lui. Tonul său era prietenos și avea o atitudine extrem de relaxată. Stătea cu mâinile în buzunar.

— Vezi în ce situație te afli? Acum înțelegi?

Era frig în cameră, dar trupul lui Nick era plin de transpirație. Englezul închise ochii, încercând să respire în ciuda durerii.

Overath oftă și își aprinse o altă țigară cu bricheta aurie.

— Haide să terminăm cu afacerea asta! Vrei să cooperezi?

— Ți-am spus. Ce știu.

— Dacă ai de gând să fii dificil, nu-mi dai de ales, zise el, și atunci începu o bătaie serioasă.

Nick pierdu noțiunea timpului. Fiecare secundă păru o veșnicie; dar poate că întregul coșmar nu dură decât câteva minute. Își aminti că țipă atât de tare spre sfârșit, încât îl durea gâtul.

În cele din urmă, leșină.

Când își reveni, zăcea pe cimentul rece. Overath se aplecă deasupra lui.

— Nu-ți va folosi la nimic eroismul ăsta. Avem tot timpul din lume.

Nick încercă să se ridice, dar chiar și cea mai mică mișcare era un adevărat chin. Nu putea nici măcar să vorbească. Și tortura abia începuse.

Nick știa că, dacă germanii ar amenința să-i facă asta Danielei, le-ar spune tot ce voiau să știe. Lumea era un loc întunecat și îngrozitor. Nu exista nici o scăpare.

Nick fu dus înapoi în celula lui și aruncat pe pătuțul de fier. Elimina sânge, nu putea nici măcar să se târască până la gaura din podea să urineze. Nu-i păsa.

Zăcu în întuneric, tremurând din pricina șocului, incapabil să se miște, incapabil să doarmă din cauza durerii. Îi era frig. Se gândi la Jennifer. Se gândi la băieți.

Dar cel mai mult se gândi la Daniela.

Dacă n-o aduceau în fața lui în timpul interogatoriului, însemna că fata era moartă. Dacă o aduceau, va trebui să-și trădeze țara și prietenii. Nu exista nici un pic de alinare în întunericul adânc și silențios.

* * *

Auzi zgomot de bocanci pe coridor. I se tăie respirația, teama de ceea ce urma să se întâmple aproape sufocându-l. Ușa se deschise și doi soldați români îl ridicară în picioare. Nick țipă din pricina durerii.

Îl ținură drept între ei și îl târâră pe coridor. Englezul încercă să se pregătească pentru atac, hotărât să-i înfrunte cât de mult putea. Asta fusese antrenat să facă.

Aceeași încăpere, același maior din SD. Dar Overath nu era

singur de data asta. Mai erau doi bărbați în costume închise la culoare care se certau cu el în germană. Îl recunoscu pe unul din ei: era Popescu.

Când îl văzu pe Nick, Popescu se strâmbă, șocat și dezgustat. „Probabil că arăt îngrozitor”, se gândi Nick. Era plin de murdăria din celulă și hainele lui erau pătate de sânge. Nu arăta la fel de frumos ca atunci când îl văzuse Popescu ultima oară la hotelul Park.

Cearta reîncepu, de data asta cu și mai multă violență, în cele din urmă, Popescu traversă camera și șopti:

— Vii cu noi.

— Ce se întâmplă?

— Ești oaspetele guvernului român și ai fost tratat îngrozitor.

Popescu dădu un ordin și aceiași paznici români care îl duseseră pe Nick în camera de tortură îl conduseră acum cu blândețe pe coridor, încurajându-l și tratându-l cu atâta grijă de parcă ar fi fost o rudă. Popescu și colegul său mergeau înaintea lui. Când ieșiră afară, Nick își simți fața udată de ploaie.

Se întrebă dacă asta făcea parte din strategie. Într-o clipă, va fi târât într-o altă celulă și va fi torturat din nou. Nu-și permise să spere că se terminase.

Fu ajutat să urce într-o mașină neagră și Popescu urcă lângă el. Colegul lui stătu pe scaunul din față. Un ofițer român în uniformă se urcă la volan. Traversară curtea plină de noroi și ieșiră pe poartă.

Nick se aștepta din clipă în clipă ca mașina să se întoarcă și să se îndrepte îndărăt spre barăci. Overath îl va aștepta, zâmbind, iar el va fi dus înapoi în celulă și totul va reîncepe.

— Ai nevoie de un doctor, zise Popescu.

— Ce se întâmplă?

— Te scoatem de aici.

— De ce?

Popescu păru surprins de întrebarea lui Nick.

— Germanii vor pierde războiul. Se pare că ei nu înțeleg lucrul ăsta.

Mașina intră într-o groapă. Nick scoase un strigăt din pricina

durerii pe care o simți în rinichi. Popescu urlă furios la șofer. Acesta încetini.

— Vrem să vorbești cu guvernul dumitale, zise Popescu. Vrem să negociem un armistițiu.

— Și ține minte că noi te-am salvat, spuse celălalt bărbat într-o engleză cu un puternic accent străin.

— Spune-le oamenilor dumitale că vrem ca germanii să fie alungați din țara noastră. Nu vrem ca rușii să intre în România.

Lui Nick îi era greu să se concentreze. Capul îi căzu în piept.

Așadar, nu era un șiretlic. Șoferul nu va întoarce mașina, nu-l vor duce înapoi la închisoare, nu-l vor mai bate.

— Ești rănit grav? întrebă Popescu.

— O să-mi revin, răspunse el, dar la fiecare zdruncinătură a mașinii simțea ca și cum cineva îi electrocuta rinichii.

— Unde e Daniela?

— Cine?

— Am fost răpit împreună cu o femeie. Numele ei e Daniela Simonici. Germanii cred că e agent britanic. Trebuie să ne întoarcem după ea.

— Nu mai sunt alți prizonieri, zise Popescu.

— E ținută într-una din barăci.

— Nu mai era nimeni în afară de dumneata.

Așadar, Daniela era moartă. O omorâseră și o aruncaseră în Marea Neagră.

Tot drumul până la graniță, Popescu discută cu el despre cum ar putea fi intermediată o înțelegere între facțiunea lui și Alianță, despre cum ar putea fi trimis un mesager la Istanbul și cum ar putea începe negocierile. Nick văzu buzele lui Popescu mișcându-se și auzi cuvintele, dar era amorțit de durere și mai târziu nu-și mai aminti aproape nimic din ceea ce se discutase.

Trecură printr-un punct de control german, pe lângă un șir de infanteriști germani care călătoreau în camioane neacoperite, majoritatea tineri. Fără îndoială că fețele lor arătau la fel ca a lui: nu le venea să creadă că viitorul era așa cum era, când fusese atât de sigur cândva.

Cearșafurile erau reci, ude de transpirație și i se lipeau de corp. Încercă să le dea la o parte. Auzi vocea unei femei și deschise ochii.

O infirmieră îi luă pulsul, apăsându-i artera carotidă cu degetele, numărând bătăile în timp ce se uita la ceasul prins de uniforma ei. Ambele lui încheieturi erau bandajate bine în locul unde frânghiile îi provocaseră leziuni.

Încercă să-și aducă aminte unde se afla. Avea mintea încețoșată. Își aminti că Popescu îl condusese la graniță și că doi polițiști turci îl căraseră până la o mașină militară.

— Unde sunt? întrebă el.

Avea gâtul uscat și vocea lui sună ca o șoaptă răgușită.

— Ești în spitalul american, răspunse infirmiera, cu un puternic accent franțuzesc.

— Sunt în Istanbul?

O parte din el încă mai bănuia că era cine știe ce șiretlic.

— Desigur.

Mai avea câteva amintiri fragmentate: un itinerar întortocheat, pornind de la granița turcă, de-a lungul unor drumuri proaste, senzația de durere, opriri frecvente ca să elimine sânge. Poate că leșinase, pentru că nu-și amintea cum ajunsese în Istanbul.

— Aș putea bea. Puțină apă?

Infirmiera luă o carafă aflată lângă pat și turnă un pic de apă într-un pahar. Îi sprijini capul și îi duse paharul la gură. Nick nu se dăduse niciodată în vânt după apă, dar acum i se păru mai gustoasă decât un coctail de la barul american.

— Cât e ceasul?

— E cinci.

— După-amiază? De cât timp. Sunt aici?

— Ai fost adus aseară. Aveai dureri. Doctorul ți-a dat ceva să te ajute să dormi.

Bărbatul își simțea corpul ciudat de ușor. Probabil că îi dăduseră morfină. Barba lui nerasă zgârie lenjeria. Îi reveniră în minte mai multe detalii: trecerea unei granițe, șiruri de sârmă ghimpată și paznici cu mitraliere pe umăr. Ar fi putut să fie cu mulți ani în urmă.

Ușa se deschise și un doctor în halat alb intră însoțit de Abrams.

— Domnule Davis! Arăți mai bine, zise doctorul.

— Sunt teafăr?

— Ai contuzii serioase în zona rinichilor. Au existat și niște sângerări interne. La început mi-a fost teamă că ai suferit afecțiuni grave, dar, din fericire, nu este așa. Trebuie să te previn că vei avea în continuare dureri pentru o vreme. Dar nu vei sta prea mult în spital.

Verifică fișa de la capătul patului și dădu mulțumit din cap.

— Te las în compania colegului dumitale.

Doctorul plecă.

Fața lui Abrams apăru încețoșată înaintea ochilor lui.

— Cum te mai simți?

Se așeză pe un scaun lângă pat.

— Ce dandana!

Dandana. Nick începu să râdă, apoi se strâmbă de durere. Dandana.

— A fost un iad în seara în care ai dispărut. Nu ți-am găsit mașina decât a doua zi dimineață. Era deja prea târziu să mai facem ceva. Ne-am luat după urmele de cauciucuri până când am ajuns la un dig părăsit. Ne-am dat seama ce s-a întâmplat.

— Și Daniela?

Abrams se încruntă.

— Calul troian. Era cu mine la cazinou.

Nick se agăță de speranța deșartă că fata fusese cruțată, că fusese abandonată pe plajă. Abrams clătină din cap.

— Nici urmă de ea.

Nick fu cuprins de disperare și nu-și dori decât ca atingerea caldă și gelatinoasă a morfinei să-l învăluie în întregime, ca să nu mai fie nevoit să se întoarcă vreodată la această viață rece.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Abrams.

Nick îi povesti tot ce se petrecuse din clipa în care părăsiseră cazinoul. Îi relată ce îi spusese lui Overath în timpul interogatoriului; aproape toate informațiile fuseseră false. Nu dăduse dovadă de prea mult curaj. Germanii nu avuseseră destul timp la dispoziție să-l descoasă; englezul știa că în cele

din urmă le-ar fi spus totul.

Abrams păru mulțumit.

— Ai fost foarte curajos, zise el. Ar fi putut fi un dezastru.

— Adică n-a fost?

— Ești în viață. Te-am recuperat, replică Abrams, de parcă ar fi avut vreun merit personal în asta.

Infirmiera se întoarse în cameră.

— Ar trebui să plecați, monsieur. Are nevoie de odihnă.

Abrams se opri la ușă.

— Trebuie să-l scoatem pe Maier de-acolo, zise el, după care plecă.

Suferința și vina îl însoțeau permanent. Stăteau triste lângă pat în fiecare dimineață când se trezea. Deschidea ochii și, pentru câteva clipe minunate, ziua părea promițătoare, dar apoi își aducea aminte ce se întâmplase și închidea din nou ochii, dorindu-și încă o dată refugiul milostiv al somnului.

În loc să plângă după căsnicia lui pierdută, Nick plângea după Daniela. Nu exista nimic care să-l consoleze sau care să-i dea motive să continue să trăiască; nici fiii lui, nici slujba lui. Ființele omenești supraviețuiesc hrănindu-se cu oxigen și cu speranță. Dacă nu există mulțumire în viața lor, trebuie să existe promisiunea acelei mulțumiri. Dar lui Nick i se părea acum că murise orice speranță.

Fata ar fi putut muri în mii de feluri pe barca aia. Nick și le imaginase pe toate. Dăduse greș; o dezamăgise.

Se trezi dorindu-și moartea pe care Overath i-ar fi putut-o oferi în cele din urmă. Ar fi putut să-și dea în vileag secretele, apoi ei l-ar fi împușcat și această nenorocită luptă cu el însuși s-ar fi terminat. Oare ceva din toate astea chiar avea vreo importanță la final? câteva nume adăugate la dosarul lui Overath n-ar fi influențat cu nimic rezultatul războiului; eroismul sau lipsa lui de eroism n-ar fi contat deloc.

Câteva săptămâni mai târziu, Nick îl văzu pe Maier în barul din Pera Palas. Părea îmbătrânit și era tras la față. Cei din SD îl supravegheau zi și noapte. Încă nu reușise să-și scoată soția și fiul din Berlin și tensiunea își spunea cuvântul.

Vorbiră la telefon; Nick renunță la prefăcătorie și îl întrebă

ce se întâmplase cu Daniela.

— Nu știu, răspunse Maier cu o voce fără inflexiuni. A ieșit într-o seară și nu s-a mai întors. Tu știi ceva?

Nick nu avu ce să-i spună.

* * *

Soneria stridentă a telefonului aflat lângă pat îl trezi. Visa că alerga prin nisip, hăituit de bărbați fără fețe. Era leoarcă de transpirație.

Bâjbâi prin întuneric după telefon.

— Davis?

— Cine e?

— Abrams.

— Ce s-a întâmplat?

— SD arestează toți ofițerii din serviciul german de informații din oraș.

Nick aprinse lampa de pe noptieră și se uită la ceas. Era trei fără un sfert dimineața.

— Trebuie să-l scoatem pe Maier acum! Îți trimit o mașină. Fă tot ce poți!

Abrams închise telefonul.

Nick se dădu jos din pat și formă numărul lui Maier. Maier răspunse numaidecât.

— Unde ești? întrebă el.

— Acasă. Tocmai am aflat. Cei din SD au început să facă arestări.

— Da. Doi agenți sunt în sufrageria mea chiar acum.

— Trage de timp! strigă el în telefon. Vin imediat!

Puse pe el o cămașă și o pereche de pantaloni. În timp ce cobora în fugă scările, auzi o mașină oprind în fața intrării. Încă se îmbrăca cu haina și își încheia nasturii de la cămașă când se urcă în ea.

— Grăbește-te! Îi strigă el șoferului.

* * *

Traversară podul și urcară dealurile abrupte spre Pera, mergând pe străzi pietruite și întunecate. Le luă șaptesprezece minute să ajungă la apartamentul lui Maier din Taksim. Când opriră în fața intrării, Nick văzu o lumină la etajul doi. În fața

clădirii, lângă Mercedesul lui Maier, era parcată o limuzină Horch. Radiatorul era încadrat de două steguleţe naziste.

Şoferul lui Nick claxona.

Probabil că Maier stătea la fereastră, pândind. Îi povesti lui Nick mai târziu că cei doi membri SD se purtaseră destul de frumos, îi spuseseră că era trimis înapoi la Berlin şi îi dăduseră timp să-şi facă valiza. Când Maier văzu limuzina consulatului, aruncă valiza cât colo şi o zbughi pe uşă afară.

Nick îl văzu ieşind în fugă din apartament. Deschise portiera din spate şi Maier se urcă în maşină.

În timp ce autovehiculul demara, englezul se uită în oglinda retrovizoare şi îi văzu pe cei doi agenţi SD alergând spre Horch. Dar ei coteau deja pe bulevardul Istiklal, îndreptându-se în viteză cu trofeul lor spre consulatul britanic.

Era o dimineaţă rece în Istanbul. Maier stătea în Biroul lui Abrams, mâncând omletă cu şuncă. Avea un apetit sănătos şi se bucura de o ospitalitate mai bună decât cea pe care i-ar fi oferit-o Himmler.

Maier îşi termină micul dejun şi dădu farfuria la o parte.

— Ticăloşii! Pufni el, aprinzându-şi o ţigară.

Abrams se aşeză într-un fotoliu aproape de fereastră şi luă o înghiţitură de ceai.

— Ambasada germană le-a spus poliţiştilor turci că ai fost răpit şi le-a cerut să te caute.

— O vor face? întrebă Maier.

— Nu vor lăsa nici o foaie de hârtie de pe biroul lor necercetată. Dar mă îndoiesc că te vor găsi.

Se aplecă spre el.

— Aşadar, domnule colonel Maier, ce ai să ne spui?

Secretara lui Abrams stătea neobservată într-un colţ al camerei, cu un carneţel de notiţe în poală şi cu un creion în mână.

Maier se rezemă de spătarul scaunului şi îşi şterse gura cu un şerveţel. Clătină din cap.

— Cei de-acasă mă vor considera un trădător.

— Avem o înţelegere. E prea târziu pentru negocieri.

— Hitler e nebun. Am zis întotdeauna lucrul ăsta.

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar nu suntem aici să discutăm filosofie, ci fapte.

Maier părea deprimat. El era în siguranță, dar cineva din Germania se va asigura că soția și fiul lui vor fi pedepsiți pentru trădarea sa. Poate că agenții SD dărâmau chiar acum ușa locuinței lor din Berlin. Dar nu avusese de ales; așteptase până în ultima clipă să încerce să-i scoată din țară și nu mai avea ce altceva să facă pentru ei.

Închise ochii și începu să vorbească.

* * *

Vorbi timp de cinci ore, le dădu numele unor simpatizanți ai naziștilor, numele curierilor și agenților serviciului german de informații din Palestina, Siria, Irak și Egipt; le spuse ce știa despre operațiunile Alianței din Bulgaria, Ungaria și România, ce aflaseră germanii despre serviciile secrete britanice și americane din Turcia și, cu o satisfacție și mai mare, le spuse tot ce știa despre activitățile SD.

Când Maier termină, secretara lui Abrams umpluse un caiet întreg și era deja la jumătatea celui de-al doilea. Dăduseră lovitura; cariera lui Abrams era asigurată.

Scrumiera din fața lui Maier era plină-ochi, iar fumul de țigară și mirosul de transpirație din cameră îi întoarseră lui Nick stomacul pe dos. Mâinile lui Maier tremurau; poate că băuse prea multă cafea turcească tare.

— Și cu Donaldson cum rămâne? îl întrebă Nick.

Maier se uită la Abrams și ezită puțin.

— Nu știu nimic despre asta.

— Daniela știa. M-a avertizat.

Germanul clătină din cap.

— Te-a mințit.

— A zis că te-a auzit vorbind la telefon despre o bombă.

— A fost întotdeauna o mincinoasă desăvârșită, replică Maier și se uită la Abrams, cerându-i sprijinul.

— Are dreptate, Davis. Nu cred că ea era cine părea să fie.

Nick se rezemă de spătarului scaunului, cu un nod de spaimă în stomac. Știa ce avea să urmeze.

— Despre Daniela Simonici ce ne poți spune? întrebă

Abrams.

De când începuse să vorbească, Maier păstrase un ton constant, dar acum Nick simți altceva în vocea lui, o notă de triumf.

— A, da! daniela Simonici, zise el și îi aruncă o privire lui Nick pe care acesta n-o putu descifra.

— I-ai cerut să seducă un om pe nume Grigoriev, spuse Nick, purtându-se ca un profesionist în fața lui Abrams. Lucra pentru NKVD.

— I-am cerut să facă multe lucruri pentru mine. Dar, într-adevăr, am pus-o să-l seducă. L-a atras într-un hotel liniștit din Taksim unde îl așteptau câțiva agenți de-ai mei. A fost drogat și transportat în secret peste graniță în Bulgaria pentru a fi interogat cum trebuie.

Abrams se aplecă spre Maier, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Ai folosit același plan și pentru a-l scoate pe domnul Davis din Istanbul?

Nick simți că i se oprește inima în loc.

— Am rugat-o cu mult timp în urmă să-l spioneze pe maiorul Davis.

— Știu asta, zise Nick, dornic să șteargă rânjetul de pe fața lui Maier. Mi-a spus când ne-am întâlnit prima dată în Istanbul.

— Fiindcă așa i-am cerut eu.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care cei doi englezi luară în considerare implicațiile acestei afirmații.

— Ce vrei să spui? întrebă Abrams.

Nick se simți amorțit.

— Ne înșela?

— M-am gândit că am câștiga mai mult dacă ți-am furniza informații false prin intermediul ei decât dacă am încerca să obținem documente autentice. Am presupus – și am avut dreptate – că nu vei aduce decât foarte rar hârtii acasă și că îi va fi imposibil domnișoarei Simonici să intre în consulat, oricât de îndrăgostit ai fi fost tu de ea.

— Toate informațiile pe care ni le-a dat ea erau false?

întrebă Abrams.

— Am făcut să pară că Daniela era cea care făcea fotografiile încercând să le fac cu cât mai multă stângăcie posibil. Și am presărat și câteva informații adevărate de care mă puteam lipsi fără nici o problemă.

Nick închise ochii. Dumnezeule!

— Al doilea beneficiu obținut de pe urma domnișoarei Simonici a fost că știam că aproape toate informațiile pe care mi le aducea ea erau false. Deși nu erau folositoare, ne permiteau să interpretăm corect alte informații pe care le obțineam.

Abrams oftă adânc.

— Apoi a avut loc răpirea domnului Davis. N-am fost de acord cu un astfel de comportament barbar, dar cei din SD au insistat, iar în momentul acela eu încercam să mă dau bine pe lângă ei, sperând să câștig timp ca să-mi planific fuga. După cum se vede, n-a funcționat.

Nick crezu pentru o clipă că o să i se facă rău.

— Daniela știa?

— Că urma să fii prins și torturat? Da, știa.

Nick simți ca și cum ar fi căzut în apă rece ca gheața.

— Domnule maior, am crezut și eu multă vreme că Daniela mă iubește. La fel ca tine, mi-a fost greu să-mi separ activitățile profesionale de sentimentele pe care le aveam pentru fata asta. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că e ca un adevărat mercenar, complet lipsită de scrupule. Păcat că n-ai înțeles și tu lucrul ăsta.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Abrams.

Maier dădu din umeri.

— Cred că e în București. Trăiește cu un maior din Siecherheitdienst. Parcă Overath îl cheamă.

Nick se duse la fereastră și o deschise. Trase adânc în piept aerul rece, strângând cu putere pervazul. Se uită în grădină; copacii lui Iuda începeau din nou să înmugurească.

— M-a mințit!

Rosti cuvintele cu voce tare ca să aibă o oarecare logică.

M-a mințit.

Îi spusese că îl iubește și totuși îl înșelase timp de trei ani, apoi îl atrăsese într-o capcană. Fusese torturat și ar fi fost cu siguranță ucis dacă n-ar fi intervenit Popescu.

Își imagină că vede fața ei pe o pernă luminată de lună. Dragă, dragă.

Încercă să-i ia apărarea, să se convingă că poate era totuși nevinovată. Dar știa că fusese un prost. Blestemă clipa în care o întâlnise și se lăsă bătut de vântul rece de primăvară, obrajii arzându-i de rușine și de ură.

Frumoasa dimineață de primăvară se stricase. Nori negri veniră dinspre nord și începu să burnițeze. Nick închise ochii. Avea senzația că cineva îl eviscerase cu o lingură tocită.

* * *

Max King îi spusese mereu să nu se atașeze niciodată prea mult de o femeie. Avea o soție acasă și pe Adrienne Varga în patul lui din apartamentul pe care îl ocupa în Istanbul. După spusele lui, nu era decât o aventură amoroasă trecătoare. Adrienne nu însemna nimic pentru el.

În seara în care Nick îl salva pe Maier din mâinile SD, Adrienne Varga îi zise lui Max că se îndrăgostise de un alt bărbat, un diplomat italian. Prin urmare, îl părăsea.

În seara aceea, un vânzător de țigări turc din piața Taksim, aflat în drum spre casă, îl văzu pe Max căzând de pe podul Galata în apele învolburate ale Cornului. Omul declară că Max era beat și căzuse din greșeală, dar Nick credea că nu se va afla niciodată adevărul. Lui Max i-ar fi plăcut ironia situației; după o viață întreagă de băutură, murise pentru că înghițise prea multă apă.

Dacă Max ar mai fi fost în viață, Nick ar fi putut discuta cu el despre trădare și poate că i-ar fi băgat mințile în cap. „Nu trebuie să te dăruiești niciodată cu totul unei femei”, spusese Max. Dar poate că la final nu-și putuse respecta propria regulă de aur. Sau poate că n-o crezuse nici el; după cum zisese de multe ori, era doar un ziarist și nu trebuia să crezi decât jumătate din ce spunea și nimic din ce scria.

Nick ținea revolverul Webley calibrul 38 într-un sertar al biroului său; îi fusese oferit de serviciile secrete în schimbul

armei pierdute în seara când fusese răpit. Scoase revolverul din ascunzătoare să-l curețe și să se familiarizeze din nou cu mecanismul lui.

Se simțea distrus. „De asta ne e teamă să iubim prea mult”, se gândi el. „Ne lasă fără apărare, amice”, îl auzi pe Max spunând. „Trebuie să ai întotdeauna o rezervă, asta e ideea.” „Ne dăm înapoi în fața adevărului conform căruia dragostea are puterea să ne lase goi, după cum are puterea să ne vindece. Așa că alegem confortul în locul pasiunii, siguranța în locul înspăimântătorului salt în gol al inimii.”

În sertar era o cutiuță cu muniție; Nick luă un glonț și îl vârî cu grijă în revolver, învârti mecanismul de mai multe ori, apoi îl închise.

Erau mulți avocați ai apărării: fiii lui, desigur, căci nu era o lecție pe care un tată voia s-o dea copiilor săi; apoi Jennifer, care încă mai ținea la el, care ar fi fost îndurerată, deși el îi dăduse motive întemeiate să-l urască; și mai ales Daniela Simonici, o fantomă, poate unul din sufletele pierdute ale Bosforului acum, spunându-i că Maier minți se, că ea nu-l trădase niciodată.

Nick nu era un om credincios, dar un Dumnezeu omniprezent era de asemenea acolo, încruntându-se la el cu reproș, căci un astfel de gest îl osândea pe vecie, dacă era să dea crezare Bibliei pe care o citise când era la școală; și mai era acel Iuda îngrozitor, speranța, care îi șoptea că poate ziua de mâine avea să fie mai bună dacă făcea efortul de a mai trăi încă o zi. Cineva a spus odată că speranța e doar disperare amânată.

Acum avea să lase soarta să hotărască.

Nu era un om deosebit de curajos și era nevoie de mult curaj să țină un pistol la tâmplă și să apese pe trăgaci. Dar nu se simțise niciodată mai golit de orice sentimente omenești decât se simțea în acel moment.

Armă revolverul și mecanismul se învârti. O șansă din șase; nu era rău pentru o divinitate milostivă, dacă exista așa ceva, sau pentru soartă, dacă asta era. Pentru prima dată după multe luni de zile, poate chiar ani, avu o senzație de exaltare,

căci viitorul lui avea să fie în sfârșit hotărât, iar el era scutit de orice responsabilitate în privința asta.

CARTEA a V-a.

București, august 1944

Soarta hotărî.

Trei luni mai târziu, destinul decise ca, într-o zi din august, într-o dimineață caldă și senină, Nick să se afle într-un avion Havilland al aviației britanice care îi transporta pe el și pe Abrams de la Istanbul la București. Pe măsură ce avionul se apropia de pista de aterizare din perimetrul sudic, Nick văzu un nor de fum plutind deasupra orașului. România fusese trădată încă o dată.

Ofensiva sovietică începuse pe 20 august, iar pozițiile germane și române se prăbușiseră repede. Fiul lui Carol, regele Mihai, organizase o lovitură de stat cu ajutorul armatei și îl arestase pe Antonescu, apoi îi înlocuise guvernul cu membrii Partidului Național Democrat al lui Popescu. Regele anunțase imediat că țara sa se va alătura forțelor aliate în lupta împotriva Axei.

În seara aceea, comandantul trupelor germane fusese primit la palat și, după o scurtă întrevedere cu regele, afirmase că va părăsi numaidecât Bucureștiul. Se ținuse de cuvânt; dar, imediat după plecarea lui, ordonase aviației germane să bombardeze orașul. Raidurile continuaseră în forță timp de trei zile.

Aterizară pe aeroportul Băneasa, trecând pe lângă rămășițele avioanelor germane Heinkel distruse de un raid rusesc cu câteva săptămâni înainte. Se îndreptară spre hangarele aflate la capătul aerodromului.

Din nou în București. Ea era acolo, undeva.

Nick se uită la Abrams, care stătea pe locul de lângă el, și se întrebă la ce se gândește. Cu două săptămâni în urmă, un mareșal și patru generali fuseseră executați pentru că luaseră parte la complotul care viza uciderea lui Hitler. Însuși Canaris fusese strâns de gât cu o coardă de pian. Abrams era de partea învingătorilor, dar, în multe privințe, pierduse războiul.

Pe fața lui nu se putea citi nimic. Va trebui să se descurce

cum va putea. Sovieticii vor sosi curând și misiunea lui era să comunice cu noii lor aliați; Abrams venise să-l întâlnească pe diavol.

* * *

În fața biroului vămii aștepta un Opel negru. Când Nick coborî din Havilland, Popescu alergă în întâmpinarea lui.

— Bine ai venit în România! strigă el pe deasupra huruitului motoarelor. Sper că vizita asta o să-ți placă mai mult decât ultima.

Era o glumă proastă și Nick nu răspunse. Popescu îl sărută pe fiecare obraz, după cum era obiceiul românilor. Abrams îi întinse mâna pentru a se prezenta mai formal. Apoi, Popescu îi conduse la mașină.

* * * „Dacă românii l-ar fi ascultat pe Popescu și ar fi negociat mai devreme cu noi, poate că n-ar fi în încurcătura în care se află acum", se gândi Nick. Dar soarta lor fusese pecetluită în urmă cu trei luni, când Churchill și Roosevelt conveniseră asupra zonelor militare operaționale din sud-estul Europei; conform înțelegerii, aliații primeau Grecia, iar rușii primeau România.

Acum era prea târziu să se mai facă ceva în privința asta. Armata Roșie se apropia de oraș.

În timp ce mergeau cu mașina, Nick auzi focuri de artilerie în depărtare. Rușii erau la doar câțiva kilometri distanță, distrugând ce mai rămăsese din rezistența germană.

Drumurile erau presărate cu miraje. Trecură prin suburbii murdare, pe lângă colibe din lemn, pe lângă capre și cai priponiți, apoi pe lângă clădiri din ciment, înconjurate de câmpuri părăginite sau de terenuri agricole.

În cele din urmă ajunseră în orașul propriu-zis, încă devastat de cutremur și de războiul civil din urmă cu trei ani. Multe din clădirile care supraviețuiseră atunci fuseseră distruse acum de aviația germană.

Nick își aminti cum era Bucureștiul în 1939, când sosise aici pentru prima dată, mai decăzut decât Parisul, după cum se spunea, și mai ieftin: caviarul era vândut cu kilogramul, iar prânzul ținea de la amiază până la ora cinci; în magazinele de

pe Chaussée erau parfumuri și haine pariziene; grădinile publice erau pline de flori și străzile erau măturate zilnic de o armată de țărănci.

Dar asta era atunci.

Acum străzile erau pustii; cei câțiva trecători pe care îi vedeau aveau privirile rătăcite și erau îmbrăcați în zdrențe. Cea mai mare parte a orașului zăcea în ruine, iar bombele lansate de germani făcuseră găuri uriașe în bulevarde. Magazinele de pe Chaussée erau închise și aproape toți arbori dispăruseră. Una din ruine încântă privirea lui Nick: niște oameni dăduseră foc Biroului German. Era plăcut să-l vezi devastat și arzând mocnit.

Sirenele începură să sune în tot orașul. Cei de pe stradă o luară la fugă. Nick auzi șuieratul înspăimântător al avioanelor Stuka. Popescu strigă la șofer să găsească un adăpost.

Se opriră în fața Băncii Naționale. Popescu deschise portiera și îi împinse spre clădire.

— Pe aici! Pe aici!

Se refugiară într-una din încăperile de la subsol. Nick simți pământul zguduindu-se deasupra lor când bombardierele germane își luară din nou rămas-bun de la foștii lor aliați. „Salutare și mulțumim pentru petrol!”

Mirosea urât în închisoare, a frică și a transpirație. Un paznic îi conduse spre biroul directorului. Zidurile cenușii din cărămidă și cheile de la centura paznicului îi amintiră lui Nick de propria perioadă scurtă petrecută ca prizonier într-un loc foarte asemănător. Se întâmplaseră niște lucruri îngrozitoare aici și, deși era însoțit de unul din aliații lui Popescu, un funcționar cu ochelari pe nume Emil, englezul nu se putu abține să nu se cutremure de spaimă când auzi ușa din oțel închizându-se în urma lui.

Numele lui Popescu îl făcu pe directorul închisorii să ia poziția de drepți. Era un omuleț încrezut, îmbrăcat într-o uniformă maro. Nick își roti privirea prin biroul lui: era o încăpere întunecată, cu un birou din oțel, un dulap din oțel și o fereastră murdară cu grilaj de fier care dădea spre o curte cimentată.

Directorul le oferi mieros niște țuică, dar Emil refuză cu un gest al mâinii.

— Căutăm doi prizonieri care au fost aduși aici la începutul războiului, îi zise Emil. Acest domn este atașatul militar adjunct al consulatului britanic din Istanbul și este interesat în mod deosebit de soarta lor.

— Desigur, spuse directorul. Cum se numeau?

— Simonici, răspunse Emil. Pe unul îl chema Simon. A fost arestat în iunie 1940. Celălalt era fratele lui, Amos. Era încă în libertate în decembrie 1941. Asta e tot ce știu.

— Un moment, vă rog, zise directorul și se duse în biroul conțopistului să verifice chiar el dosarele.

Cât timp lipsi directorul, Nick se întrebă din nou de ce făcea asta. Daniela îl trădase, nu-i datora nimic. Totuși o parte din el încă mai voia să creadă că Maier minținse. În plus, dacă îl găsea pe unul din frații ei, putea afla niște răspunsuri. Trecuseră șase luni și el tot se mai gândea la ea în fiecare zi.

Poate că răspunsurile l-ar putea chiar conduce la ea.

Directorul se întoarse după câteva minute cu un dosar prăfuit în mână. Îl puse pe birou.

— Am găsit documentele. Amos Simonici a fost arestat pe 28 martie 1942. Avea douăzeci și patru de ani. Era bancher. Evreu, zise el cu dispreț. A murit în timp ce încerca să evadeze. A căzut de la o fereastră aflată la etajul trei.

Emil se întoarse spre Nick și îi relată tot ce spusese directorul. Nick dădu din umeri; bănuise că era o alergătură după cai verzi, nu se așteptase să-i mai găsească pe cei doi bărbați în viață după atâta timp.

— E singurul Simonici din arhivă. Dar am găsit o notă la dosar. Se pare că mai există un membru al familiei, însă numele lui e Kransky, Simon Kransky. A fost luat de aici în noiembrie 1940 de serviciul german de informații și transferat la o altă închisoare. Îmi aduc aminte de el. A fost adus înapoi recent, în martie.

— E aici? întrebă Emil.

— Da. Doriți să-l vedeți?

Emil se întoarse spre Nick.

— Cel care se numește Simon e încă în închisoarea asta. Vrei să-l vezi?

Nick nu se așteptase la așa ceva.

— Da. Da, desigur, răspunse el și se simți brusc gol pe dinăuntru.

* * *

Era slăbit după patru ani petrecuți într-o închisoare nazistă. Avea mâinile încătușate în față și Nick îi văzu oasele de la încheieturi. Ochii îi erau adânci în orbite, avea pielea galbenă din pricina icterului și era ras în cap ca să nu facă păduchi.

Inelarul de la mâna stângă lipsea.

Stătea pe scaun – Emil luase în stăpânire biroul directorului pe durata întrevederii – și se uita la ei cu un amestec de teamă și suspiciune. Se părea că nu vorbea franceza, așa că Emil făcu din nou pe traducătorul pentru Nick.

— Spune-i, te rog, cine sunt și că sunt de la consulatul britanic din Istanbul, îi zise Nick lui Emil. Spune-i că am venit să-l ajutăm.

Avu loc un schimb rapid de cuvinte, care nu păru să-l impresioneze deloc pe bărbat. Acesta zise ceva pe un ton oțărât, apoi se uită în altă parte.

— Vrea să știe cum l-ai putea dumneata ajuta, spuse Emil.

— Știe că germanii au părăsit Bucureștiul?

— Știe. Nu crede că va conta prea mult.

— Spune-i cine ești. Spune-i că-l poți scoate de aici.

Un alt schimb rapid de cuvinte. Pentru prima dată, Nick văzu speranță în ochii bărbatului, chiar dacă era șovăitoare și temătoare.

— Întreabă-l dacă cunoaște o femeie pe nume Daniela Simonici.

Emil traduse întrebarea lui Nick și păru surprins de răspunsul primit.

— E fratele ei?

Fură murmurate câteva cuvinte. Emil clătină din cap.

— Zice că nu e fratele ei. E soțul ei.

* * *

Popescu îi făcuse rost de o mașină și de un șofer. Nick îi

spuse șoferului să se îndrepte spre vechiul cartier evreiesc. Își aminti cum, într-o noapte rece, o condusese pe Daniela pe aceste străzi vechi și pietruite. Acum nu mai rămăseseră decât niște ziduri arse și mormane de moloz.

Se întrebă ce se întâmplase cu miile de oameni care locuiseră cândva acolo; poate că unii din ei se îmbarcaseră pe Struma.

Șoferul parcă în piață. De acolo Nick știa drumul.

Apartamentul unde locuise ea nu mai exista. Întreaga clădire fusese distrusă și nu mai rămăseseră decât niște ziduri înclinate periculos spre stradă.

Ce căuta? Era un prost dacă mai era îndrăgostit de o femeie care îl trădase în felul ăsta. Totuși, indiferent ce făcuse ea, pentru el nu mai conta acum. O iubea; ăsta era esențialul. Putea alege să transforme acea iubire în ură, dacă i se părea mai ușor așa. Era alegerea lui. Dar fata atinsese o coardă în interiorul lui, iar el iubise și, poate pentru prima dată în viață, iubise cu adevărat.

Ea fusese piatra lui filosofală. Numai în timp se va vedea dacă el se va folosi vreodată de această alchimie.

Știa că n-avea s-o mai vadă vreodată. Se lăsă pe vine printre mormanele de cărămizi și lemn ars și rosti o rugăciune pentru Daniela, oriunde s-ar fi aflat ea.

Dar o mai văzu o dată.

O revăzu în singurul loc unde ar fi putut să fie. La hotelul Athénée Palace.

Grădina fusese lovită de bombele aliaților într-un raid aerian și acum era în ruină. Orice urmă a foștilor ei musafiri și proprietari fusese ștearsă. Uriașa svastică roșu cu negru dispăruse, dezvăluind o crăpătură în fațada hotelului, lăsată de cutremurul din 1940. Holul întunecat, cu șirurile lui de stâlpi din marmură galbenă, semăna cu un mormânt.

Trecuse vremea prințeselor cu haine din blană de vulpe, a istoviților diplomați sud-americani și a funcționarilor naziști. Foștii stăpâni ai orașului plecaseră acum, iar canapelele din pluș roșu ca cireașă și scaunele în stil Ludovic al XV-lea așteptau sosirea noilor miniștri. Sau poate că funcționarii sovietului muncitoresc vor dispreți luxul mărețului și

vechiului hotel.

Nick se îndoia serios de asta.

Își aminti unde stătuse Daniela în seara aceea. Aproape că dăduse peste ea în întuneric.

Sunt o actriță bună. Întotdeauna am fost așa.

Regretul și suferința aproape că îl sufocară. În loc să urce în camera pe care Popescu o rezervase pentru el, Nick se așeză pe scaunul pe care stătuse fata în seara aceea și revăzu în minte imaginea ei.

* * *

Și atunci, Daniela intră pe ușa turnantă împreună cu un bărbat în uniforma unui ofițer de rang superior din armata română. Frumoasa lui supraviețuitoare, braț la braț cu un alt colac de salvare!

Fata îl văzu și se opri.

Era o actriță bună – așa fusese întotdeauna – dar în clipa aceea talentul ei o părăsi.

— Daniela!

Fata se întoarse și părăsi repede hotelul. Ofițerul se uită uimit după ea. Nick trecu pe lângă el și ieși pe ușă în urma ei.

Afară era insuportabil de cald, iar lumina puternică a soarelui îl orbi. Daniela se uită înapoi și, când îl văzu pe Nick, o luă la fugă. Se opri doar o dată ca să-și scoată pantofii cu toc din picioare, așa cum făcuse în acea zi când fugeau de gardiști. Bărbatul simțea caldarâmul dogorind chiar și prin talpa pantofilor lui. Probabil că picioarele Danielei erau de-a dreptul fripte prin dresuri.

Traversă piața în urma ei. Fata nu putea alerga prea repede în fusta ei îngustă și bărbatul o ajunse repede din urmă. Daniela intră în biserica Kretzulescu. Nick intră după ea.

Sfinți sobri cu barbă priveau din icoanele lustruite care atârnau pe pereții înnegriți de vreme. Altarul împrăștia sclipiri aurii în întunericul instinctual.

Ciudat loc de refugiu pentru un evreu!

Așteptă până când ochii i se obișnuiră cu întunericul; apoi o văzu, îngenunchind lângă o icoană a Sfântului Anton, încă mai încerca să-și tragă sufletul. Avea obrajii brăzdați de

lacrimi.

— Ce cauți aici? șopti ea.

— Am crezut că ai murit.

— Ce vrei?

Clipa părea ireală. Luni de zile se luptase în mintea lui cu ceea ce îi spusese Maier, ca un detectiv care caută indicii, ca un avocat care caută printre mormane de mărturii dovezi care să-i susțină cazul, acuzații la adresa ei. O parte din el crezuse că Daniela murise și plânsese după ea. Acum era în fața lui, frumoasa lui Daniela, o amintire revenită la viață.

Nu știa dacă voia s-o omoare sau s-o sărute.

Fata tremura, de parcă mici șocuri electrice i-ar fi străbătut trupul.

— Am crezut că ai murit, repetă el.

— Eu am crezut că tu ai murit.

Își ridică ochii spre el și privirea ei îl topi. Fata începu să plângă și se prăbuși în brațele lui, suspinând ca un copil.

„Ar trebui s-o urăsc", se gândi Nick. „De ce nu pot s-o urăsc?"

— Draga mea! șopti el.

— Știu ce ți-au făcut. Dumnezeule, Nick! Cum m-ai putea ierta vreodată?

Lacrimile ei îi pătaseră cămașa. Daniela încercă să șteargă rimelul, dar nu făcu decât să-l întindă și mai mult.

— Ce s-a întâmplat? pentru numele lui Dumnezeu, Daniela, ce s-a întâmplat în seara aia?

Cuvintele ei se revărsară ca un șuvoi:

— Nu știu, erau doi bărbați, mi-au pus o cârpă pe față îmbibată cu un fel de substanță și n-am putut să mai respir, cred că am leșinat; când m-am trezit, eram pe un vas, i-am auzit vorbind despre tine, despre locul unde te duceau și despre ce voiau să facă. O, Doamne! Am crezut că ai murit.

Trasă cu vârful degetelor conturul buzelor lui.

— Cum ai scăpat?

— M-au lăsat legată pe vas ore întregi, apoi m-au urcat într-o dubiță și m-au dus la o închisoare. Am crezut că o să mă omoare. M-au ținut acolo câteva săptămâni și într-o zi mi-au

dat drumul. Nu știu de ce.

Nick se gândi la ceea ce-i spusese Maier. Poate că minţise: avea motive întemeiate s-o facă. Poate că fusese pur și simplu rea-voință, o dorință de răzbunare sau poate că își zisese că, dacă n-o putea avea el, atunci să n-o aibă nici Nick. Putea cineva dovedi ce se întâmplase cu adevărat?

— Ce ți-au făcut? șopti ea.

Nick se uită în acei minunați ochi strălucitori, căutând un motiv s-o creadă.

— Nu-i nimic, zise el și cu trei cuvinte alungă iadul în care îl atrăsese ea. Tu ești teafără?

— Sunt în viață.

Bărbatul simți miros de parfum, iar dresurile de pe acele picioare frumos sculptate erau din mătase. Fără îndoială că exista un ofițer german care părăsea România cu niște amintiri frumoase despre București. Maiorul Overath cumva? Nu, cu siguranță că nu.

Se întrebă dacă rușii vor fi la fel de generoși.

— Nu m-ai întrebat de Maier, zise el.

Auzi zgomot de pași răsunând în naos și văzu un preot intrând din sacristie. Daniela se smulse din brațele lui.

— Sunt sigură că e bine.

— A trecut de partea noastră.

— Ai zis că așa va face.

Fata își ridică privirea spre el, dar și-o întoarse la fel de repede în altă parte.

— Ți-a spus?

— Bineînțeles. Și i-a făcut o deosebită plăcere.

— Probabil că mă urăști.

— Ar trebui, dar nu te urăsc.

Se așteptase s-o urască. Petrecuse șase luni încercând să adune suficient venin ca s-o urască. Dar era imposibil.

— Unde locuiești acum?

— Hai să-ți arăt! zise fata.

Se ridicară în picioare și ieșiră afară. După răcoarea din biserică, fură întâmpinați de caniculă. Daniela veni lângă el pe trepte, apoi întinse mâna și-l mângâie pe față, așa cum mai

făcuse de sute de ori.

— Te-am iubit întotdeauna, spuse ea.

* * *

Fata locuia la șase străzi distanță de hotel, pe o alee unde nu mai rămăsese aproape nici o clădire în picioare. Îl conduse pe niște scări din ciment; palierele erau pline de gunoaie, iar mirosul era imposibil de descris. Deschise ușa unui apartament aflat la etajul trei al clădirii.

Nick intră după ea. Daniela aprinse o lumânare. Avea o sufragerie murdară, cu o masă veche și două scaune, un dormitor cu un pat îngust și o bucătărie întunecată, a cărei chiuvetă era pătată cu rugină de la robinete. Nick strâmbă din nas când simți miros de varză fiartă venind de la apartamentul de dedesubt.

Daniela se uita la el cu acea privire plină de dor pe care bărbatul ajunsese s-o cunoască bine pe parcursul lungii lor relații.

— Nu-mi vine să cred că ești tu, zise ea.

— De ce ai fugit mai devreme?

— Mi-era teamă.

— De ce?

— De tine. Am văzut pe fața ta că știai ce am făcut. Am crezut că nu mă vei ierta niciodată.

— Maier a zis că știai că cei din SD plănuiau să mă răpească. A zis că erai și tu implicată.

Fata se făcu palidă și se sprijini de marginea mesei.

— Spune-mi că nu crezi așa ceva!

— Care e adevărul?

— Nu ți-aș putea face niciodată asta. Te-am iubit întotdeauna. N-am mințit niciodată în privința asta.

— Ai mințit în privința multor altor lucruri.

— Am fost nevoită.

— De ce ai făcut-o?

— Mai contează acum?

— Da.

— A avut grijă de mine. A fost bun. Iar tu erai căsătorit, Nick.

— El la fel.
— Dar el nu mai voia nimic altceva.
Clătină din cap.
— Știu că nu mă crezi, dar n-am vrut decât ca tu să mă iubești.
Nick băgă mâna în buzunar.
— Ai nevoie de bani? întrebă el.
Și, scoțându-și portofelul, îi vârî un pumn de lei în mână. Ea privi bancnotele cu o expresie imposibil de descifrat.
— Eu și Jennifer divorțăm.
— Nu va face asta. Te iubește prea mult.
El dădu din umeri.
— Oamenii se satură de așteptat. La final, nu mai avea ce să aștepte.
— Vrei să stai cu mine în seara asta?
— Aici?
— Oriunde.
— Nu.
Ea păru dezamăgită, dar nu surprinsă.
— Înțeleg.
— Nu, nu înțelegi, zise el și părăsi apartamentul.
În timp ce cobora pe scara întunecată, simți că are un nod în gât. Plânsese după ea o dată; acum va trebui s-o facă din nou.
Simon fusese ras și spălat la ordinele lui Popescu. Nick veni să-l ia de la prefectură cu un Opel. Simon stătea țeapăn pe bancheta din spate, într-un costum de care îi făcuse rost Popescu. Era cu două numere mai mari și atârna ca un sac pe trupul lui scheletic. Când cotiră pe strada Lipscani, pe fața lui Simon se citi o expresie de teamă și uimire.
Se opriră pe o stradă bombardată, în fața unei clădiri care stătea să cadă; Nick coborî din mașină și îi făcu semn lui Simon să-l urmeze. Tânărul era speriat. „Poate crede că l-am adus aici ca să fie executat."
Nick o luă înainte pe scările din beton. De-abia mai putea să respire când ajunse la etajul trei, dar asta nu avea legătură cu efortul depus. Se simțea strâns de gât. Iată: pierduse tot. Poate că doar asta merita.

Bătu la ușă. Trimisese dimineață un curier la apartamentul ei să stabilească întâlnirea.

Ea deschise ușa și Nick se întrebă dacă asta avea să fie ultima dată când o mai vedea.

Daniela zâmbi. Ochii ăia strălucitori! Era minunată. Inima lui se frânse.

— A venit cineva să te vadă, zise el și se dădu la o parte.

Fata se uită peste umărul lui la Simon și pentru o clipă păru nedumerită. Apoi îl recunoscu. Nick auzi un suspin înecat. Simon făcu un pas în față și se aruncă de gâtul ei. Ea îl ținu în brațe în timp ce el plângea. Privirile lor se întâlniră peste umărul lui Simon și, așa cum îi spusese ea în Istanbul, adevărul era în ochii ei.

Nick intră în apartament și aruncă niște hârtii pe masă.

— Astea sunt permise de liberă trecere, zise el. Am tras niște sfori. Aveți și ceva bani aici. O să vă ajungă până la Istanbul. De acolo vă pot face rost de pașapoarte britanice.

Daniela se smulse din brațele lui Simon și se uită fix la Nick.

— De ce ai făcut asta?

— Nu trebuie să mă mai întrebi.

Simon căzu moale în genunchi; numai Dumnezeu știa ce-i puteau face unui om patru ani de brutalitate și de încarcerare. Dar războiul îi dusese pe toți în locuri unde nu crezuseră că vor ajunge vreodată.

Omul plângea cu fața ascunsă în fusta ei.

Nu-și luară rămas-bun. Nick coborî repede scările și ieși în stradă. Șoferul și Popescu îl așteptau în Opel. Când dădu să se urce în mașină, englezul auzi un strigăt și se întoarse. O văzu pe Daniela alergând spre el.

— Stai!

Încercă să-l ia în brațe, dar Nick o opri. Acum avea nevoie de toată stăpânirea lui de sine. Cel puțin va face asta cu demnitate.

— Nu trebuie să-mi explici, zise el.

— Îți datorez măcar atât.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu. M-ai iubit. E de ajuns. Îmi pare rău. Îmi pare rău că

m-am îndoit de asta.

Și se urcă în mașină.

— Să plecăm de aici! îi zise el lui Popescu.

* * * „E atât de slab!” se gândi Daniela. „Ce i-au făcut?”

Pregăti puțină mâncare. Ofițerul român îi adusese niște carne, iar ea avea un pic de mămăligă și de pâine. El făcu ochii mari când simți miros de carne prăjită în tigaie și, când Daniela îi puse mâncarea în față, o înghiți hulpav ca un animal, fără să-și ridice nici măcar o dată privirea, de-abia răsuflând.

După aceea, ea îi aduse niște țuică și rămaseră amândoi uitându-se unul la altul pe deasupra mesei.

— Cine era? O întrebă Simon.

— Englezul? Era. L-am întâlnit în Istanbul. M-a ajutat.

— A fost iubitul tău?

— Nu, minți ea.

— I-am văzut privirea. Te iubește.

Simon clătină din cap.

— Nu contează. Nu vreau să știu.

Dacă nu voia să știe, cum îi va putea spune? Cum va afla ce făcuse? Și, dacă nu știa ce făcuse, cum o va putea cunoaște vreodată? Cum o va putea cunoaște cu adevărat? Dacă nu știa, cum o va putea ierta?

În cei trei ani de căsnicie dinaintea începerii războiului, Daniela nu simțise niciodată pentru Simon ceea ce simțise pentru Nick. Poate că Nick avusese aceeași dilemă cu soția lui. Poate că nici el n-o mințise; poate că într-adevăr nu intenționase niciodată să se mai întoarcă la Jennifer.

— Ți-am scris în fiecare lună, zise el. Ai primit scrisorile?

Bineînțeles că primise scrisorile. Scrisorile erau colacul lui de salvare, iar ea le citise pe toate și le ținea în valiza ei maro uzată, împreună cu fotografia mamei ei, cu cele mai bune haine și cu dresurile ei din mătase; asta era tot ce avea pe lume.

Prima lui scrisoare era un apel către ea să-l ajute și fusese scrisă sub privirile temnicerilor lui naziști; mai târziu scrisese despre viața în închisoare, iar cuvintele lui o umpluseră de

groază. După vreun an și ceva, scrisorile deveniseră distante și haotice; vorbea mai mult despre trecut, despre zilele de școală și despre copilăria lor, fără să pomenească nimic despre lipsurile lui.

Daniela nu avusese voie niciodată să-i răspundă la scrisori.

Scrisorile erau legate toate la un loc cu sfoară și băgate la fundul valizei; erau singura ei legătură cu el, cu viața pe care o prețuise cândva, cu căsătoria ei și cu părinții ei. Dar trecutul era trecut acum. Bărbatul ăsta era o fantomă.

— Vrei să-mi povestești despre închisoare, despre ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te-au bătut?

— Gardiștii m-au bătut în fiecare zi. Apoi au venit germanii și m-au luat; ei au făcut asta.

Ridică mâna stângă și îi arătă locul unde fusese tăiat inelarul.

— După aceea s-au purtat destul de bine cu mine. Mă băteau numai când aveau chef și se asigurau că primesc mâncare în fiecare zi.

Se uită prin cameră. Avea privirea rătăcită și Daniela își dădu seama că, în mintea lui, Simon încă mai auzea ușile celulelor trântindu-se și alți prizonieri țipând.

— Și tu? Cum a fost războiul pentru tine?

Ce putea să zică? Tot ce făcuse fusese pentru el, dar cât anume îi putea spune?

Îl mângâie pe păr și îl lăsă să-și pună capul pe pieptul ei. Dacă n-ar fi izbucnit războiul, poate că ar fi fost destul de fericiți împreună, dar acum ea găsise un bărbat care îi cucerise inima și lucrul ăsta o va urmări toată viața.

Își iubea soțul în felul ei. Simon fusese bun cu ea, o iubise atunci când nimeni altcineva nu voise s-o facă și îi va fi veșnic recunoscătoare pentru asta.

— O să am grijă de tine, șopti ea și îl ținu în brațe ca pe un copil.

Îl purtase timp de patru ani ca pe o povară, îl ținuse în viață, era al ei. Dar înăuntrul ei era o voce care îi șoptea: „O, cât aș

fi vrut ca el să moară! Atunci aș fi fost liberă."

— Vino aici! șopti ea.

Îl duse în dormitor. Îl ajută să-și scoată hainele și rămase șocată când văzu cât de slab era. Simon întinse înfometat mâinile spre ea, o strânse de sâni și îi smulse hainele. Daniela îl lăsă să o culce pe pat; el îi ridică fusta și încercă s-o penetreze prea devreme. Ea îl ghidă în interiorul ei și totul se termină foarte repede; bărbatul plânse la sfârșit.

După aceea, Daniela îl ținu în brațe și îl mângâie pe spate.

Simon dormi prost, gemu și strigă în somn. Ea îl ținu în brațe și îl liniști. Nu dormi deloc. În schimb, se gândi la Nick; se întrebă unde era și îl dori mai mult ca niciodată.

A doua zi, lui Nick i se aduse un plic în cameră.

Fusese lăsat la recepție în acea dimineață. Pe el scria: „Nicholas Davis, C/- Hotelul Athénée Palace, camera 412. Rog a se livra."

Nick se așeză pe pat și se uită multă vreme la plic. În cele din urmă, găsi curajul să-l deschidă.

În același timp, își aminti din nou de acele zile de vară din 1940 când o întâlnise pe Daniela; atunci orașul era diferit, iar el era un alt bărbat.

Deschise plicul și îl lăsă să cadă pe jos. Prima dată nu citi scrisoarea cuvânt cu cuvânt. A doua oară o citi mai încet și o citi de mai multe ori înainte s-o lase în cele din urmă din mână:

Dragul meu, Trebuie să știi că te iubesc, aici, azi, acum. Acum îmi cunoști micul secret, dar nu știi totul. Așa că îți voi spune. Îți datorez măcar atât.

Îmi imaginez că lui Siggi i-a făcut mare plăcere să-ți spună ce am făcut pentru el. Mă întreb dacă ți-a spus de ce.

Când aveam șaisprezece ani, am fost curtată de un bărbat pe nume Ilie, un român. Era creștin ortodox. Am făcut asta în ciuda obiecțiilor familiei mele, am continuat să mă întâlnesc cu el chiar și după ce părinții mei mi-au interzis lucrul ăsta, pentru că am crezut că mă iubește. Am rămas însărcinată și, când a aflat, m-a părăsit. Am fost dezonorată. Mama a fost alături de mine; dacă n-ar fi fost ea, tatăl meu m-ar fi aruncat

în stradă.

Am pierdut copilul la naștere. Doctorul mi-a spus că nu mai pot avea niciodată copii.

Am crezut că, după Ilie, n-o să mă mai vrea nici un băiat. Dar apoi în viața mea a intrat Simon. Mă cunoștea de când eram la școală; mi-a spus că fusese întotdeauna îndrăgostit de mine și m-a luat de soție în ciuda a ceea ce pățisem.

Știi ce s-a întâmplat cu evreii de aici când a izbucnit războiul. Mama a murit cu puțin timp înainte de începerea lui și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, căci nu era nevoie să sufere. Tatăl meu a fost arestat de fasciști și banca noastră a fost preluată de un bancher german; am pierdut apartamentul și servitorii, totul.

Eu și Simon ne-am ascuns în apartamentul de pe strada Lipscani. Știi ce am făcut ca să putem supraviețui.

Acolo ne duceam în după-amiaza când Simon a fost arestat de poliție. De ce nu ți-am spus că era soțul meu? Pentru că știam că aș putea avea nevoie de ajutorul tău și m-am gândit că n-o să vrei să mă ajuți dacă știi adevărul. Bărbații vor întotdeauna ceva în schimb.

Deși acum știu că m-am înșelat în privința ta.

Simon era printre puținii din prefectură care mai erau încă în viață când Antonescu a înăbușit revolta. Curând după aceea, a căzut în mâinile SD-ului. L-am rugat pe Siggi să mă ajute să-l scot de acolo. În loc de asta, s-a folosit de Simon ca să mă facă agenta lui.

Primul lucru pe care l-au făcut cei din SD a fost să-mi trimită unul din degetele lui Simon, cu verigheta încă pe el, ca să nu am nici o îndoială. SD-ul a făcut asta, nu Siggi. Lui nu-i plac metodele barbare, deși nu s-a dat niciodată în lături să-i folosească pe cei care sunt barbari. Mi-a spus că Simon nu va mai păți nimic dacă făceam ce voia el. A făcut să pară că era protectorul și nu torționarul meu. Ce puteam face? Germanii conduceau lumea, iar englezii plecau. După cum vezi, n-am făcut-o pentru bani. Nu voiam banii lui și nu-i voiam nici pe ai tăi.

Simon a primit permisiunea să-mi scrie în prima zi a fiecărei

luni calendaristice. Am stat ca pe ghimpi până când am primit scrisoarea aia. Dar Siggi mi-a promis că Simon nu va păți nimic atâta timp cât mă supuneam.

Te-am iubit cu adevărat în București, Nick, deși știam că nu e bine. N-a fost nevoie să mă forțez să te plac. Partea aia nu a fost o prefăcătorie.

A fost ideea lui Siggi să te abordez în tren; a planificat totul cu multe zile înainte. Farsa cu poliția bulgară a fost pusă la cale ca să te convingă să ai încredere în mine.

Tot timpul cât m-am prefăcut că spionez pentru tine, Siggi trăgea de fapt sforile. Dar a contat la final? Ai pierdut războiul pentru că eu am încercat să-mi țin soțul în viață?

Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândră. Dar n-am știut despre răpire. Îți jur că n-am știut nimic. Da, unul din agenții SD a venit la mine; voia să te atrag într-o capcană ca să poată pune mâna pe tine și mi-a spus că, dacă refuzam, Simon va fi ucis. Am refuzat; nu puteam să fac asta. Dar s-au folosit oricum de mine. Presupun că n-au avut cu adevărat nevoie de cooperarea mea. Au făcut-o fără să știu eu. Trebuie să crezi asta. Când am aflat ce ți-au făcut, am vrut pur și simplu să mor.

Crezi că Siggi i-ar fi lăsat pe cei din SD să te prindă? Știai că se pregătea să dezerteze; chiar tu mi-ai spus asta. Dacă le-ai fi zis ce știai despre el? Ar fi însemnat condamnarea lui la moarte. Mai târziu, când a fost în siguranță, a inventat minciuni despre mine și a făcut-o din răutate.

Știu că nu mă crezi, dar m-am îndrăgostit cu adevărat de tine. Te-am iubit atunci și te iubesc și acum. Dacă n-ai fi fost căsătorit, aș fi rămas cu tine pentru totdeauna.

Dar aveai o familie, Nick, și o soție. Ce puteam face? Iar eu sunt încă măritată. Acum, soțul meu e cel care are drept asupra mea, chiar dacă nu asupra inimii mele.

Să știi că am vorbit cât se poate de serios. Te iubesc, Nick. Te iubesc mai mult decât pot spune vreodată în cuvinte.

Aș fi vrut să avem parte de un alt sfârșit; aș fi vrut să ne întâlnim în alte circumstanțe. Te voi păstra întotdeauna în amintirea mea. Sper că și tu vei face la fel. Mi-ai spus cândva

că, dacă dragostea nu e nebunie, nu e dragoste adevărată. Ei bine, asta înseamnă că tu ai fost nebunul meu. În ceea ce mă privește, am făcut tot ce a trebuit ca să salvez viața soțului meu. Ți-am dăruit dragostea mea și am crezut că va fi suficient pentru tine. Se face târziu și curând va fi prea întuneric ca să mai pot scrie. Du-te acasă, dragul meu Nick! Uită-mă și uită tot ce s-a întâmplat aici!

Adio! Te iubesc. D.

* * *

În după-amiaza aceea, Nick stătea pe balconul camerei lui de hotel și privea tancurile rusești trecând pe bulevardele Bucureștiului, așa cum făcuseră înainte tancurile germane.

Ar fi trebuit să izbucnească în urale, desigur. Rușii erau aliații lor. Dar nu avea chef de urale. Abrams se întoarse spre el.

— Dacă inviți un lup în casa ta, să nu fii surprins dacă n-o să vrea să mai plece.

— E un proverb?

— Nu știu. Dar poate că ar trebui să fie.

— Mama spunea că, indiferent cât de rău merg lucrurile, soarele tot o să răsară în fiecare dimineață.

— Chiar așa? numai dacă îi permite Stalin. Ce-ar fi să coborâm și să ne întâmpinăm noii prieteni?

* * *

Simon stătea pe pervazul ferestrei, uitându-se afară. Ziua era mohorâtă și apăsătoare. Bărbatul fusese tăcut întreaga zi, cufundat în gânduri. Daniela presupunea că era încă în închisoare.

— Nu vrei să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu.

— Trebuie să discutăm.

— Nu despre închisoare. Vreau să mă prefac că n-am fost niciodată acolo.

Femeia respiră adânc.

— Eu am ceva să-ți spun.

— E mai bine să rămână în trecut, unde nu ne poate face

rău.

Și se întoarse din nou spre fereastră. Daniela îi văzu imaginea reflectată în geam, îi văzu fața istovită și palidă.

„Dar trecutul te poate răni întotdeauna”, se gândi ea.

Își aduse aminte cât de speriată era de fiecare dată când scrisorile lui nu soseau și cum își imaginase această reuniune. Crezuse că avea să simtă din nou ceea ce simțise înainte. Își aminti cum fusese cândva: prânzuri la Capșa, petreceri în apartamentul de pe bulevardul Brătianu, plimbările împreună prin parcul Cișmigiu.

De ce nu mai putea simți la fel?

Nick îi arătase un alt fel de dragoste. Acum știa cum era să fie iubită cu adevărat de un bărbat. Nu era de ajuns că Simon fusese bun cu ea, că încă o mai iubea și avea s-o iubească mereu, orice s-ar fi întâmplat?

În seara aia, Simon o trase spre el în patul îngust și făcu din nou dragoste cu ea, cu mai multă blândețe, dar, când Daniela închise ochii, nu Simon era deasupra ei, ci Nick. Inima ei o trăda tocmai când voia atât de mult să fie din nou soția soțului ei.

„Noii noștri prieteni.”

La început, Molotov, ministrul rus de externe, ceru ca numai înaltul comandament sovietic să supravegheze armistițiul cu românii. Doar presiunea considerabilă exercitată de Churchill și de Roosevelt îl făcură să accepte o comisie aliată de control care să includă reprezentanți americani și englezi. Dar Stalin insistă ca înaltul comandament sovietic să păstreze pentru el toate deciziile importante. Mai mult, aliații nu aveau voie să negocieze direct cu guvernul român, ci trebuiau să folosească autoritățile sovietice ca intermediari.

„Așadar, n-o să mai am parte de conversații intime cu prietenul meu, Popescu”, se gândi Nick.

Lucrurile se schimbau repede în București. Lui Nick și lui Abrams li se ordonase să coopereze pe deplin cu noii lor aliați, dar se părea că rușii nu voiau să coopereze pe deplin cu ei.

O armată de birocrați sovietici puseseră stăpânire pe Ministerul de Interne, și, în timp ce așteptau să fie primiți de

mărinimiile lor, Abrams spumega în camera lui de hotel, plimbându-se de colo-colo.

— Le-am spus că așa o să se întâmple! Urlă el. L-am avertizat de la bun început, dar n-au vrut să mă asculte. Acum să vedem câtă încredere putem avea în camarazii noștri din clasa muncitoare!

Nick și Abrams făcură anticameră în Athénée Palace timp de trei zile până când noii stăpâni ai României fură de acord să se întâlnească cu ei. Într-o seară, la ora cinci, se prezentară la etajul trei al Ministerului de Interne. Fură întâmpinați de un bărbat într-o uniformă măslinie cu epoleți roșii, care, într-o engleză șovăielnică, se prezentă ca fiind generalul Demișenko. Avea un început de chelie, iar mustața și barba lui îi aminteau lui Nick de fotografiile care îl reprezentau pe Leon Trotki. Purta o pereche de ochelari ieftini și avea o expresie țâfnoasă.

Fură tratați mai mult ca niște prizonieri de război decât ca aliați. Doi soldați ruși îi escortară în biroul lui Demișenko, iar legitimațiile lor fură cercetate cu minuțiozitate înainte ca generalul să-i poftească să ia loc. În spatele scaunului său stătea un bărbat solid, cu părul blond și scurt și cu o față ca un glonț, o prezență tăcută și amenințătoare.

Stabiliseră întâlnirea ca să schimbe informații despre agenții și aliații din București. Dar, pe măsură ce întâlnirea se desfășura, lui Nick i se păru că îi ofereau lui Demișenko mai multe informații decât le oferea el. Văzu că Abrams nu reușea să-și stăpânească furia; se făcuse negru la față și de-abia mai putea articula cuvintele. Îl lăsa mai mult pe Nick să vorbească.

Abia la sfârșitul întâlnirii, tocmai când se pregăteau să plece, Demișenko împinse spre ei un dosar și îi întrebă dacă voiau să-l examineze.

— Ce-i asta? întrebă Abrams.

— Dosarul e despre o femeie.

Generalul își citi notițele, apoi se uită la ei pe deasupra ochelarilor.

— Daniela Simonici. O cunoașteți? A fost amanta unui colonel din serviciul german de informații din Istanbul.

— Știm despre ea, răspunse Abrams.

— A fost folosită pentru atragerea în capcană a unuia din agenții noștri. Omul nostru s-a lăsat sedus de ea.

— Da. Numele lui era Grigoriev.

— Deci știți asta? Dar știați că, din cauza ei, Grigoriev a fost prins de Sicherheitdienst? l-a atras într-o casă din zona podului Galata, iar acolo a fost răpit, scos pe ascuns din Turcia și dus în Bulgaria. Era unul din cei mai buni agenți ai noștri și știa multe lucruri. L-au făcut să vorbească. Din cauza ei, am pierdut unul din cei mai dedicați oameni ai noștri din România, un bolșevic și un tovarăș devotat pe nume Jan Romanescu.

„Așadar, Daniela nu m-a trădat", se gândi Nick. „N-a fost vina mea că Jordon și ceilalți au murit."

— Știați că avea o relație cu cineva din consulatul vostru și că furniza informații false? Era agent dublu.

„Reprezentația asta nu e un schimb de informații, e menită să ne facă de rușine", se gândi Nick.

— Femeia locuiește din nou în București, zise Demișenko. Tocmai am descoperit că are o relație cu un căpitan de artilerie.

— Ce-o să se întâmple cu ea? întrebă Nick.

Expresia de pe fața lui Demișenko era plină de dispreț.

— E un dușman al poporului. Va fi fără îndoială arestată și judecată.

Se opri și își dădu ochelarii jos.

— Poate.

— Poate?

— Grigoriev avea un frate. Numele lui e Alexei și lucrează pentru NKVD. Este cel care stă acum în spatele meu. S-ar putea să vrea să-și răzbune fratele.

* * *

Când ieșiră în cele din urmă afară, Abrams își scutură hainele de un praf imaginar.

— Iată-i și pe noii noștri aliați! zise el. Minunat! fără îndoială că ne vor alunga din București mai repede decât au făcut-o germanii.

Iarba din parc era uscată, iar frunzele din arborii rămași se

strânseseră și se făcuseră maronii și foșneau ca hârtia uscată în adierea fierbinte a vântului.

Abrams își lărgi cravata, apoi luă o sticlă de apă găsită prin iarbă și o aruncă iritat în lac. Nick nu-l mai văzuse niciodată pierzându-și cumpătul.

— Comuniști ticăloși!

Suprafața lacului era plină de gunoaie: sticle, coji de portocală, pungi de hârtie. Vânzătorii ambulanți care vindeau prăjituri cu susan se plimbau de colo-colo, fără să aibă nici un client. Cafeneaua din apropiere era goală, scaunele ei rupte și lemnăria cenușie și bătută de vreme reflectând moartea tristă a unui oraș prea epuizat ca să mai aibă grijă de sine însuși.

— În orice caz, s-au înșelat în privința lui Grigoriev, zise Abrams.

— Domnule?

— Maier mi-a spus că Grigoriev nu le-a zis nimic despre Romanescu și grupul lui.

— Atunci cine ne-a trădat germanilor?

— Eu, Davis. Eu am făcut-o.

Nick fu prea uluit ca să mai vorbească.

— Am avut dreptate în privința rușilor, nu-i așa? Ai văzut și tu cum sunt ticăloșii ăștia. Fiecare din ei e un mic Hitler în devenire.

— Dar Romanescu. El și oamenii lui erau de partea noastră.

— Luptau împotriva germanilor, dar nu erau de partea noastră, cum nu sunt nici blestemații ăștia de ruși. De îndată ce germanii ar fi plecat, ar fi luptat împotriva noastră. I-am lăsat pe germani să facă treaba în locul nostru. A fost o contribuție mică, dar sper că într-o zi va fi apreciată.

Nick simți o picătură de sudoare curgându-i pe spinare.

— Dar nu l-ați trădat numai pe Romanescu. L-ați trădat și pe Jordon. M-ați trădat și pe mine.

— Îmi pare rău. Am avut în vedere lucruri mult mai importante. Păcat de Jordon, desigur. Probabil că era un tip grozav. Dar trebuie făcute sacrificii pentru cauză. Chiar și Romanescu ar fi fost de acord cu mine.

— Dumnezeule!

— Haide, Davis! Asta facem noi. Nu mai plânge după laptele vărsat.

Își vârî mâinile în buzunar și privi lacul.

— Nu acționez singur, Davis. Suntem un grup, am fost la Oxford împreună, credem în aceleași lucruri. Este cunoscut sub numele de Clubul Aylesbury. Presupun că e un nume cam fantezist, pentru că nu ne întâlnim niciodată, nu ca grup, dar lucrăm cu toții în serviciul de informații și avem aceleași idealuri.

— Adică trădarea prietenilor?

— Deocamdată o să uit că ai spus asta. Jordon nu era prietenul meu și nici tu nu ești. Suntem colegi. E o diferență.

— Atunci, trădarea țării?

— Dimpotrivă. Tâmpiții ăia din guvernul britanic sunt cei care ne-au trădat. Au amânat sfârșitul războiului și sute de mii de aliați și-au pierdut viața pentru că n-au vrut ei să-l supere pe Stalin. Dacă l-am fi ajutat pe Canaris și am fi ajuns la o înțelegere cu germanii, ar fi fost chiar atât de rău? ar fi fost mai bine decât să colorăm Europa în roșu.

— Ce i-ați spus lui Maier în seara aia, în fața bisericii Sfânta Sofia?

— Avea un plan să-l asasineze pe Stalin. Avea un om de legătură plasat foarte sus, pe nume Feoderev. A pus-o pe prietena ta Daniela să-i ducă o servietă special concepută, care era de fapt o bombă. L-am ajutat cu unele aranjamente.

— Ce aranjamente?

— Tentativa de a-l asasina pe Stalin era o operațiune a serviciilor germane de informații. Dar nu ar fi avut nici un rost dacă nu părea că ideea a pornit de la noi. L-am ajutat puțin cu asta.

— L-ați ajutat?

— Alianța dintre aliați și Uniunea Sovietică ar fi fost distrusă dacă ar fi existat vreo bănuială că Anglia a fost implicată în asasinarea lui Stalin. M-am asigurat că legătura cu noi va părea autentică.

— Dar Donaldson a aflat?

— Nici până azi nu știu cum. Mă spiona. Îți imaginezi,

Davis? Cât tupeu!

— Așa că serviciul german de informații l-a asasinat. Și dumneavoastră ați știut de asta?

— Desigur.

— Aș fi putut muri și eu în ziua aia.

— Am încercat să te conving să vii să iei prânzul cu mine, mai ții minte? Am făcut tot ce-am putut. Nu puteam să-ți spun de ce credeam că n-ar trebui să te duci la masă cu Donaldson. Aș fi dat totul în vileag.

Lui Nick nu-i venea să creadă ce auzea; dar totul avea logică, așa că își dădu seama că Abrams îi spunea în sfârșit adevărul. Abrams își ascunsese fanatismul sub un strat de rafinament care era iluzoriu.

— Asta datează încă din București, nu-i așa? dumneavoastră l-ați trădat pe Bendix. Și ați dat vina pe Clive Allen.

— Fără petrol, poate că Hitler n-ar fi atacat Rusia. Am vrut ca el să pună mâna pe petrol. Am crezut că se vor distruge unii pe alții. Atacul l-a terminat pe Hitler, dar nu și pe Stalin. Ticăloșii ăștia de ruși sunt prea mulți ca să-i poți ucide pe toți.

— Sunteți nebun!

— Îmi place să cred că sunt un vizionar, zise Abrams. Să-ți ții gura, Nick! nu vei reuși să dovedești nimic și, după dezastrul Calului troian, nu se știe dacă vei mai avea norocul să obții vreun alt post. S-ar putea să ai nevoie de mine în viitor.

— Jordon avea o familie. Avea două fete.

— Nu te oferi voluntar să te duci în spatele liniilor inamice decât dacă ți s-a urât cu binele.

Abrams mai aruncă o sticlă în lac.

— Și Constantin? Bendix? Eu?

— Totul pentru binele omenirii, Davis.

Se lăsa întunericul. Cerul era de un violet prăfuit și primele stele apăreau pe bolta cerească. Nick nu mai suportă să-l vadă pe Abrams. Se întoarse să plece. Nu-i mai rămăsese decât un singur lucru bun de făcut.

— Unde te duci, Davis?

— Există o viață pe care o pot salva. Îmi faci silă, Abrams.

— Mi se frânge inima, dragule.

Nick scuipă la picioarele lui. Abrams râse.

În alte împrejurări, s-ar fi aventurat cu precauție în ruinele Bucureștiului după lăsarea întunericului. La șase străzi distanță de hotel, orașul era o lume a tenebrelor și a umbrelor înspăimântătoare, luminată doar de flăcările albastre ale plitelor alimentate cu spirt, unde refugiații stăteau înghesuiți în ceea ce mai rămăsese din blocurile distruse.

Se rătăci curând. Trase o înjurătură cu voce scăzută. Dumnezeule! Chiar și cu revolverul care îi atârna greu în buzunarul de la haină, tot îi era teamă. Orașul era plin de căutători prin gunoaie și de dezertori.

Coti pe o stradă și se lovi de un alt bărbat. Se sperie și se dădu înapoi, gata să se apere de un eventual atac. Dar bărbatul îl ignoră și își văzu de drum.

Dădu și el să meargă mai departe, dar ceva îl făcu să se întoarcă în loc și să-l urmărească. Bărbatul ieși din întuneric și atunci el îi zări pentru o clipă trăsăturile, conturate în lumina lunii: avea o față lată și pătrată, plată și aspră ca o lopată, și părul tuns scurt. Își dădu seama că era bărbatul pe care îl văzuse în acea după-amiază în biroul lui Demișenko, stând în spatele șefului său, cu o față lipsită de orice fel de expresie.

Bărbatul intră într-o clădire aflată la capătul străzii. Gata! Ăsta era blocul unde locuia ea.

Își scoase revolverul. Trăsese la țintă la poligon, dar nu trăsese niciodată la mânie, pe întuneric sau într-un spațiu strâmt. Auzi pașii rusului răsunând pe scări deasupra lui. Începu să urce treptele în fugă.

Se împiedică în beznă de niște gunoaie și căzu cât era de lung, lovindu-se cu fluierul piciorului de ciment. Înjură de durere.

Rusul dărâma deja ușa. Strigă la el, sperând să-i distragă atenția, și se năpusti orbește pe scări.

Ușa apartamentului zăcea pe jos, smulsă din balamale.

Pe o masă din mijlocul camerei ardea o singură lumânare. O strigă pe Daniela, dar nu primi nici un răspuns.

* * *

Trenul plecă din gară, luminile dezvăluind câțiva vagabonzi

ghemuiți în jurul plitelor alimentate cu spirt. Un bărbat nebărbierit, care stătea lângă șinele de tren, își ridică privirea spre ei și expresia de pe fața lui o cutremură. Era ușurată că părăsea în sfârșit orașul ăsta îngrozitor. Nu mai recunoștea Bucureștiul.

Simon îi luă mâna și i-o strânse, liniștind-o. Era greu să nu iubești un om care era bun. Avea chipiul tras pe ochi, așa că Daniela nu-i putu vedea fața, dar își puse capul pe umărul lui, simțind pe obraz lâna aspră a hainei sale. Era tot numai piele și os.

Își promise că va avea curând parte de o viață nouă și că va fi din nou fericită. Spera din tot sufletul să fie așa.

* * *

Nu erau prea multe locuri în care să se ascundă și nu avea decât câteva secunde să se hotărască. Nu putea să aștepte în cadrul ușii. Ținând revolverul cu ambele mâini, alergă în bucătărie.

Nu era nimeni acolo.

— Daniela!

„Trebuie să vină mai întâi după mine. Nu pot lăsa să i se întâmple ei ceva.”

Auzi un zgomot în spatele lui, venind dinspre dormitor. Se întoarse și, la lumina lumânării, zări silueta rusului în cadrul ușii. Văzu pistolul îndreptat spre el și se simți foarte calm. Avu un sentiment brusc de seninătate. Se terminase. Știa ce avea să se întâmple și își îndreptă într-o fracțiune de secundă revolverul în direcția cea bună, știind că lucrul ăsta ar putea să aibă o importanță vitală pentru ea, dacă pentru el nu.

Împușcătura răsună ca o bubuitură de tun în spațiul acela strâmt. Trase și el în același timp. Nu simți glonțul. Nici măcar nu-și dădu seama că era rănit. Se concentra asupra țintei lui, de parcă ar fi fost din nou ia poligon, și mai trase de două ori înainte să cadă la pământ. Nu simți nici o durere.

Găsiră o pensiune în apropiere de docuri și stătură acolo, așteptând sosirea unui vas care să-i ducă în Anglia. În acea primă noapte, dormiră pe un pătuț în care abia încăpea o persoană. Camera mirosea a transpirație și a fasole fiartă.

În timp ce Simon se dezbrăca, Daniela îi văzu coastele prin pielea palidă și cicatricele de pe spate.

Respiră adânc. Așteptase momentul potrivit. Va exista vreodată așa ceva?

— Trebuie să-ți spun ceva.

El oftă, dezumflându-și obrajii.

— Haide să nu facem asta acum!

— Trebuie să-ți spun despre englez.

— Nu contează. Trecutul e trecut.

— Ba contează. L-am iubit, Simon. Încă îl mai iubesc.

Bărbatul nu zise nimic.

— Am fost amanți timp de trei ani.

Aștepta să-i vadă reacția. Spera că o va lovi. O merita.

Dar el n-o lovi, pentru că atunci ea ar fi fost liberă să plece. În schimb, expresia de pe fața lui îi frânse inima.

— Ți-am spus că nu contează.

Era ca și cum ar fi vrut să șteargă cu acele câteva cuvinte ultimii patru ani din viața lor. Dacă voiau să supraviețuiască, acea perioadă nu putea exista, pentru că atunci nu și-ar putea continua viața niciodată.

— Te iert, Daniela.

Ea nu-i ceruse iertarea, dar o acceptă. Se urî pentru slăbiciunea ei față de el, slăbiciune de care nu dăduse niciodată dovadă în toți acei ani cât se descurcase de una singură. Era soția lui și știa că el n-o va lăsa niciodată să plece.

* * *

Căldura era insuportabilă. Daniela și Simon stăteau într-o ceainărie aflată deasupra docurilor, uitându-se la mulțimea de oameni care se plimbau de colo-colo pe chei, vagabonzii și disperații, toți căutând o nouă casă și o nouă șansă.

Un vas de pasageri tocmai ancorase în Corn și călătorii care trecuseră de vamă și de autoritățile portuare umplură piața Tophane: bărbați cu pielea închisă la culoare și cu turbane pe cap, încărcați cu pui și cu saci, turci bogați în urma cărora alergau hamali cu portmantouri.

Daniela studie fața lui Simon, încercând să găsească ceva

care să-i facă inima să tresalte, dar nu găsi nimic; nu simțea pentru el decât recunoștință pentru faptul că se purtase frumos cu ea, că o salvase. Și-ar fi dorit să-l iubească mai mult. Ar fi fost cu mult mai ușor așa.

Aveau cu ei biletele cumpărate din banii dați de Nick și pașapoartele, așa cum promisese englezul. Toate lucrurile pe care le aveau încăpuseră în două valize din carton aflate la picioarele lor. Părăsiseră pur și simplu apartamentul, se urcaseră în primul tren spre Constanța și luaseră un vas spre Istanbul. Daniela voise să-și ia la revedere de la Nick pentru ultima oară; dar de câte ori îți poți lua rămas-bun?

Simon se purtase frumos cu ea în ultimele săptămâni, îi arătase poate mai multă dragoste și înțelegere decât merita ea. Așteptase ca iubirea să-i invadeze inima, așa cum crezuse că se va întâmpla. Aștepta să simtă alături de el ceea ce simțise alături de Nick. Dar, pe măsură ce săptămânile exilului lor treceau, nu simțea decât din ce în ce mai multă frustrare și nu știa dacă era din pricina ei sau a lui.

Simon părea interiorizat și Daniela își imagină că era din cauza încarcerării lui; era normal să fie astfel. Dar apoi își aminti că bărbatul fusese întotdeauna așa, chiar și în cele mai fericite perioade din viața lor. Asta era firea lui.

Știa că nu va mai fi niciodată la fel între ei, niciodată.

I se părea că dusese bagajul ăsta toată viața. Amintirea trădării lui Ilie era la fel de vie de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Când tatăl ei aflase de relația lor, îi interzisese să se mai întâlnească cu el, dar ea o făcuse pe ascuns. Îl lăsase pe Ilie să se culce cu ea doar o singură dată, ca să-i facă pe plac; după aceea, el îi spusese că era secretul lor, iar ea păstrase acel secret până când descoperise că era însărcinată și era imposibil să-l mai păstreze.

Crezuse că el o iubește, dar apoi își dăduse seama că Ilie se folosise de ea și Daniela nu uitase niciodată trădarea lui, căci riscase totul pentru el. Când născuse copilul, fusese nevoită să îndure rușinea de una singură.

Pentru prietenii lui români, Ilie era un erou, iar ea era doar o târfă evreică.

Își spusese că nu va mai avea niciodată încredere într-un bărbat. Dar, când Simon se arătase interesat de ea și o ceruse de nevastă de la tatăl ei, deși știa ce rușine păți se, fusese copleșită de recunoștință.

Simon nu voise altceva decât ca ea să fie soția lui. Daniela nu știuse că el tânjise mereu după ea; și îi datora atât de mult pentru că o salvase atunci când nimeni altcineva nu voise s-o facă! Cum ar putea să-l dezamăgească acum?

Totuși.

Se uită la el cum privește fix Cornul, trasând absent cu degetul cicatricea de pe falca lui, acolo unde fusese bătut de gardiști. Își aminti cum fusese odinioară, când era ceva mai împlinit la trup, un băiat atrăgător care ar fi putut avea orice femeie ar fi vrut. De ce o alesese pe ea? Într-o zi va fi din nou atrăgător. Era încă tânăr și supraviețuise când mulți alții muriseră.

Daniela respiră adânc.

— Nu vin cu tine, zise ea.

— Ce?

— Am spus că nu vin cu tine.

— Ce tot vorbești acolo?

— Nu pot.

El râse, apoi se încruntă, neștiind ce să-i spună.

— Nu înțeleg.

— Pur și simplu nu pot.

— Nu vrei să mergi în Anglia? Unde vrei să mergi?

— Nu vreau să merg cu tine, răspunse ea.

Nu-i veni să creadă că se auzise spunând asta.

— Doar nu vorbești serios!

— N-ai întrebat niciodată ce mi s-a întâmplat în toți acei ani cât ai stai în închisoare. Nu-ți pasă?

— Nu vreau să știu. Asta a fost înțelegerea noastră.

Și astfel o învingea de fiecare dată. Așa fusese și când se căsătoriseră. Refuzând să se certe cu ea, îi dădea mereu sentimentul că n-are dreptate, că se plânge tot timpul și că el e cel care are răbdare.

Dar de data asta, Daniela nu se lăsă. Singura putere pe care o

mai avea era adevărul; adevărul era eliberarea ei.

— Am fost amanta unui colonel din serviciul german de informații și am făcut tot ce mi-a cerut el ca să te țin pe tine în viață, Simon. M-am culcat cu el și am spionat pentru el. Și m-am îndrăgostit de englez. M-am culcat cu el și m-am îndrăgostit de el.

Expresia de durere de pe fața lui Simon îi săgeta inima.

— Îmi ceri să te iert? Pentru că am făcut-o deja. Nu trebuie să mai vorbim despre asta. Ține de trecut acum.

— Nu ține de trecut. Sunt încă îndrăgostită de el.

— Nu are rost să mai discutăm. Ești soția mea. E mai bine să uităm trecutul.

— Nu e trecutul, Simon. E prezentul. E ceea ce simt acum.

El tresări. Dumnezeule! Fiecare privire, fiecare umbră din ochii lui! Daniela nu știa dacă va putea face asta.

— Nu mă poți abandona acum. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, Simon.

— Trebuie să uiți de asta. Vom merge în Anglia, vei uita tot ce s-a întâmplat în Istanbul și ne vom continua viața.

— Îl iubesc, zise ea.

Există momente de turnură în viața fiecărui om. Daniela știa că acesta era momentul în care putea să-și recapete libertatea, dacă era suficient de puternică, dacă avea destul curaj. Dar în interiorul ei era aceeași fată prostuță care rămăsese însărcinată și pe care n-o putea iubi nimeni. Oricum, merita să fie pedepsită pentru că îl îndepărtase pe Nick de soția și de familia lui. Se auzi spunând:

— Lasă-mă să plec, te rog!

Dacă Simon îi va vedea disperarea, dacă va vedea cât de mult avea nevoie de libertatea ei, va ceda.

— Nu pot trăi fără tine! O rugă el. Nu după tot ce am suferit.

— Și eu am suferit.

Simon avea o expresie atât de disperată pe față, încât Daniela vru pur și simplu să o ia la fugă.

— Știi ce înseamnă să fii bătut până leșini?

— Știi ce înseamnă să fii târfa altui bărbat?

— N-am supraviețuit trei ani în închisoarea aia nazistă ca să

mă părăsești acum.

— N-ai fi supraviețuit nici trei zile fără mine! țipă ea.

— Cum poți face asta?

Pe fața lui se citi panica. Arăta ca un băiețel și în clipa aceea Daniela nu vru decât să-l ia în brațe și să-i spună că totul va fi în ordine.

— Nu-mi poți face asta. Nu acum, zise el.

— Încă îl mai iubesc, spuse ea, știind că adevărul era tot ce o va ține departe de vas și de un viitor pe care nu-l mai dorea.

— Nu pot trăi fără tine.

Știa că Simon are dreptate. Cei trei ani de închisoare îl lăsaseră fără resurse. Dar cât îi datora? Cât avea să mai treacă până când își va plăti complet datoria față de el?

Simți că hotărârea ei începe să se clatine. Își promisese cândva că nu-și va trăi niciodată viața pentru un alt bărbat, dar acum descoperea că încă îi mai datora dobândă lui Simon pentru ceea ce îi dăduse el odinioară. Oare datoria avea să crească la nesfârșit?

— Cum poți face asta, după ce m-am căsătorit cu tine când nimeni altcineva n-a vrut s-o facă? Ai uitat lucrul ăsta?

Iată! O spusese. Își va abandona soțul acum, când el o implora să rămână?

Tot ce făcuse în acești ultimi trei ani fusese pentru el. Cum să-l lase să plece acum? Investise atât de mult în supraviețuirea lui!

Atunci Simon începu să plângă. O dată cu lacrimile lui, hotărârea Danielei se duse pe apa sâmbetei.

— Nu plânge, zise ea și, punându-i capul pe pieptul ei, îl mângâie pe păr. O să fie bine. Nu plânge.

— Am trecut amândoi prin multe, spuse el. Vom vorbi despre asta în drum spre Anglia. Bine?

O văzu pentru prima dată pe Daniela Simonici în barul american din hotelul Athénée Palace din București în iunie 1940. Nu-și putu lua ochii de la ea. Greu de spus ce-l face pe un bărbat să-și piardă capul din pricina unei femei. Orașul era plin de femei frumoase, de contese fără nici un ban și de femei căzute în dizgrație care voiau să fie salvate. Până atunci nu le

aruncase decât o privire apreciativă, cum face orice bărbat. Dar ochii lui se opriră definitiv asupra Danielei Simonici.

Patru ani mai târziu, în septembrie 1944, când rușii erau în București și aliații în Bruxelles, Nick stătea pe balconul spitalului american din Istanbul, așezat pe un scaun din răchită, uitându-se la apele strălucitoare ale Bosforului și întrebându-se de ce avea ghinionul să mai fie încă în viață. Ai crede că un asasin profesionist e în stare să-și nimerească ținta chiar și în semiîntunericul unui apartament micuț.

— Un plămân distrus și pierderea unui litru și jumătate de sânge i-ar fi putut ucide pe alții, îi spuseseră doctorii înainte de a-l transfera la Istanbul ca să se refacă. Ai o dorință puternică de a trăi.

„De unde și până unde dorința asta?" se întrebă el.

Privi un vas comercial îndepărtându-se de chei și croindu-și drum spre Seraglio. Știa că Daniela Simonici era la bord.

Îl văzu pe Max traversând peluza și venind spre el. O altă fantomă, o altă umbră din trecut.

Oare e bine să rupi legăturile cu trecutul ca să-ți urmezi fericirea găsită în prezent? Daniela credea că nu e bine și el îi acceptase decizia. Până atunci crezuse că avea dreptul la o astfel de fericire. Acum ea plecase, iar lui nu-i mai păsa care era răspunsul.

Știa că ceea ce făcuse în acei trei ani în Istanbul fusese o nebunie; dar, dacă fusese nebunie, înseamnă că fusese dragoste.

Max se așeză pe scaun și privi vasul ieșind din port.

— E la bord? întrebă el.

Nick nu răspunse; îi pierise vocea.

— O să se întoarcă, zise Max. O fată ca ea. O să se întoarcă.

Nick se întrebă ce avea să facă dacă Daniela n-avea să se mai întoarcă niciodată. Făcuse parte din viața lui atâta timp, încât îi era imposibil să-și imagineze că putea trăi fără ea. Orizontul viitorului său se întindea nemilos în fața lui. Când cunoști dragostea, la fel ca atunci când cunoști nebunia adevărată, te schimbi pentru totdeauna. E imposibil să te întorci.

SFÂRȘIT

1 Nenorocitule! (lb. Franceză; n.tr.)
2 Nu vă fie teamă. Sunt englez. Vreau să vă ajut. (Fr., n.t.)
3 Urcați în vagoane, doamnelor și domnilor! Urcați în vagoane! (Fr., n.t.)
4 Prima servire, 'mnelor și 'mnilor! Cina e servită! prima cină (Fr., n.t.)